

Ôm Tài Nữ Về

Contents

Ôm Tài Nữ Về	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2: Chương 1	4
3. Chương 3: Chương 2	10
4. Chương 4: Chương 3	16
5. Chương 5: Chương 4	25
6. Chương 6: Chương 5	31
7. Chương 7: Chương 6	39
8. Chương 8: Chương 7	43
9. Chương 9: Chương 8	50
10. Chương 10: Chương 9	56
11. Chương 11: Chương 10	59

Ôm Tài Nữ Về

Giới thiệu

Nàng là một mỹ nhân, một cô gái ôn nhu đến mức cải trang làm nam nhân cũng phải trở thành một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/om-tai-nu-ve>

1. Chương 1: Mở Đầu

Quang cảnh : trên thiên đình quanh năm tràn ngập , bát ngát mây mù , tĩnh lặng mà lạnh lùng.

Người đời đều nói làm thần tiên thật tốt, chỉ có duy nhất một điều không được thích lắm, đó là thần tiên thì không được yêu.

Ở trên trời, cái gì cũng tuyệt, chỉ là –không được nảy sinh tình cảm- phải tuyệt đối vô tình.

(xù chú thích : Xem thêm vụ Hằng Nga – Hậu Nghệ và Ngưu Lang – Chức Nữ trên Google)

Cho dù tiên nữ có đẹp như Tây Thi, thì cả đồng người kia cũng chỉ chăm chăm thèm khát nhìn đồ ăn, cho dù có thần nam nào đẹp như Phan An , cũng chẳng có ai thèm liếc hắt hắt lấy một cái.

Quy định thiên đình dày đặc, điều luật lạnh lùng, ngăn cách bao nhiêu người có tình.

Quân [1] không thể nhìn thấy hai bờ sông Ngân[2] Chức Nữ nắm tay Ngưu Lang , mỗi năm đến mừng bảy tháng bảy[3] mới có cơ hội gặp nhau qua cầu Ô Thước[4].

Quân không thấy Thất nữ hô Đồng Lang. (?)

Quân không thấy...

Bao nhiêu người có tình với nhau đều bị trời đất, sống chết vô tình ngăn cách khó đoàn tụ.

“Hồng trần mê kính” nhìn rõ mọi chuyện thế gian, cũng thương tâm cho những người có tình cảm với nhau.

Lúc này, hồng trần mê kính đứng giữa hai người, một bên là con gái của Thần tài, một bên là những trợ lý của Thần tài .

Bọn họ đang nói nhỏ về chuyện gì đó đã lâu, nhưng chắc là đang đến hồi gay cấn, muốn ngừng cũng không ngừng được , tự nhiên đằng sau có người tràn ngập tức giận đang đến gần.

Thần Tài công đức tràn đầy (khụ khụ, nghĩa thứ hai của “viên mãn ” là béo tốt) đứng ở sau đám tiên kia không thèm thay quần áo, con gái ông nhìn thấy đều cảm thấy chán ngấy, muốn gào lên đốt sạch cái bộ quan phục bẩn của cha. Mặc một bộ quần áo gần triệu năm rồi mà không cảm thấy phiền và bẩn sao ?

Nhưng nàng lại không có cơ hội, bởi vì Thần tài bay một phát, chuẩn xác không sai chút nào đá vào mông con gái, thế là con gái liền mơ hồ rơi luôn vào cái kính hồng kia mà nhận mệnh sét đánh đi.

“Lão gia à–” Một viên tiên chuyên quản về lợi nhuận phát hiện ra kẻ gây họa chính là lãnh đạo trực tiếp của chính mình, mới lập tức cứng mồm. Lúc này nói chuyện ông ta nghe được bao nhiêu rồi ? (Giật mình, mồ hôi vã ra như tắm !!!)

“Còn không đi xuống?” Thần Tài hung tợn nhìn chăm chăm vào cặp dưới đang có ý đồ gây rối.

Lợi nhuận tiên cung (vị tiên quản lý về lợi nhuận) vẫn cảm thấy oan ức, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhảy vào kính hồng theo.

Xuống trần cùng con gái của Thần tài còn hơn là ở trên trời ngày ngày nhàm chán nha !

Thần Tài cao hứng phấn chấn rời đi.

Haha, hẳn sẽ có một khoảng thời gian dài yên tĩnh, quả là chờ mong.

Sau khi hẳn rời đi, mấy cái bóng người lục tục hiện thân đứng gần kính hồng trần, nhìn lẫn nhau, cùng cười, sau đó cùng nhảy vào, xuống trần.

Thiếu con gái Thần tài rồi thì còn có cái gì lưu luyến ở thiên đình nữa, thà các nàng đi tìm con gái Thần tài đi chơi còn hơn.

Chạy theo sau là một ông lão đầu bạc tức giận .

Ông là đại tiên chuyên quản nhân duyên – nguyệt lão, nhiều thần tiên hạ phạm như vậy, muốn lo một chết hay sao ?

Quả là số khổ a, lại mất thời gian tìm người sao cho xứng đôi với mấy tiên nữ không nên xuất hiện này rồi.

Đã sớm nói rồi, con gái thần tài là tai họa của cả thiên đình, xuống trần gian cũng muốn vác đi theo một đám tiên nữ mới cam lòng mà.

Mặt ông đại biến.

Hồng, hồng hét rồi.

Như thế này phải làm thế nào cho tốt đây ?

Thời gian chưa xem xét kĩ, cái tên Thần tài ngu ngốc kia cứ thế mà đá sao ?

Trên mặt Nguyệt lão thêm vài dòng mồ hôi đen, vẻ mặt đau khổ nhìn đứa trẻ con đang khóc trên nhân gian.

Nhà họ Ôn là một hộ nhỏ, bố mẹ đều là giáo sư ĐH.

Một buổi sáng mờ sương, khí hậu hài hòa, bọn họ sinh đứa con thứ hai, một đứa con gái đáng yêu, mới sinh ra đã được lấy tên chữ là Nhu, mong nàng sinh ra là một người ôn nhu (dịu dàng) khiến người gặp người thích.

Không biết có phải do mong đợi quá lớn, cho nên thất vọng cũng lớn theo hay không ?

Nhưng càng ngày con gái càng lớn thì giấc mơ của họ càng tan thành mây khói, thậm chí, một mảnh mây cũng chẳng còn, con gái không chỉ không ôn nhu (dịu dàng) mà phải gọi là cực kì...bạo lực.

Con gái đến tuổi 18 thì có biến đổi lớn nhưng đến khi Ôn Nhu 18 tuổi xong, hy vọng của cha mẹ về sự giảm bớt bạo lực cũng không có dấu hiệu giảm bớt, thậm chí còn có xu thế tăng thêm.

Nhưng người nhà họ Ôn vẫn là rất yêu quý nàng, không phải vì nàng mang tới vận may về tiền tài mà bởi vì chỉ cần có đứa con gái nhỏ này trong nhà, thì nghiêm nhiên có những niềm vui mà nhà khác không có .

“Ba à, hôm nay chúng con chuẩn bị để đi picnic, ba cần gì biến cái ba lô của con trông như đi chạy nạn vậy ?” Mắt hạnh (mắt đẹp như hình quả hạnh) trợn lên nhìn đấng ba lô, vẻ mặt ngạc nhiên.

người cha dịu dàng trả lời :”Ta sợ mọi người ăn không đủ, mang nhiều một chút phòng thôi”

Mồ hôi rơi đầy trán, Ôn Nhu lau ,”Chúng con nhiều người như vậy, chắc không có ai đi tay không chẳng mang gì đâu, ba làm nhiều như vậy là muốn áp bức trẻ con a “, lưng đeo phát mệt, ba rốt cục nghĩ cái gì vậy không biết ?

“Con lớn rồi” Ôn phụ còn nói như đúng rồi ấy.

“Trong nhà con là nhỏ nhất, vẫn là lao động trẻ em” có người cổ cái.

“Được rồi!” Ôn phụ treo cờ trắng đầu hàng, lấy bớt ra khỏi ba lô lý một phần ba của chỗ đồ ăn.

Ôn Nhu xoay người lại lấy ra thêm một phần ba đồ ăn, thế này mới vừa lòng đem ba lô trên lưng, vui vẻ chào ba ,”ba à,, buổi tối con muốn ăn tặc sườn, bye bye.”

“Được rồi, chờ con trở về ăn.” Ôn phụ cười nhìn theo con gái đi xa:

Tự nhiên cảm thấy trống vắng, giống như con gái lần này vừa đi sẽ không trở về nữa.

Ngẫm lại có chút buồn cười, nha đầu kia tuy rằng có chút điên, nhưng đại họa nhưng thật ra chưa từng chọc, chỉ có chút chuyện nhỏ.

Ôn Nhu vui sướng cười xe ô tô, đi qua phố lớn ngõ nhỏ , đón gió hát vang, hồn nhiên bất giác tiếng hát đã muốn giết hại một ít lỗ tai của người đi đường.

Ngã tư đường đột nhiên thoát ra một chiếc xe tải hăng hái chạy , tình thế cấp bách bên trong nàng quay đầu xe, tránh sang một bên, không ngờ phía trước có cái cửa cống chưa đóng nắp, đến lúc nhìn đến đã quá muộn, sau đó trước mắt biến thành màu đen — thật sự là rất xui xẻo, đừng để cho nàng biết là ai thất đức như vậy ăn trộm cái nắp cống, nếu không giết không tha.

Nhưng là vì sao này cống thoát nước hình như rất sâu ? Cả buổi vẫn chưa xuống hết ?

Ý thức của nàng tan rã dần, cuối cùng không cảm thấy gì nữa .

~[1] Quân : nói về đàn ông, thường là vua hoặc chồng/người yêu

[2] Sông Ngân : Thiên hà mà chúng ta đang sống (Ngân Hà)

[3] Đọc thêm về điển tích Ngưu Lang – Chức Nữ trên Google, trong đó có nói vì Chức Nữ khóc nhớ chồng quá mà thiên đình đành phá lệ, cho họ gặp nhau 1 năm 1 lần vào mùa hè tháng bảy hàng năm, nên Chức Nữ khóc như mưa, tạo nên đợt mưa ngâu tháng 7 âm lịch hàng năm.

Cho nên, để kỉ niệm mối tình này, người ta còn gọi 7/7 âm lịch là Valentine Trung Quốc hay Valentine châu Á.

[4] Cầu Ô Thước/ Hỉ Thước : là cây cầu do những con chim ô thước (còn có bản gọi là quạ đen, ta cũng không rõ) kết thành để Chức Nữ có thể gặp nhau. Gọi là Hỉ Thước vì do chim thước kết thành và đem lại niềm vui ngắn ngủi cho đôi trẻ.

2. Chương 2: Chương 1

Cỏ thụ xanh tươi, mặt trời ấm áp.

Cỏ cây tươi tốt, trải dài khắp khu đất phía sau núi Diệp gia, đây là thu vầy săn thú (khu săn bắn riêng biệt), một nơi nhàn hạ giải sầu thật tốt, cũng là nơi thật tuyệt vời để Tam thiếu gia Diệp gia Diệp Thế Đào khi khó chịu nhằm chán đến ẩn náu.

Hôn sự, lại là hôn sự!

Từ sau khi hắn trưởng thành, hầu như năm nào cũng đều phải nghe cha mẹ nhắc đi nhắc lại, năm nay càng quá đáng hơn, khi hắn chưa đồng ý đã đem rất nhiều danh môn thực nữ mời vào cửa, mượn danh đại thọ sáu mươi tuổi của nghĩa phụ liền lôi luôn hôn sự của hắn gộp vào.

Hừ hừ, nếu như hắn ngoan ngoãn nghe lời, thì sẽ không còn là Diệp tam thiếu nổi danh trên giang hồ là phóng đảng không kềm chế nữa.

Nhưng vào ngày sinh nhật phụ thân lại không thêm quan tâm đến thể diện của hắn, điều này khiến cho hắn cảm thấy vô cùng buồn bực.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng của Diệp Thế Đào không hề có nụ cười, chỉ còn lại sự thất bại cùng buồn bực.

“A.....”

Tiếng thét chói tai đánh vỡ sự yên tĩnh của núi rừng, cũng quấy nhiễu Diệp Thế Đào đang trầm tư, bởi vì, tiếng thét chói tai gần tại bên người.

Bị thét đến hai màng nhĩ rung lên, chưa kịp phản ứng lại, một đạo bóng đen từ trên trời rơi thẳng xuống, xẹt qua ngọn cây, đáp nhanh lên nhánh cây, thuận tiện đem Diệp tam thiếu gia còn đang bị giật mình đến ngã ngửa hồi tỉnh lại.

Nổ lớn một tiếng, làm cho lá rụng vô số, bụi bặm nổi lên tứ phía.

Xuất hiện hình ảnh hai người ngã chồng lên nhau, tư thế vô cùng chật vật, tứ chi mở lớn, nằm rạp trên mặt đất.

Thực bất hạnh, Diệp Thế Đào chính là người bị đặt ở phía dưới kia. (=||)

Nghiêng người mạnh một cái, hắn đẩy người đang nằm phía trên phiến đá sang một bên, một chút cũng không lo lắng mình sẽ làm người kia bị thương.

Quấy nhiễu không gian trầm tư của hắn đã làm cho hắn thực khó chịu, lại đem hắn ra làm tấm đệm thịt, đó quả là tội ác tày trời! Hắn làm sao còn có thể có gì hảo tâm, đi lo lắng cho an nguy của tên đầu sỏ kia?

Ngã chết là tốt nhất!

Nhe răng trợn mắt, Diệp Thế Đào né sang một bên ngồi dậy, xoa xoa thân hình thiếu chút nữa bị đè bẹp.

Đang lúc chuẩn bị rời đi để lại “gánh nặng” kia sang một bên, đúng lúc đó có một tờ giấy trên trời rơi xuống, chuẩn xác dừng ngay trước mặt hắn.

Trên tờ giấy có ghi mấy chữ.

Duyên định tam sinh, mộng hồi đường hướng.[1]

Diệu diệu tinh thần, duy thủ vô khôi.

Một bên nhìn đoán tiên tinh (Lik: theo ta đoán là tờ giấy có ghi hai câu thơ trên...) , một bên nhắc tay “gánh nặng” lên, khoảnh khắc đó mọi thứ đều trở nên yên tĩnh.

Thực ngoài ý muốn, hai tay “gánh nặng” thế nhưng lại phi thường trắng nõn mảnh khảnh! Một đôi tay như vậy , không có khả năng là nam nhân đi?

Chẳng lẽ, là nữ nhân?

“Vì sao? Đây đến tốt cùng là gặp quỷ gì vậy.....” vò nát đoán tiên tinh trong tay, một giọng nói mạnh mẽ, thanh thúy nhưng phần nộ dị thường từ trong rừng rậm vang ra, quanh quẩn mãi trong không trung.

Trên giấy viết vài dòng như vậy.

Loại giấy thực bình thường, chữ cũng thực bình thường, nhưng là, bàn tay nắm trang giấy cũng không ngừng run run, quả thật giống như một mảnh lá khô đang lung lay sắp rụng trong gió thu ào ào.

Thanh âm “Gánh nặng” thanh thúy gấp mười lần lưu lại trong không gian, làm cho người ta phân không ra nam nữ.

Diệp Thế Đào lại bị chấn rung hai màng nhĩ, nhắm thẳng phương hướng phát ra tạp âm .

Chỉ thấy dưới gốc cây cổ thụ xanh ngắt che lấp mặt trời, một vị thiếu niên cầm y hoa phục hai mắt nhìn thẳng lên trời gào rít, thanh âm rất là kinh người, đủ để đem toàn bộ chim chóc trong rừng bị dọa cho ngất hết.

Hắn mâu quang sáng ngời, tựa như hào quang chói mắt phía chân trời, hơn nữa hắn lúc này hai tròng mắt đào dạt lửa giận, nhưng vẫn khiến cho người ta mê muội, giống như ánh sáng lóng lánh sáng rọi làm cho người ta đui mù.

Khoảnh khắc đó, Diệp Thế Đào bị thiếu niên có đôi mắt diễm lệ kia hấp dẫn toàn bộ tinh thần, như là tìm được thứ dường như đã bị thất lạc từ rất lâu ở trong lòng, một góc nào đó trong nội tâm bỗng yên bình.

Một đôi mắt như vậy, làm sao có thể sinh trưởng ở trên mặt một thiếu niên?

Diệp Thế Đào nhú mày, tiếp tục bị gọi lên hứng thú, cẩn thận đánh giá thiếu niên.

Mi thanh mục tú, mũi rất nhỏ , hình dáng đôi môi thực nhu hòa, bộ dạng hắn không phải rất đẹp, nhưng lại làm cho người ta cảm giác phi thường — thuận mắt. Tựa như sơn gian gió lạnh, thạch thượng thanh huyền làm cho người ta có cảm giác tự nhiên cùng thoải mái.

Hiện tại thiếu niên chính là nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn tờ giấy trong tay kia, Sau đó đem sự phần nộ tràn ngập phát tiết lên tờ giấy mỏng manh kia, dùng hết sức xé nát nó ra thành từng mảnh nhỏ, còn không quên cầm tảng đá đập lên, tờ giấy nhỏ dần biến mất, cử chỉ có chút tính trẻ con đáng yêu.

Diệp Thế Đào cúi đầu nhìn tay mình. Thứ hắn vừa mới đụng đến rõ ràng là thứ thuộc về nữ giới, không phải sao?

Đôi mắt sáng nhìn về phía thiếu niên đang tức giận, trong mắt có chút ánh sáng kỳ lạ lóe lên, khóe miệng nhếch lên thành một độ cong quỷ dị, giống như... tìm được con mồi.

Bình thường con mồi đã bị Diệp Thế Đào nhìn trúng, ở tình trạng này..... Chỉ có hai chữ bị thảm mới có thể hình dung.

Đáng tiếc, chuyên tâm tức giận, thiên hạ hiển nhiên không có phát hiện.

Gặp quỷ! Hết thấy đều gặp quỷ chết tiệt!

Đây là ác chĩnh, tuyệt đối là!

Ôn Nhu dưới đáy lòng rửa giận, xem tên nàng cùng hành động phát tiết hiện giờ thực không có lên quan.

Tờ giấy tiên chết tiết này, nhưng lại một lần nữa xuất hiện, đó là một quẻ bói của nàng, đó là một lần khi đang cực kì nhàm chán, nàng đi xem bói được một quẻ tượng kỳ dị cùng châm ngôn.

Cái lão nhân râu bạc lúc ấy còn ngôn chi chuẩn xác nói cái gì nàng vốn không phải phạm nhân, chỉ vì trần duyên chưa xong, mới có luân hồi thường tình, đến một thời điểm nhất định sẽ luân hồi thực hiện nốt mệnh bàn đó, mà thế gian hết thấy đều sẽ theo nàng mà biến mất không còn dấu vết.

Tốt lắm, Ôn Nhu tự nhận xem tiểu thuyết tình yêu không ít, vì sao chưa hiểu gì đã bị đuổi về thời cổ đại, còn miễn phí dâng tặng toàn bộ đại phục, trang sức cùng ngân lượng tùy thân?

Không phải người thường sẽ mặc áo quần lố lăng rơi xuống đất, không xu dính túi gặp được người của định mệnh, sao đến nàng lại là quần áo giả nam trang, bên hông còn đeo một chiếc túi đem rất kì quái, chứa rất nhiều rất nhiều lộ phí...

Lại xúc cảm mềm mại, túi được kết rất kỳ quái, càng kỳ quái là, nàng chính là biết như thế nào mở nó ra, rõ ràng thoát nhìn phi thường nhỏ, lại có thể chứa nhiều vàng bạc như vậy?!

Sinh ra đến bây giờ, chỉ có một sự kiện nàng không oán giận, nàng không thiếu tiền, thậm chí là phi thường giàu có, xem ra vô luận thời không chuyển biến như thế nào, duy nhất không thay đổi chính là nàng sinh ra ở đây, hảo tuyệt tài vận (vô cùng giàu có).

Diệp Thế Đào ung dung tựa vào trên cây, ánh mắt dò xét toàn thân người kia một lượt, đến tốt cùng khi nào thì mới phát hiện hắn có tồn tại.

Có cảm giác bị người khác nhìn chăm chú mãnh liệt, mạnh đến nỗi nàng muốn bỏ qua đều rất khó, tuy rằng nàng đã bỏ qua hơn nửa ngày.

Ôn Nhu ngẩng đầu, cuối cùng nhìn đến nam nhân ung dung tựa vào bên gốc cổ thụ đã thật lâu.

Ân?

(Ân ? = Ừ nhỉ ?, à ?)

Bộ dạng cũng không tệ lắm!

Hắn có đôi mắt đẹp đến nỗi nữ nhân cũng phải ghen tỵ, hai mắt sáng ngời giống như dòng nước mùa thu, cái mũi cao ngất so với cái mũi tẹt nhỏ của nàng đẹp hơn nhiều lắm, môi đỏ như tô son, răng thực trắng, bởi vì hắn cười hứng thú. Hắn một thân mặc trang phục thư sinh nho nhã, tóc búi cao, khí chất nhã nhặn nho nhã lại không mất phong độ, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn tiểu bạch kiếm, Ôn Nhu trong lòng hạ kết luận.

Nàng là thuộc loại người không ăn nho sẽ nói cây nho yếu ớt

(kiểu nho không ăn được thì nói nho xanh lắm, người đẹp quá không với tới được thì nói...họ k ra gì !)

, cho nên cho dù hắn bộ dạng anh tuấn lỗi lạc, nàng cũng chỉ cho lời bình là hắn giống một tiểu bạch kiếm[2].

Diệp Thế Đào thưởng thức nàng thất thường thay đổi biểu tình trong nháy mắt, híp mắt nghiền ngẫm rồi lại mở to ra.

Thú vị!

“Dung mạo tại hạ, làm công tử vừa lòng sao?” Âm thanh trong trẻo mang theo ý cười nồng đậm.

Không biết vì sao, khi chạm phải đôi mắt nàng đang nhìn hắn, nguyên bản một bụng tức giận trong lòng hắn toàn bộ tiêu thất, hơn nữa, hắn không hiểu ra sao nổi lên một cảm giác muốn tìm hiểu, tiếp cận nàng.

Tạm thời mặc kệ đối phương là nam hoặc là nữ, ít nhất trong hai mươi năm của cuộc đời, hắn chưa từng gặp chuyện như vậy.

Đơn giản là, nàng là từ trên trời rơi xuống? Diệp Thế Đào tạm thời không đi truy cứu nguyên nhân, chính là ung dung nhìn người trước mặt.

“Bộ dạng đẹp trai thì có gì hay?” Bị hấn dùng ánh mắt dò xét nhìn chằm chằm, Ôn Nhu khẩu khí rất khó bình thần.

Hắn nghe vậy, cười mở miệng, “Bộ dạng đẹp trai không phải rất rất hay, chính là so với những vị công tử khác thì có một chút nổi tiếng.”

Thèm vào! Rõ ràng xem thường người thôi, bộ dạng nàng tuy không tính là thiên hương quốc sắc, nhưng là nàng tin tưởng chính mình mặc nam trang nhất định so với nữ trang đẹp mắt hơn, mà hắn dám miệt thị nàng như vậy, hấn – chết – rồi –!

Đột nhiên một đạo tia chớp lóe lên trong đầu nàng — duyên định tam sinh, mộng hồi đường hướng.....

Ôn Nhu hoảng sợ vạn phần nhìn về phía nam nhân trước mắt. Bình thường tiểu thuyết tình yêu, nữ nhân vật chính sau khi chuyển hoá thời không sẽ gặp người của định mệnh, không có gì sai biệt thì người này ắt hẳn là duyên tiền định của nàng, nếu người bộ dạng tuấn mỹ trước mắt này là định mệnh của nàng, nam nhân ba lẳng nhăng, thậm chí thái độ thực thấp kém, nàng tình nguyện lựa chọn luân hồi.

Diệp Thế Đào buồn bực xem xét nàng.

Vẻ mặt biểu tình kỳ lạ, giống như hấn là hung thần ác sát vậy, hấn là phong lưu phóng khoáng, tuấn tú lịch sự Diệp gia Tam thiếu gia nha!

“Đây là nơi nào?” Ôn Nhu hạ quyết định, nhất định phải cách nam nhân này xa một chút.

Nàng nhất định phải cách xa tên nam nhân chết tiệt này trên trăm dặm, không vì sao hết, chỉ bởi vì – nàng nhìn hấn phi thường không vừa mắt, cho dù hấn rất tuấn tú.

“Nhà của ta.” Hấn vô cùng nhàn nhã trả lời.

“Nhà người?” Âm lượng đề cao, mi phong gợn lên.

Nam nhân này thực đáng giận.

Diệp Thế Đào thanh thanh yết hầu, cố gắng chính mình có biểu tình xem ra nghiêm túc, “Đây là ngọn núi của Diệp gia, tại hạ là Diệp Thế Đào, thật khéo lại đúng là Diệp gia Tam thiếu gia. Vị này huynh đài, người làm sao có thể đi vào nơi này, lại không biết nói nơi này là thuộc địa bàn của ai?”

Ôn Nhu trừng hấn, dùng sức trừng, cực lực muốn dùng băng tiễn đem hấn bắn thành tổ ong vò vẽ. Nàng cũng không phải người của thời đại này, kêu nàng làm sao có thể biết được chuyện của thời đại này?

Phất tay một cái, hấn vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ, “Ta đã biết.”

Nàng nhú mày tiếp tục trừng hấn, có chút không hiểu gì cả. Hấn biết cái gì, hiện tại ngay cả chính nàng cái gì cũng còn không biết!

Hấn sung sướng đi lên trước, thân thủ vỗ vai nàng nói, “Người nhất định chính là biểu đệ con của bà con họ hàng xa nhà chúng ta, mà nương ta hôm nay vừa nhắc đến.” Nhìn đến Ôn Nhu vẻ mặt ngơ ngác, Diệp Thế Đào tốt tâm giúp nàng tìm ra cái cớ lưu lại đây. Đương nhiên, hấn sẽ không đi lo lắng đương sự rốt cuộc có nghĩ muốn lưu lại.

Đã rơi vào địa bàn của hấn, thì sẽ là của hấn.

Hấn không nghĩ muốn cho nàng rời đi, ít nhất hiện tại không nghĩ. Sống đến hai mươi mấy tuổi, hấn thể nhưng lại là lần đầu tiên tìm được một người làm cho hấn cảm thấy hứng thú, làm sao có thể tùy tiện để cho chạy mất đây?

Đáng tiếc Ôn Nhu không cảm kích, không khoan nhượng bỏ tay hấn ra, “Không phải, người đừng tự cho là đúng, ta chỉ là lạc đường mới đi nhầm vào đây.”

“Cái gọi là người tới là khách, công tử theo ta quay về trang viên nghỉ ngơi, cũng là để cho ta thể hiện một chút lòng hiếu khách.” Diệp Thế Đào một lần nữa khoác vai nàng, hấn hi hi cười nói. Nếu cứ như vậy thả

đi một nữ tử thú vị như vậy thì thật đáng tiếc, hẳn nhất định phải hảo hảo tìm hiểu nàng rồi cuộc còn có chỗ nào kì quái.

Ôn Nhu không muốn, không nguyện ý, tất cả đều không tình nguyện, nhưng là nàng vẫn là bị tên nam nhân không biết xấu hổ này kéo một đường thẳng đến trang viện.

Cổ đại không có người quyền, nhất là sức lực hai bên lại cách nhau xa. (Lik: ta không biết chém chỗ này L. (G: ta cũng ko biết “người quyền” là gì =))

(xù : ta đoán mang máng là có 2 nghĩa :

+quyền là quyền lực : ở địa bàn người ta thì phải nghe người ta

+quyền là ...nắm đấm :)) nghĩa là...chị Nhu sợ có đánh nhau cũng đánh k lại anh đỡ hơi này, vì ít nhất, anh ấy là con trai .)

Minh Nguyệt tiểu lâu không phải là tòa lầu các đơn thuần, nó là một dãy ba tầng lầu độ lặp quay mặt vào một cái sân nhỏ, hai bên bên gian sương phòng đều có cửa sổ, là nơi để tới khi nhàn rồi ngồi chơi.

Trước lầu có một cái hồ nước nhỏ, bên trong nuôi rất nhiều cá đủ loại màu sắc, bên trong hồ nước còn xây một hòn non bộ, có suối phun ra từ núi giả, cảnh vật vô cùng sinh động nên thơ, làm cho Ôn Nhu kinh diễm một phen, nghĩ rằng người cổ đại còn rất thông minh .

Minh Nguyệt tiểu lâu lầu một là nơi khách nhân ăn cơm, bên trong bố trí phong nhã, danh nhân tranh chữ không thiếu thứ gì, Ôn Nhu phỏng chừng nếu trộm một thứ ở đây đi ra ngoài ít nhất cũng kiếm được mấy vạn lượng bạc;

Lầu hai là nơi Diệp Thế Đào nghỉ ngơi, một người ngủ một tầng, cũng không sợ lãng phí tài nguyên hội mà gặp ác mộng;

Lầu ba chắc cũng không có người nào ở trên đó, bởi vì Diệp Thế Đào không muốn có người nào đi qua phòng mình.(Lik: azzzz, thật là lãng phí...)

Thời điểm Ôn Nhu ngồi đợi ở Minh Nguyệt tiểu lâu, liền biết thêm được một chút tin tức như vậy, rất có cảm giác thành tựu .

Diệp Thế Đào đem nàng ném tới nơi này xong, liền bỏ chạy không thấy bóng người, nếu thời điểm ăn cơm không xuất hiện, nàng quả thực nghĩ đến hẳn tính như vậy biến mất, vĩnh không hề xuất hiện.

Tuy rằng cá nhân nàng rất là hy vọng có thể trở thành sự thật.

Ánh mắt cái kiểu gì thế kia ?

Nhân lực của người cổ đại thật sự kém như vậy sao? Bọn họ chẳng lẽ nhìn không ra nàng là nữ hài tử sao?

Mỗi người đều là dùng biểu tình mây đen mù sương mà nhìn nàng, dùng ánh mắt mây đen dày đặc chiêu đãi nàng, nàng thế nào còn có thể nuốt trôi cơm sao ?

Khẩu vị của nàng thật tốt, Diệp Thế Đào dùng ánh mắt sùng bái nhìn ngắm bát cơm trống không, thứ mà trước đây đầy ụ cơm trắng, hơn nữa trong tay nàng còn đang do dự cầm một chén cơm. Theo như hẳn biết, nếu đã ăn đến bốn chén cơm, tất sẽ không phải vì vậy mà để ý hình tượng, trực tiếp ăn no thì tốt rồi.

Buồn bực buông bát đĩa, nàng thành khẩn hỏi ý kiến chủ nhân,“Bọn hạ nhân sao lại có biểu tình sống không bằng chết nhìn ta, rốt cuộc muốn tới khi nào thì mới có thể đổi một chút?” Trong bụng có chút không thoải mái, nàng mới có tinh thần đi quan tâm ánh mắt quý dị quanh mình này, tiếp theo liền không thể cầm trong tay chén cơm thứ năm nuốt vào bụng, nàng sợ tiêu hóa không nổi.

Diệp Thế Đào nhíu mày cười khê,“Người sao không tự mình hỏi bọn họ?” Mâu quang xẹt qua một chút hoang mang.

Vì sao vừa mới không nhìn thấy nàng một thời gian, hẳn liền không hiểu được cảm thấy hoảng hốt, cùng với đó còn có chút mơ hồ cảm thấy một nỗi đau sâu kín ở trong lòng nổi lên? Nhưng đến khi quay về Minh Nguyệt tiểu lâu, sau khi nhìn thấy nàng, cái loại cảm giác hoảng hốt cùng đau lòng liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi?

“Coi như ta không có hỏi gì”

Nàng hờn dỗi nâng lên bát cơm, tiếp tục vùi đầu ăn, ăn no mới có sức lực rời đi. Ôn Nhu tuyệt không cảm thấy một tên soái ca lưu manh có thể mang đến cho nàng chút vận khí. Hắn tựa hồ không có lúc nào là không suy nghĩ mọi phương thức chọi cho nàng tức giận, cứ như chỉ cần nhìn thấy nàng tức giận sẽ khiến cho hắn có cảm giác đạt được thành tựu vậy?

Thực nhàm chán!

Diệp Thế Đào mâu quang lưu chuyển, trong lòng cười thầm. Nàng thực nghĩ muốn đi a! Vừa trở về chợt nghe đến hạ nhân hồi báo nói nàng hỏi thăm đường ra khỏi phủ, trong lòng cảm giác thực không thoải mái.

Hai người hai tâm tư khác nhau, nặng nề dùng cơm, không nhìn đến bọn người nô bộc hầu hạ biểu tình thê lương. Tam thiếu gia của bọn họ thật sự thích một người nam nhân, sét đánh ngang tai a!

Tựa hồ có động tĩnh gì đó, nàng dừng lại động tác ăn cơm.

Thanh âm nghiêng ngả lão đảo, cảm giác người tới đang không giữ nổi thăng bằng, Ôn Nhu mười phần kiên nhẫn nhìn ra phía cửa. Từ sau khi nàng bị an bài đến Minh Nguyệt tiểu lâu, đã đối với loại này hiện tượng kì lạ này, tập mãi rồi cũng thành quen .

“Tam ca, Tam ca..... Người thật sự thích nam nhân sao? Tam ca.....” Thanh âm ảm ảm khóc nức nở cùng với cước bộ lão đảo đến gần, vẻ mặt đau đớn đứt ruột đứt gan, có thể thấy được người đến biểu hiện vô cùng thương tâm.

Nhất, nhị, tam, hắn đây là vị Diệp tiểu thư thứ tư, Ôn Nhu nghiêng đầu lộ ra biểu tình nghi hoặc. Diệp gia nhóm tiểu muội luyện huynh tình kết chần chừ nghiêm trọng như vậy sao? Mỗi người bọn họ đều nghe phong phanh Diệp lưu manh làm nam sủng — đây là bọn hạ nhân thuật lại, nàng kiên quyết không thừa nhận, nàng rõ ràng là nữ nhân, nhưng người người Diệp gia lại không nhìn ra — mà Diệp tiểu thư lại mang bộ dạng hoa lệ đầm mưa[3] , vẻ mặt bi thương thê lương chạy vào tiểu lâu Minh Nguyệt. Chén cơm này thức sự khó nuốt , ăn không vô nữa rồi!

Diệp Thế Đào ung dung xoa cằm, tràn đầy hứng thú xem xét tứ muội vừa chạy vội vào, hắn cũng không hiểu được vì sao tứ muội nhà mình lại hành động như thật , thật như có chuyện thật sự xảy ra. Nghĩ lại , khi hắn không ở tiểu lâu Minh Nguyệt liền có rất nhiều người bầu đến tìm hiểu, xem vẻ mặt Ôn Nhu kiến quái bất quái (thấy nhưng không thể trách), chính là minh chứng tốt nhất.

“Người, người..... Chính là người đã quyến rũ nhà Tam ca của ta lệch lạc, cử chỉ thất thường.....”

Hai mắt nàng mịt mù nước mắt, không những đẹp mà còn khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Ôn Nhu khẽ nhếch miệng toát ra hơi thở thơm mùi đàn hương, có chút thất thần nhìn, thiếu chút nữa đem ngón trở thon dài chạm vào mặt cô gái kia.

Muội muội của Diệp lưu manh bọn họ từng người từng người đều lung linh tỏa sáng như nhau, Diệp gia quả thực chính là nơi tập trung mỹ nữ, nàng rời đi tín niệm lại một lần nữa phát sinh cửu cấp chấn[4] dường như dao động.

Diệp Thế Đào gương mặt nhìn nóc nhà, mãnh liệt áp chế xuống một trận cảm giác mất mát trong lòng, bắt đầu thống hận nàng muội muội xinh đẹp của mình.

“Tứ muội, nàng là bằng hữu của huynh, ở tạm mấy ngày mà thôi.”

Diệp tứ tiểu thư lưng tròn châu lệ[5], “Thật vậy chăng?”

“Đương nhiên là thật .” Hắn không thật tình trả lời.

“Ta trả tiền ăn là được.” Ôn Nhu chủ động lấy ra một thỏi vàng kim quang lóa mắt đặt trên bàn, đủ trăm lượng.

Diệp tứ tiểu thư giật mình sửng sốt, sau đó vẻ mặt nàng tiếp tục buồn rầu, “Như vậy..... Ta yên tâm.....”

3. Chương 3: Chương 2

Thất vọng nhìn theo bóng dáng Diệp tứ tiểu thư thướt tha rời đi, Ôn Nhu cảm thán, thì thào tự nói “Lịch sử quả nhiên không thể tin được, cổ đại nhiều mỹ nữ quá đi thôi”.

“Diệp gia chúng ta nhiều mỹ nữ quá đi ?” Diệp Thế Đào đắc ý tươi cười.

“Rất nhiều.” Ôn Nhu quả thực muốn hoài nghi, có phải hay không phụ nữ cứ thay trang phục cổ nhân vào đều dịu dàng hết, hay là nói trang phục cổ nhân có thể làm nổi bật vẻ đẹp nữ tính của phụ nữ Phương Đông ?

”Muốn ta vẽ ngươi không ?

“Đương nhiên, nếu không ta đến cái lầu nhỏ Minh Nguyệt này ở để làm gì ?” Nàng dùng tốc độ nhanh nhất vác đến giấy và bút mực.

Haha, có chuẩn bị kĩ, là không né được đâu nha.

“Cần gì phải thẳng thắn như vậy, nếu nàng nói là bởi vì bị trái tim chân thành của ta làm cho cảm động mà đáp ứng ở lại thì có khi ta sẽ vui vẻ, vui vẻ thì sẽ vẽ có hồn hơn, mà nàng cũng có thể nhìn đến một bức tranh đẹp hơn nha !” Hắc bửu môi, pha chút ai oán nhìn nàng.

“Nói lung tung nhiều quá, một câu thôi, ngươi có biết vẽ hay không hả ?”

Nhìn hắc cầm bút nửa ngày chưa vẽ, nàng bắt đầu hoài nghi hắc không biết vẽ tranh.

Phải biết rằng thế giới này có nhiều người trong ngoài không đồng nhất, có khi hắc chính là ví dụ điển hình cho câu nói bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rửa cũng nên.

“không.” Hắc cũng nói rõ ràng.

mặt Ôn Nhu mây đen dày đặc, “Không biết ?!”

Cẩn rằng nói, lời nói còn kèm theo hơi rét lạnh uy hiếp , làm cho người ta nghe xong cảm thấy giống như mình đang sống ở mùa đông.

“Không biết mà ngươi còn lãng phí thời gian, tinh lực quý giá của ta ở lại cái lầu nhỏ Minh Nguyệt chết tiệt này ?” Núi lửa lại bùng nổ, hai tròng mắt long lên , trong nháy mắt làm cho khuôn mặt nàng vốn bình thường giờ trở nên hấp dẫn vô cùng.

Diệp Thế Đào khoe miệng cong lên, vừa lòng nhìn nàng vì nổi giận mà càng lộ ra dung nhan xinh đẹp , nàng phi thường thích hợp với biểu tình cau giận nha .

Từ ở phía sau núi thường thức qua nàng sức hấp dẫn khi núi lửa bùng nổ xong, hắc liền hạ quyết tâm muốn ngày ngày chọc nàng tức giận. Mỗi khi nhìn đến nàng tức giận, tim hắc sẽ cực kì mừng rỡ, cảm giác đặc biệt tràn đầy.

(anh này BT quá đi thôi !)

“Ngươi còn cười được?” Rít gào. Quả thực khiến người khác giận sôi a!

“Muốn hay không uống một ngụm trà thơm mùi mát họng ?” Hắc sẵn sàng dâng trà trong tay .

“Không cần, bỏ ra, ta không thói quen uống nước miếng của người khác, không vệ sinh.” Giáo dục về vệ sinh có nói, nước miếng sẽ truyền bệnh tật, ví dụ như cảm mạo , vi khuẩn , linh tinh.

“Ta chưa uống qua.” Mặt hắc hiện lên một chút hứng thú. phản ứng của nàng rất nhanh.

“Ngươi động qua, ta chê tay ngươi bẩn.”

“Sẽ không nha, tay của ta thực sạch sẽ .” Tay cẩn thận như hiến vật quý đưa đến trước mặt nàng , tay hắc tinh tế , dài, mềm như tay con gái, không biết đã giết chết trái tim bao cô gái rồi ?

Ôn Nhu khinh thường nhìn thoáng qua, “Vừa thấy chỉ biết người mười ngón không dính mùa xuân thủy, là cái tứ chi không cần, ngũ cốc chẳng phân biệt được, loại công tử chỉ biết phá của hết ăn lại nằm , có cái gì hay để đáng giá khoe ra ?”

Diệp Thế Đào nhếch miệng cười, thỉnh linh bắt lấy cánh tay nhỏ bé của nàng, vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ, “Tay nàng cũng thực trắng nõn mềm mại , nàng cũng chỉ biết ăn mà lười làm sao !”

Ta dựa vào!

Dám ăn trộm lời của nàng đến để đấu với nàng?

Ôn Nhu dùng sức rút tay về, cực lực đá đi cảm giác giống như điện giật.

Tay của Diệp lưu manh có tính điện nha! (Xù : Sét tình yêu đánh kia ! Nhu tỷ : đâu ? đâu ? ta có thấy đâu ?)

“Ta dùng đầu óc làm việc, không cần dùng tay”.

Ở hiện đại, nàng vẫn là một sinh viên chỉ biết học, ở nhà có cha mẹ , anh cả, có phải làm việc gì nặng bao giờ đâu, tay mềm là chuyện đương nhiên nha.

Chỉ là...Diệp lưu manh dám nhân cơ hội ăn đậu hủ (sàm sỡ), đúng là đồ vô lại.

Diệp Thế Đào ủy khuất bĩu môi, “Ta cũng dùng đầu óc a!”

Ha! Hắn yêu cực kỳ cái cách hành văn của nàng liền mạch lưu loát không chút nào gián đoạn , một chút cũng không có dáng vẻ kệch cỡm, bày ra cá tính phi thường chân thật , hẳn quả nhiên nhất được của quý hiếm (kho báu) rồi , thật sự là vui vẻ.

“Người là óc heo, làm sao có thể so với ta ?”

“Ốc heo cũng là óc nha.”

Hoàn toàn há hốc mồm, nàng có nghĩ ung đầu cũng không nghĩ ra hắn lại có thể trả lời như vậy, xem ra cái tên cổ đại này tư duy còn quái dị hơn cả nàng, nàng...chịu thua rồi (cam bái hạ phong = đầu hàng)

“Ha ha ha.....” Ngoài cửa truyền đến một trận âm thanh cười vang hỗn loạn , có thể thấy được quần chúng vui sướng đến cỡ nào.

Diệp Thế Đào cười cười nhún nhún vai, lấy người còn đang ngốc, giương giọng nói: “Diễn trò xong rồi, các người mời trở về đi!” Mấy người rảnh hơi rồi việc kia, không sợ hắn tổng cổ hết đi sao .

“Diễn trò xong chưa ?” những từ này tiến vào cái đầu óc dần dần, Ôn Nhu mờ mịt suy nghĩ, ánh mắt ngưng tụ gió lốc (tức giận). Hắn dám biến nàng thành con khỉ để đùa giỡn?

“Diệp lưu manh –” Tiếng hét phẫn nộ cùng cái dẫm chân đau điếng, không chút lưu tình, quả thực hận không thể một cước đá hắn thành tàn phế luôn đi .

“Diệp lưu manh!” Vô số người kinh ngạc, vô số ý cười tập trung lại, cái lầu nhỏ Minh Nguyệt lại tràn ngập trong tiếng cười như nước.

“A a.....” Diệp Thế Đào lại ôm chân hô đau đớn, chạy loạn trong phòng như đang đảo cái nồi chè đậu.

Mắt lạnh nhìn hành động đùa giỡn của hắn, Ôn Nhu cầm lấy bát trà bổ sung nước cho cơ thể.

Lãng phí nước bọt nửa ngày , lại không nên cơm cháo gì, buồn bực!

“Bát kia ta vừa uống qua .” Hắn ở giờ chân ra tiếng nhắc nhở.

“Phốc –” Nàng vừa uống đến miệng một miệng trà nhất thời phun ra, hơn nữa làm quần áo ướt sũng vạt áo.

“Diệp lưu manh, người đáng đánh đòn! Vừa rồi người nói này trà người không uống qua .”

“Ta có nói qua sao?” Hắn hoang mang mà chống đỡ.

“Tuyệt đối có, ta lấy đầu ra thề.” Nàng nói được trảm đinh tiệt thiết (chém đinh chặt sắt), tuyệt đối không cho phép hắn lừa dối qua cửa (quá quan = qua cửa, qua loa, cho xong chuyện).

Diệp Thế Đào bắt đắc dĩ nhìn nàng một cái, cúi đầu nói: “Vây coi như có đi!” Khóe miệng nhẹ nhàng giơ lên.

“Cái gì kêu coi như có?” Ôn Nhu nhảy lên, thiếu chút nữa xúc động đưa tay ném cái bát trà vào cái mặt đáng đánh đòn của hắn, “Rõ ràng có, làm gì nói như là ta buộc người thừa nhận, như người chưa làm.”

“Nhưng là ta rõ ràng nghĩ không ra là có nói qua a!”

Nàng thề, nàng nếu không ném đi qua, liền thực xin lỗi cha mẹ và đại ca đã nuôi dưỡng, yêu thương chính mình 21 năm.

Tự nhiên buồn ngủ, từ lúc nào ngủ cũng không biết, Ôn Nhu một chút ấn tượng cũng không có, giống như đột nhiên gian liền đi vào giấc mộng ngọt, sau đó vừa cảm giác đến hừng đông (sáng sớm).

“Tam thiếu gia, ngài có còn gì phân phó không?” Tiếng nói mềm, tựa như mưa phùn bay tán loạn sông nước Giang Nam, làm cho trái tim Ôn Nhu cũng cảm thấy tốt.

“Đi xuống đi, không có việc gì đừng để cho ai đi lên quấy rầy.” Âm thanh sang sảng mơ hồ có một loại thần nhiên xa cách.

Người này nhất định là bề ngoài nhiệt tình, kỳ thật trái tim phòng bị người khác rất mạnh, nói cách khác chính là “tâm thần đa nhân cách”.

“Nô tỳ cáo lui.” tiếng nói mềm mại cùng với tiếng bước chân nhẹ nhàng biến mất.

Diệp Thế Đào đứng ở trước giường nhìn xuống khuôn mặt ngủ say tựa như trẻ con, đôi môi hồng nhuận lộ ra sự dụ hoặc không tiếng động, dụ dỗ người khác âu yếm.

Cố gắng rời ánh mắt ra khỏi đôi môi của Ôn Nhu môi, tầm mắt dừng ở cánh tay trái bị lộ ra của nàng, ống tay áo vì bị tư thế ngủ mà lộ tới khuỷu tay, lộ ra da thịt của nàng bóng loáng nhẵn nhụi, tay hắn giống có tự có ý kiến, muốn chạm vào phần da thịt bóng loáng, mềm mại như tơ, trong cơ thể dâng lên một cỗ nhiệt huyết, làm cho hắn thiếu chút nữa liền bỏ vào người đang ngủ không hề phòng bị kia, nếu không phải hắn cố kìm chế.

Ôn Nhu mơ màng mở hai mắt, nhất thời có kinh ngạc và quên mất nhiều thứ (xù: phản ứng khi mới ngủ dậy – máu lên não chậm, giống ta)

Những đồ cổ, phòng cổ, một người đàn ông cổ đại.

Nháy mắt nàng nhớ tới tất cả, nàng bây giờ đang ở cổ đại này, có một người đàn ông đứng ở trước giường nhìn mình, chính là người nàng muốn trốn được chân trời đi để không phải thấy mặt, Diệp lưu manh, hơn nữa tay hắn còn đặt ở.....

“Người làm cái gì?” Tồn hơi thừa lời.

“Giúp người đem tay áo buông đến.” (chỉnh sửa quần áo nàng cho chỉnh tề) Diệp Thế Đào nói được mặt không đỏ giọng không run, tim không đập nhanh, nhìn trông rất thật, cho dù mong muốn của hắn thật ra là muốn cắt, xé sạch cái trang phục chướng mắt kia. (để nhìn đủ. Xù ngây thơ: nhìn cái gì ấy nhỉ? :D)

“Diệp lưu manh, người sẽ không có thể thể hiện chút phong độ nam nhân sao? Tốt xấu gì cũng để ý cảm thụ của ta một chút có được không? Người như vậy đương nhiên đứng ở trước giường của một cái cô nương, sau đó công khai nhìn nàng, người cho rằng nàng sẽ có cảm tưởng thế nào?” Nàng là rất muốn lấy bả đao, xả thịt hắn ném cho chó ăn.

Diệp Thế Đào có chút còn thật sự tự hỏi, sau đó giơ lên một đôi đẹp mặt mày kiêu, cúi xuống thân mình, nhẹ nhàng Ôn Nhu, lại có chút ái muội (mờ ám) nói: “Bình thường tình huống như vậy xuất hiện, trên giường cô nương đều là một bộ xấu hổ cùng khiếp sợ, chột kinh ngạc còn có biểu tình...vui sướng, nhưng lại sẽ nói ra một kiểu ngậm đồng ý trong im lặng.”

Hắc tuyến! (Mồ rôi chảy ròng ròng)

=_=_||

“Người tự kỷ ta thấy nhiều rồi, nhưng chưa thấy ai vừa tự kỷ lại vừa biến thái như người, quả là lần đầu tiên gặp mặt, thất kính, thất kính” Ngoài cười nhưng trong không cười hướng hân ôm quyền, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

“Đâu có đâu có.” Hân mặt không đổi sắc, đáp lễ, kéo áo ngồi cạnh bên giường, cố gắng áp chế ý tưởng xấu trong đầu, tay nắm chặt sườn, mặc cho móng tay đau đớn chính mình. (anh này...nghe, haha, đáng đời, ai bảo đầu óc đen tối với Nhu tử)

“Diệp lưu manh, người đáng đánh đòn a!” đôi mắt nàng như sắp phun ra lửa cơ hồ muốn đốt cháy mấy cái lỗ to trên mặt hân.

Diệp Thế Đào đối với sự phẫn nộ và thét chói tai của nàng mắt diếc tai ngơ, tự cố nói cho xong, “Như vậy đi, để bày tỏ về nàng cảm tạ sự thu lưu của ta, giúp ta một cái việc đi!”

Giúp hân?

Thà đưa cho nàng một thanh đao, đâm cho chấm dứt luôn đi cho rồi.

“Không phải yêu cầu lớn lao gì, chỉ cần nàng đổi lại thành trang phục nữ thôi”. Hân rất kiên nhẫn thuyết minh.

“Người muốn ta đổi, ta liền đổi, kia chẳng phải là ta chẳng có chút nguyên tắc, chính kiến gì, hừ, không đổi.”

“Nếu nàng không đổi, nàng cũng biết, chính là người ta sẽ nghĩ rằng ta quả thật thích nam nhân (đàn ông), sau đó nàng sẽ bị trở thành người đắc tội với Diệp gia, bởi vì nàng dụ dỗ người đàn ông thanh thuần thiện lương, phong lưu tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, độc nhất vô nhị, khí chất cao quý, mạo tái Phan An, văn võ song toàn, người gặp người thích –chính là Tam thiếu gia của bọn họ.”

(Edit đến đây, không thể không thốt lên : Anh này, mức độ tự kỷ sánh cùng trời đất !)

Ta nhẫn, ta nhẫn.

Nếu nhẫn được thì đã không phải là Ôn Nhu của chúng ta rồi.

Ôn Nhu rít gào lên : “Người mà tốt được như vậy, ta lấy đầu ta làm bóng cho người đá luôn cho cong !” Chức chủ tịch của tập đoàn da mặt dày-không phải trao cho hân thì trao cho ai đây ?

“Nàng xem, ta đều đem nữ trang chuẩn bị xong cho nàng rồi này, nàng thật sự muốn lãng phí một phen khổ tâm suy nghĩ của ta sao ? Hơn nữa, rõ ràng nàng là nữ nhân, cố tình muốn mặc nam trang làm cái gì ? Hay là nàng có bệnh gì khó nói ra ?”

Thiên lôi ơi, ông đi đâu rồi ? Làm ơn cho một tiếng sét đánh chết cái tên ruồi bọ này đi có được không ?

Ôn Nhu ôm đầu, ước gì mình té xỉu ở đây luôn đi cho xong !

“Mặt trời đã lên cao, nàng còn định ngủ tiếp hay sao ?”

Bên tai truyền đến hơi thở và âm thanh ầm ập, làm cho vành tai mẫn cảm của nàng nóng lên, lan tới cổ, đẩy hân ra, nói “Tránh xa ra, làm gì đứng gần ta đến như vậy, nhờ lấy bệnh cho ta thì khôn.”

“Mặc nữ trang đi!” Thanh âm lại gần sát, hơn nữa tựa hồ càng gần, gần đến nàng có thể rõ ràng cảm giác được một đạo mềm mại đang ở đụng chạm mặt mình.

Như bị điện giật, nàng đứng phắt dậy, không ngờ đầu đụng vào cây cột ở đầu giường.

Đáng chết !

Giường cổ đại chính là phiền toái đến như vậy, nâng đầu là đụng vào.

Nàng phẫn nộ nhìn cái cột, xong đành cup mắt (chả nhẽ lại đánh cái cột cho hả cơn giận ?)

“Cẩn thận một chút.” Diệp Thế Đào cố nén cười, nhưng là môi hân cong lên tiết lộ suy nghĩ của hân.

“Muốn cười liền cười đi, ta sẽ không tấn người, dù sao cũng đánh không lại.” Ôn Nhu liếc hân một cái, xoa cái đầu đáng thương, nhảy xuống giường. “Quần áo đâu?”

Diệp Thế Đào lập tức trao một bộ quần áo, là bộ váy màu tím nhạt rất thanh lịch (tử y).

Bay bay, tà áo bay, vẻ mặt nàng bắn khoăn.

Quần áo cổ đại thật phiền toái, trên 3 lớp, ngoài 3 lớp, giữa 2 lớp, mặc thế quái nào đây ?

“Không biết mặc sao, để ta giúp nàng!” Hấn thờ ơ nhìn một lúc liền hiểu ngay ra vấn đề mấu chốt.

Về mặt nàng khinh thường:”Phiền người tìm một nha hoàn đến, xin chú ý nam nữ phải có khác biệt (nam nữ thụ thụ bất tương thân) “.

Hấn trầm tư, sau đó bày tỏ sự nuối tiếc nói “Ngày mai là đại thọ của cha ta, cho nên người hầu Diệp phủ đều bận cả rồi, đều ước mình có thể phân làm 3 để làm hết việc, nàng nhẫn tâm lại thêm gánh nặng cho họ sao ?”

Ta, ta.....

Ta không đành lòng tăng thêm bọn họ gánh nặng, vậy xứng đáng mạo hiểm bị lưu manh ăn đậu hủ, sàm sỡ, chẳng phải mệt lớn sao ?

Suy nghĩ một hồi, biểu tình trên mặt Ôn Nhu thay đổi thất thường, Diệp Thế Đào càng xem, càng cảm thấy ý cười càng tăng. Nàng quả nhiên là một cô gái thú vị !

“Được rồi, phiền toái mau một chút.” Rút kinh nghiệm xương máu, lấy quyết tâm trắng sứt đoạn cổ tay[1] , nàng quyết định để hấn giúp mặc quần áo.

“Chúng ta đổi toàn bộ quần áo từ trong ra ngoài được không ?” Hấn dùng ánh mắt vô hạn chờ mong nhìn quần áo của nàng.

Ôn Nhu trán đã nổi hết cả gân xanh (tức giận), liệng một ánh mắt sắc bén qua, lạnh lùng nói :”Không cần”.

Còn muốn từ trong ra ngoài ?

Hấn muốn bộc lộ cái tính háo sắc muốn nhìn hết thân thể nàng hay sao ?

Lại một lần nữa nàng khẳng định quyết định của chính mình muốn rời xa hấn là chính xác .

Khi tấm áo yếm che trước ngực nàng buộc xong, Diệp Thế Đào cực kì muốn dùng tay cảm thụ một chút đầy đặn kia, nhưng bị ánh mắt đòi mạng của nàng cảnh cáo, hấn bấu môi buông tha cho, chỉ là...cực kì khó léo lấy tay xẹt qua bộ ngực sữa, làm nàng giận mà không phát ra được.

Khi chếc quần bọc gọn thân hình nàng.

Tốt lắm, eo nhỏ, nắm vừa tay, thân thể hợp lòng người, hấn thật vừa lòng.

Lại giả vờ vô tình, xẹt qua ngực nàng một lần nữa.

“Diệp lưu manh, người còn số sàng như vậy , đừng trách ta không khách khí.” Ôn Nhu phát ra cảnh cáo.

Hấn thực cho rằng nàng là đứa ngốc sao ?

Sau khi buộc xong đai lưng, sửa sang hết thấy.

Ôn Nhu mệt mỏi, nghĩ rằng, sớm biết tên lưu manh này dùng tốc độ kém cả rùa bò như vậy, thà ta tự mò mẫm mà mặc còn nhanh hơn.

“Mặc .” Diệp Thế Đào thương cảm lắc đầu.

Đáng ra nên để nha hoàn lấy một bộ quần áo rườm rà khó mặc hơn đến, bộ dễ mặc như vậy, nhiều chỗ hấn còn chưa đụng đến đâu .

Hấn.....

Hấn có cái loại biểu tình gì vậy ?

Mặc một cái áo mất cả nén nhang, một cái quần mất cả 3 thẻ nhang (hương_.

Thà lấy khối đậu hũ mà đập đầu vào, nàng chết còn hơn để cho hấn giúp mặc cái kiểu này !

Cầm lấy lược, đơn giản gọn gàng đem tóc dài buộc thành đuôi ngựa.

“Thế là xong rồi ?” Hấn kinh ngạc ra tiếng.

“Ta chỉ biết chải như vậy, người thấy vấn đề gì sao ?” Chồng nạnh trừng hấn.

Hấn bỏ đi hai cánh tay chống nạnh của nàng, nói cực kì đứng đắn: “Ta vất vả biến nàng thành bộ dáng một cô gái nhà lành, con nhà gia giáo, hiểu chuyện, nàng đừng phá hủy nó.”

Màu tím cực thích hợp nàng, khiến da thịt nàng càng thêm trắng nõn quả thực tựa như trời sinh, hơn nữa mặc nam trang không hiển hiện rõ, thay đổi nữ trang mới phát hiện, bộ ngực của nàng còn rất đẹp, cho dù dung mạo tạm được, dáng người cũng là tiên đột sau kiều (khụ khụ, nghĩa là ngực tấn công, hông phòng thủ =.=||) , phi thường làm cho người ta vừa lòng.

Hung hăng đá một phát vào chân hấn.

Đáng chết, dám nhìn thân thể ta mà lưu máu mũi sao !

(lưu máu mũi = khi thân thể có phản ứng, đầu óc có vấn đề đen tối mà chưa thể thực hiện, thì... bị đổ huyết ở mũi ! Quả báo, quả báo !)

Thét lớn một tiếng, Diệp Thế Đào thông minh về phía sau lui hai bước, chậm rãi lau đi máu mũi, nói: “Ta còn là định đề nghị nàng nhờ người giúp chải hộ nàng đầu đi.”

“Tuyệt, đối, không, nhờ người giúp.” Ôn Nhu vận khí đan điền rống to.

Ôm lấy lỗ tai đã bị kinh hãi, hấn giờ lên một chút cười yếu ớt, “Tốt, ta cũng sợ chờ ta giúp nàng sơ hảo, liền đã đến tối mất rồi “

Hấn còn hiểu được, khoe miệng của nàng nhin không được run rẩy, “Đi tìm người giúp ta, nếu không ta cứ như vậy đi ra ngoài.”

“Tốt, lập tức tìm.”

Hấn không bình thường ra khỏi phòng đi.

Không được, hấn đi tắm nước lạnh (!!!), có thể giúp nàng thay quần áo mà đã phun máu mũi, hấn tự nhận công lực nhẫn nại của mình nhẫn công đã cố gắng lắm rồi.

Hấn cần chạy nhanh đến như vậy sao?

Ôn Nhu mở mắt nhìn hấn biến mất , giật mình sửng sốt hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại., đang chờ đợi một lúc sau, quyết định cứ như vậy để tóc đuôi ngựa mà đi ra ngoài.

vừa đi ra, quả thực không cách nào hình dung , lúc nàng đi xuống cầu thang xong, lầu Minh Nguyệt phát sinh kia một sự hỗn loạn, nha hoàn lau mặt bằng giẻ lau nhà, người hầu nam quét làm vỡ cái bình hoa, một lão hầu làm rách bức tranh cổ trên tường...

Hoang mang cúi đầu đánh giá chính mình một cái.

Thực bình thường, có thể nói rất bình thường mà, mặc chỉnh tề, hoàn toàn không có da thịt lộ ra, để người ta nói mình đòi phong bại tục, nói thực ra nàng cũng rất sợ bị người khác vác đi cho heo ăn (tắm trư lung ?).

Chân tuy rằng hơi to, nhưng cũng may váy đủ dài, không nhắc làn váy là sẽ không nhìn đến .

“Yêu nhân!”

Gay = nam lấy nick nữ, nam đóng giả nữ

Yêu nhân = nữ đóng giả nam, bạn nào chơi game online thì tự biết !(._.||||)

Tiếng thét chói tai, tiếng kinh hô.

Pha sợ hãi quát to, đan vào thành một mảnh âm thanh không dễ nghe.

Yêu nhân!

Ôn Nhu cười đến rách miệng, ôm bụng ngồi phịch ở bậc thang !

Không được, bọn họ thật sự rất khôì hài .

“Người là nữ ?” Có người dừng cảm nhất , thật cẩn thận hỏi .

“Ta đương nhiên là nữ .” Ôn Nhu nghiêng đầu nhìn người kia .

Đây là nha hoàn có tiếng nói trong veo như nước, như trăng ở Giang Nam trong lúc ngủ mơ nghe được ?

Tiểu Nam vỗ vỗ ngực, đánh bạo lại bước trên phía trước từng bước, “Ta có thể sờ một chút sao?”

Ôn Nhu nháy mắt mấy cái, đột nhiên nhếch môi, hào phóng giơ hai tay ra, “Có thể a!”

Cuối cùng, không thể để cho bọn họ đem chính mình làm quái vật đối đãi mãi được.

Tiểu Nam run run sờ thử vào bộ ngực, hai má thoáng chốc đỏ bừng, lập tức thực khẳng định tuyên bố, “Nàng đúng thật là một vị cô nương.”

Tiếng hoan hô đột nhiên vang lên, những người dưới lầu vui sướng khóc âm lên.

(Tiếng lòng của mọi người : Oh yeah, thiếu gia nhà ta không phải gay, người thiếu gia thích là nữ nhân !)

Ôn Nhu, trên mặt mơ hồ hiện lên hắc tuyến(mồ hôi lạnh rùng rùng).

Nàng đột nhiên phát hiện Diệp lưu manh hiển nhiên đã khiến những người ở cùng bị đồng hóa, biến thái giống hần, ở có một lát mà đã thế này, chỗ này tuyệt đối không thể ở lâu, nàng không muốn bị điên giống họ đâu.

[1] Tráng sĩ đoạn cổ tay : Bị rắn cắn, biện pháp kiên quyết nhất là chặt chỗ có độc để ngăn chặn sự lan truyền độc đến toàn thân.

4. Chương 4: Chương 3

“Nhu nhi, nàng ngồi đây thưởng thức phong cảnh sao?” Diệp Thế Đào một lần nữa bước vào Minh Nguyệt tiểu lâu, khoảng thời gian đi tắm nước lạnh hần căn bản đã quên chuyện muốn tìm người giúp nàng chải đầu, hần liếc mắt một cái liền nhìn thấy Ôn Nhu ngồi im lặng ở cầu thang trên lầu vẽ mặt nàng vô cùng hoang mang và ảo não.

Ôn Nhu liếc mắt nhìn hần. Chạy đi tắm rửa sớm như vậy, nam nhân này thật không biết là có chuyện gì xảy ra nữa, xem hần một đầu tóc dài ướt sũng, còn có quần áo rõ ràng không thoát liền nhảy xuống nước, hần rốt cuộc là tắm rửa hay là nghịch nước vậy ? Không lẽ là vừa bước ra khỏi cửa liền có người đẩy hần ngã vào thùng nước ,ai dám đây ?

“Ta muốn đi, hôm nay, hiện tại, lập tức phải đi.” Nàng nói như trăm đinh tiết thiết (chém đinh chặt sắt) , ý chí kiên định không hề dao động.

“Đi đâu?” Hần vỗ vỗ ẩm ướt trên người, không chút để ý hỏi, trong lòng nghĩ chính mình nên đi đổi bộ quần áo nào mới xứng với bộ tử y (trang phục màu tím) nàng đang mặc, đột nhiên muốn mọi người nghĩ rằng hai người bọn họ là một đôi trời sinh khi hần đi cùng nàng.

“Đi đâu cũng được, chỉ cần không phải Diệp gia.” Phồng hai má ,nàng có phần hờn dỗi.

Hần đi lên thang lầu, thân thủ vỗ vỗ cái đầu nàng, tựa như đang yêu chiều một sủng vật cáu kỉnh, “Chờ qua ngày mai, chúng ta cùng nhau rời đi.” Nói thực ra, nếu không phải vì đại thọ sáu mươi của lão cha, hần cũng đâu muốn về đây cho người ta nhắc đi nhắc lại chuyện thành thân, bất quá lần này trở về gặp được nàng, xem như thu hoạch ngoài ý muốn của hần rồi.

“Diệp lưu manh, ta không có nói đùa , ta nói thật đấy .” Ôn Nhu hướng về phía bóng dáng hần đã bước lên lầu mà kêu, cực độ bất mãn thái độ không coi ai ra gì của hần.

Diệp Thế Đào vẫy vẫy tay, khẽ cười đáp: “Nhu nhi, ta cũng nói thật mà, tuyệt đối không đùa giỡn, chờ ta thay quần áo xong sẽ đi.”

Dựa vào cái gì!

Giọng của hắn Cứ như dỗ dành lũ chó mèo vậy (convert là a cẩu a miêu , nhưng mà chị là người hiện đại xuyên không , ta đổi thành chó mèo , hê hê). Dậm chân, nàng dùng sức hướng trên lầu quát: “Diệp lưu manh, không ai cho phép ngươi gọi ta là Nhu nhi.”

Trên lầu truyền đến tiếng cười trong trẻo của Diệp Thế Đào, “Nhu nhi, khắp thiên hạ chỉ có ta mới có thể gọi nàng như vậy.”

Nàng im lặng nhìn lên sàn gác.

Khắp thiên hạ cũng chỉ có hắn mới biến thái và buồn nôn thế này, ba nàng , mẹ nàng , anh nàng đều gọi nàng tiểu Nhu, cái gì mà Nhu nhi chứ?

A! Toàn thân nàng nổi da gà rồi.

Chà xát chà xát (tay phải xát tay trái, da gà rơi đầy đất), bước nhanh đi xuống thang lầu.

Hắn không cho nàng đi, nàng sẽ không đi ư? Lớn bằng này rồi, nàng còn chưa từng nghe qua ai nha .

Không thể hiểu nổi, thật sự không thể hiểu nổi mà, chỉ là mừng thọ thôi, đâu phải cưới vợ, có tất yếu làm cho nơi nơi rực rỡ sắc màu, đáng điệu vui mừng đón khách thế không?

Ôn Nhu kinh ngạc ở chỗ, mỗi người ở đây, đều không có bộ dạng hung dữ, không to son điểm phấn, không khuyên tai, cũng không phải phong cách tiểu thư kín đáo, cô nương dè dặt, mà chốt lại, chỉ có một phong cách rất thư thái của người trên giang hồ ,giai nhân thanh tú, có phần tùy hứng , nhẹ nhàng tiêu sái qua lại hành lang gấp khúc. Haizzz, đúng là phụ nữ nhà họ Diệp...khác người a .

“Cô nương xin dừng bước.” Một đạo thanh âm chần chờ vang lên từ đằng sau.

Ôn Nhu vẫn cứ bước về phía trước. Trên đường đi cũng không gật đầu chào hỏi ai .

Thẳng đến lúc một đôi tay bắt lấy cánh tay của nàng, nàng mới phát giác nguyên lai đối phương gọi mình, nghi hoặc nhìn nha hoàn xinh đẹp trước mắt, “Người gọi ta có chuyện gì không?”

“Ta..... Ta..... Tiểu thư nhà ta mời cô nương..... mời cô nương qua đó.” Nơm nớp lo sợ nói xong, nàng liền câu nệ lui sang một bên.

Đó là một nha hoàn có giáo dưỡng, nhưng lại thực nhất gan. Ôn Nhu định nghĩa ở trong lòng như vậy, “Ta không biết tiểu thư nhà ngươi, còn có, ta phải lập tức rời đi, cho nên ta sẽ không tới, ngươi cứ hồi bẩm tiểu thư nhà ngươi như vậy.” Nếu không đi, nàng hoài nghi tên lưu manh kia sẽ lập tức đuổi tới.

Mới đi được một bước, cánh tay liền bị ai đó kéo lại, nàng bất đắc dĩ xoay người, thở dài: “Ta nói, ta sẽ không đi”

“Sẽ không đi đâu?” Con người hắn chứa đầy tức giận nhìn nàng, bàn tay to mạnh mẽ nhét nàng vào trong lòng, một lần nữa hưởng thụ cảm giác chân thật khi có được nàng. Hắn nghĩ đến thiếu chút nữa sẽ mất nàng, một khắc hoảng hốt, đau lòng ấy khiến hắn khắc cốt ghi tâm.

(khắc vào xương, in dấu cả trong trái tim)

“Diệp lưu manh –” Kinh hô. Nàng sao xui xẻo vậy, mới trì hoãn một chút đã bị hắn vượt qua.

Nha hoàn bên cạnh đang có ý đồ lặng lẽ rời đi, bất quá , không có như theo ý nguyện của nàng ta.

Diệp Thế Đào tinh mâu bán mị, lạnh lùng lên tiếng, “Tiểu thư nhà ngươi quen Nhu nhi lâu chưa, sao ta không biết?”

“Tiểu thư nhà ta chính là muốn làm quen Nhu cô nương một chút.” Nha hoàn cúi đầu, cả người run run như có gió tuyết thổi qua.

Hắn hừ lạnh một tiếng, “Bảo nàng ta đừng uống phí tâm cơ, Nhu nhi dù thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không đi, cho dù đi thì cũng là đi cùng ta, người về hỏi rõ ràng, nàng ta xác định muốn ta qua đó không?”

“Nô tỳ cáo lui, nô tỳ nhất định chuyển lời của Tam thiếu với tiểu thư.” Nha hoàn cơ hồ chạy trốn chết.

Ôn Nhu buồn bực nhìn theo bóng nàng rời đi, dùng khuỷu tay huých vào người bên cạnh, “Chủ tử nhà nàng là ai vậy, xem bộ dáng nàng hình như thường xuyên bị kinh hách a.” Ngay cả nàng ôn nhu như vậy, mọi người còn sợ hãi, nàng còn có người không sợ sao?

Mồ hôi lạnh toát ra!

Nếu người quen biết Ôn Nhu biết suy nghĩ trong lòng nàng giờ phút này, chắc chắn sẽ phun hết tất cả những gì ăn được tổng bữa cơm đêm qua, nàng quả thực đã phá hư cái tên cha mẹ đặt cho rồi, không những không có nửa điểm “ Ôn Nhu “ mà còn là hóa thân của bạo lực.

“Một nữ nhân đẹp như rắn rết.” Hắn có chút chán ghét nhăn lông mày, không hề cao hứng khi nhắc tới người nọ.

“Mỹ nhân!” Nàng thật giống hắn, chỉ muốn nghe những gì mình thích nghe.

Diệp Thế Đào lắc đầu cười. Hắn sao cứ quên nàng hảo nữ sắc. Thân thủ ôm thắt lưng của nàng, khoái trá nói:

“Đi thôi, ta mang nàng đi gặp phụ mẫu (cha mẹ) ta.” Hắn đã muốn khẩn cấp cho cha mẹ nhìn thấy nàng, tin rằng nhất định sẽ phát sinh chuyện vui.

“Ta không muốn đi.” Nàng bắt đầu giãy dụa. Đùa à, tới giờ nếu nàng không có nửa điểm ý thức xui xẻo khổ cực, thì thật uống phí nàng là sinh viên thế kỷ hai mươi mốt, nam nhân này căn bản chính là có âm mưu, theo như nàng tận mắt nhìn thấy trận trận mỹ nữ ngày hôm qua, nàng đoán chắc đây chính là một cuộc ép hôn, nàng thật không muốn bị đem ra làm bia chắn tên cho người khác.

Một chút cũng không muốn.

Thế là trên hành lang gấp khúc của Diệp gia liền trình diễn màn giằng co, tranh tranh cãi ầm ỹ, một bộ oan gia vui mừng giận dữ, diễn miễn phí cho phó dịch Diệp gia cùng khách nhân quan sát.

(phó dịch = hình như là người hầu

Khách nhân = người khách đến chơi nhà)

Hai bên đường, toàn bộ cột đều được chạm trổ, đường nhỏ làm bằng tảng đá bản lộ, khúc kính sâu thẳm, hương hoa tràn ngập khắp nơi, có lẽ con đường này sắp kết thúc nên cảnh càng ngày càng mở rộng.

“Để xuống dưới..... Diệp lưu manh..... Người nghe không hiểu tiếng người a!”

Trên đường đi nàng không ngừng ồn ào náo động, tiếng mắng lần lượt thay đổi.

So với nói là phòng ngừa nàng chạy trốn, không bằng nói Diệp Thế Đào mong ước đã lâu, nay đường hoàng ôm Ôn Nhu vào lồng ngực, một đường rêu rao khắp nơi, thẳng đến chỗ ở của phụ mẫu hắn.

“Cha, nương, ta dẫn người đến thăm này.” Người chưa thấy đâu mà thanh âm đã tới trước.

Một đám người Diệp gia đang tụ tập trong phòng lớn lập tức đình chỉ thảo luận náo nhiệt vừa rồi, dùng ánh mắt kinh ngạc nghênh đón Diệp Thế Đào.

Bỏ qua Diệp Thế Đào tuấn mỹ nho nhã — người này nhìn hai mươi mấy năm phiên cũng phiên chết rồi — ánh mắt mọi người giờ đây thẳng tắp dừng ở đôi mắt phần nộ mở to trong lòng hắn, tiếng mắng liên tục phát ra từ cô nương mặc bộ váy màu tím.

Thật là siêu can đảm.

Đây là tiếng lòng của mọi người trong Diệp gia, bình thường không ai dám công khai đắc tội Diệp tam thiếu, bởi vì khi hắn trả thù tuyệt đối sẽ làm cho người nọ hối hận vì đã có mặt trên đời này, hơn nữa vì sao lại xui xẻo quen biết Diệp Thế Đào.

(Diệp tam thiếu= tam thiếu gia nhà họ Diệp)

“Diệp lưu manh, ta nguyên rửa người cười phải cái người quái dị, vợ người tính cách siêu cấp bạo lực, cả đời gắt gao bó buộc người, cho người mỗi ngày quỳ xuống đất, ăn cơm thừa, mặc quần áo rách.....”

Nghẹn họng trân trối nhìn cô gái bạo lực đang hát hỏa, miệng lưỡi lưu loát nói ra từng chuỗi từng chuỗi lời mắng chửi, mà Diệp tam thiếu vẫn như trước duy trì khuôn mặt tươi cười từ đầu đến cuối không biến đổi, hơn nữa vẻ mặt còn đặc biệt sung sướng.

“Nói hết chưa?” Diệp Thế Đào bình tĩnh nhìn người trong lòng thống khoái phát tiết xong.

“Đợi chút.” Ôn Nhu thở hắt một hơi, “Loại người ti bỉ vô sỉ hạ lưu vô lại như người mà được ông trời ban cho cái diện mạo này quả thật không công bằng, lần sau ta sẽ gọi mọi người đi đập miếu.”

“Hết rồi?” Hắc nhú mày.

Nàng thật vất vả gật đầu, “Tạm thời hết rồi.”

Chữ xong liền rất khát a!

Ánh mắt nàng di chuyển, cuối cùng phát hiện một đám người đối diện trọn mắt há hốc mồm, nhin không được nhẹ nhàng nuốt nuốt nước miếng.

Bọn họ phần lớn đều là người nhà Diệp lưu manh, hơn nữa ngày hôm qua hình như đều có đi qua lầu Minh Nguyệt gặp nàng, nàng mắng Tam thiếu của bọn họ, không biết có bị vậy đánh không đây?

Dù sao ánh mắt phần hận ngày hôm qua của bọn hạ nhân đã muốn làm cho thần kinh của nàng chịu đủ tàn phá rồi.

Diệp Thế Đào kéo ghế, đại lạt lạt ngồi xuống, thuận tay rót một ly trà, đưa cho thiên hạ âu yếm, “Nàng nhất định khát, uống đi.”

“Cám ơn!” Vẻ mặt chợt dạ liếc mắt nhìn xung quanh, dù sao cũng chỉ là mượn cớ rất khát, nàng quyết định vẫn là trước giải khát rồi nói sau.

Thấy nàng cuối cùng cũng buông ly trà thứ 3 trong tay xuống bàn, miệng hắc khẽ nhếch, “Nàng mắng ta nhiều như vậy, ta có thể phát biểu cảm nghĩ của bản thân một chút không?”

“Ta bịt miệng người sao?” Nàng trừng hắc, “Còn có, để ta xuống dưới, ta có chân, không phải tàn phế, người nếu thích ôm như vậy, không bằng mỗi ngày ôm đầu trụ có vẻ rèn luyện khí lực a.”

Hắc nhếch miệng, cười đến thực vui vẻ,

“Ta chỉ có hai điểm muốn sửa lại cho nàng,

thứ nhất, nàng không phải người quái dị.

Thứ hai, cá nhân ta cho rằng thể trọng của nàng cùng trụ (heo) là sần sần như nhau.”

Phun lửa mà.

Ôn Nhu cầm ly trà trên bàn, hoàn toàn không do dự ném về phía cái đầu hắc.

Dễ dàng bắt lấy tay nàng, hắc cười nói: “Ta nghĩ nàng sẽ thẹn quá thành giận, may mắn ta thuở nhỏ có học võ, nếu không, muốn thú (lấy) nàng vào cửa, không đến một ngày nàng sẽ phải thủ tiết mất.”

Gáy nàng nóng bừng, mười phần chắc chắn rằng to, “Diệp lưu manh, ta khẳng định bản thân sẽ không gả cho người, người đừng có mơ!”

Diệp Thế Đào không nhanh không chậm mở miệng, “Cho nên mới nói, bạo lực của nàng tuyệt đối là hàng thật giá thật.”

Phốc! Loại tình huống này còn không cười, bọn họ không biết sự tình đến mức nào mới cười nha.

Cô tức giận đến hộc máu, Tam thiếu nhà bọn họ lại nhẹ nhàng băng quơ ý định làm tức chết ai đó.

“Khụ khụ.....” Diệp lão gia ngồi ở thủ vị lên tiếng nhắc nhở con, phải biết có chừng có mực.

Diệp Thế Đào tươi cười ra ý ngầm hiểu, ngoan ngoãn buông Ôn Nhu ra.

Ôn Nhu không chút do dự, trước tiên là đập cho hấn hai phát, hơn nữa còn nhấn mạnh, “Lần sau người còn tự tiện ôm ta như vậy, ta sẽ khiến người ăn không ăn được, mà đi cũng không đi nổi nha.”

Diệp lão phu nhân thì tươi cười thực sáng lạn, bởi vì nàng rốt cục tìm được tri âm mà vô cùng vui sướng. Cảm tạ Phật tổ, người nàng chờ mong nhiều năm như vậy cuối cùng cũng xuất hiện, tam nhi (con trai thứ 3) của nàng cuối cùng cũng đã có hi vọng bị ai đó chế phục (cai quản, trị được ...) rồi.

“Cô nương, lại đây, cho lão thân nhìn một cái, thật là một hài tử thanh tú đáng yêu a! Năm nay bao nhiêu tuổi? Đã có hẹn ước chưa? Đào nhi nhà ta là một đứa trẻ không tồi nha”

(Diệp phu nhân tiếp tục đẩy mạnh tiêu thụ Diệp lưu manh hết lời)

Ôn Nhu ngạc nhiên, mặc cho lão phu nhân có khuôn mặt từ ái, khí chất ung dung đẹp đẽ quý giá cầm bàn tay nhỏ bé của mình, thao thao bất tuyệt kể về ưu điểm của Diệp Thế Đào, thật lâu sau, nàng mới tìm lại được tiếng nói của bản thân, Ôn Nhu thành khẩn khiêm tốn thỉnh giáo, “Lão phu nhân, người nói Diệp Thế Đào thật sự là người như vậy ư?”

Vì sao nàng có cảm giác bà ấy đang nói về một người khác?

Diệp gia người người liếc nhau, sau đó bắt đầu cười nghiêng ngả ngã trái ngã phải, rốt cục, rốt cục.....

Rốt cục có người nhìn thấu diện mục bên trong cái bề ngoài nhã nhặn tuấn tú, lỗi lạc phong lưu của Diệp tam thiếu rồi.

Diệp lão phu nhân chớp chớp nước mắt trong mắt, càng dùng sức cầm tay Ôn Nhu, “Cô nương, người quả thật là thích hợp với Đào nhi nhà chúng ta nhất, ta liền đem hấn giao cho người, ô ô.....”

Tóm lại đây là cái màn biểu diễn gì đây?

Ôn Nhu buồn rầu đảo qua toàn hiện trường, cuối cùng không thể không đem ánh mắt phóng tới Diệp Thế Đào đang nhàn nhã uống trà.

“Diệp lưu manh, người giải thích một chút đi.” Nàng có thể ôn thanh mềm giọng đối với bất luận kẻ nào, bất quá kiếp này đừng có mơ nàng sẽ có nửa điểm ôn nhu với tên lưu manh ấy.

Hấn ném một củ lạc, đưa miệng ra hứng được, sau đó khoái hoạt trả lời nàng, “Ý của nương ta chính là, chúc mừng nàng trở thành người bên gối với nhi tử thứ 3 của người.”

Cái gì?

Hiểu lầm này quá lớn.

Nàng vội vàng rút tay về, bắt đầu xuất hiện vẻ mặt tươi cười nịnh nọt, “Lão phu nhân, ngồi đi, người trước tiên cứ ngồi xuống đã a!”

Thân thủ nhanh nhẹn rót một tách trà, bất kể là ai, dù sao trước dùng rồi nói sau.

“Uống trà uống trà, ha ha.....”

Diệp lão phu nhân vừa lòng tiếp nhận, “Thật sự là đứa trẻ ngoan ngoãn.”

Ôn Nhu vội vàng rên sất khi còn nóng, “Lão phu nhân, vâng, người xem đi, một nam nhân tuấn tú lịch sự như Diệp tam thiếu đây, có lẽ không ai bằng, nhân gian lại không thể thiếu nhân vật tuyệt thế, cho nên phải tìm cho hấn một thê tử môn đăng hộ đối, tài mao song toàn, biết tam tông tứ đức, có đủ kì cầm thư họa, tứ thư ngũ kinh, thông tuệ kỳ môn bát quái mới đúng.

Mà ta, ngày hôm qua nhìn thấy quý phủ có nhiều tuyệt thế đại mỹ nhân như vậy, tùy tiện nhặt một người cũng hơn ta rất nhiều, có thể đảm nhiệm chuyện này rất tốt, cho nên, lão phu nhân, người trăm ngàn lần đừng tác hợp nhằm uyên ương, ta cùng Tam thiếu khác nhau một trời một vực, ta sợ sẽ bị nước miếng của chúng mỹ nữ làm chết đuối.”

“Nàng vừa rồi nguyên rửa ta chỉ có thể lấy một người quái dị.” Diệp Thế Đào lạnh lùng thêm vào một câu.

“Không ai muốn người mở miệng, cầm miệng.” Hung dữ gào vào mặt hắn, ngay sau đó lại xoay 360 độ, mỉm cười đối mặt Diệp lão phu nhân, “Lão phu nhân, tiểu nữ chính là vào nhằm Diệp phủ, nhất thời ở tạm, ta còn muốn đi thăm thân hữu (bạn bè), cho nên, chọn ngày không bằng gặp nhau, ta hôm nay, không, hiện tại sẽ cáo từ, không cần phiền toái mọi người đưa tiễn nữa.”

Ôn Nhu còn chưa kịp xoay đi đã bị người khác kéo vào trong lòng, bên tai vang lên một đạo tiếng nói thực tao nhả, “Nương (mẹ à), lời nói của nàng vừa rồi xin hãy coi như chưa nghe thấy.”

“Ta là nói thật.” Nàng thấy vậy liền rống to.

Diệp lão phu nhân liền tiếp gật đầu, “Ta sẽ bỏ qua .”

Ôn Nhu hai bên thái dương xuất hiện hắc tuyến (mồ hôi lạnh ròng ròng)

Diệp lão phu nhân cùng Diệp lưu manh giống nhau chỉ nghe những gì mình thích nghe. Hừ!

Vỗ vỗ vào khuôn mặt nàng ngây ngốc, khoe miệng Diệp Thế Đào hứng thú cười, gần sát nàng, “Nhu nhi, nàng đột nhiên mất tiếng rồi ?”

Ánh mắt của nàng chậm rãi ngẩng nhìn, sau đó máy móc cầm bàn tay đang đặt trên mặt nàng của hắn, phi thường mạnh mẽ cho vào miệng cắn.

Toàn hiện trường một mảnh tĩnh lặng.

“Đau không?” Nàng lạnh lùng trừng mắt hắn, lấy tay lưng lau đi vết máu nơi khoe miệng.

Hắn cúi đầu nhìn xem mu bàn tay hắn rõ hai dấu răng, có chút dăm chiêu nhìn nàng, lộ ra nụ cười nhợt nhạt, “Cũng tạm.”

Đưa tay lau tơ máu thay nàng, hắn ôn nhu nói: “Nàng có phải rất đau hay không?”

Trời muốn mưa sao?

Trong phòng có vài bóng người cùng nhau chạy ra bên ngoài nhìn thời tiết.

* * *

Bên ngoài bầu trời xanh vạm, mây trắng lướt nhẹ, nửa điểm dấu hiệu trời mưa cũng không có.

Ôn Nhu bỗng nhiên không nói hai lời lao ra đại sảnh, đứng ở trong viện, hướng lên trời rống giận, “Đừng để cho ta biết ai đã ném ta tới nơi này, nếu không có một ngày ta trở về, tuyệt đối đòi cả nợ lẫn lãi, ta nói được làm được!”

Được rồi! Nếu ông già râu bạc nói ngày nào đó nàng có trở về vị trí cũ, như vậy nàng nhất định dùng sức trở về hồi báo.

Đột nhiên, ở trên thiên đình, không khí trở nên âm u, gió thổi cũng mang theo hơi lạnh, Nguyệt lão run run vài cái.

Mọi người kinh dị nhìn người hai tay chống nạnh, chỉ trời tức giận mắng mỏ. Lời của nàng cứ nhiên có thể khiến phong vân lâm vào biến sắc, tựa hồ đang e ngại lời thề của nàng, nàng, không phải người thường nha!

Ầm vang một tiếng sấm, tia chớp nhoáng lên hỗn loạn.

Nàng trợn tròn mắt, hừ lạnh, “Có bản lĩnh người liền bỏ vào ta đi, như vậy ta có thể nhanh chút trở về, bỏ đi!”

Không phải đã chết mới có thể trở về vị trí cũ sao? Nàng vui mừng nói.

Lôi biến thành ách lôi,

(Ánh sét biến thành sét xẹt !)

Tia chớp biến mất vô tung, bầu trời đầy lo lắng trở thành hư không, lại là thời tiết như lúc trước không một gợn mây, tựa hồ như vừa rồi căn bản chưa từng phát sinh.

Xung quang là một mảnh tiếng than sợ hãi.

Thật thần kỳ !

“Bạo lực tài nữ!” Bỗng một tiếng kêu kinh hỷ vang lên, một đạo bóng người bổ nhào bay nhanh đến.

“A!” Ôn Nhu kêu rên.

Nhiệt tình như vậy làm gì?

Muốn hại nàng thành sân bay a!

“Bạo lực tài nữ, ta rất vui vẻ khi nhìn thấy mi a!” Một cô gái áo trắng thanh thanh tú mĩ cầm nắm hai tay Ôn Nhu, lắc trái lắc phải, đuôi lông mày, khoe mắt, tất cả đều không che dấu được ý cười nồng đậm.

Ôn Nhu tập trung nhìn người đối diện, mừng như điên, “Mơ hồ Phong Nhã! Mi tại sao lại ở đây?” Hai tay lập tức giang rộng, dùng sức ôm lấy nàng, cười đến là vui vẻ.

Cách xưng hô của 2 nàng là do đặc trưng cá tính mà có, ý tứ chính là một người vừa bạo lực lại có tiền, một người khác chắc hẳn như tên gọi chính là đặc biệt mơ hồ!

Ở thế giới hiện đại, các nàng là bạn bè thân lắm.

Diệp Thế Đào nhú mày.

Đây là lần đầu tiên hần thấy nàng cười, bất quá cảm giác này không tồi, tươi cười hồn nhiên như vậy, hoàn toàn thích hợp với nàng.

Có điều cô nương này là ai?

Nàng ta sao quen biết Ôn Nhu?

Trong lòng lung tung suy đoán , bề ngoài hần vẫn là lặng yên quan sát.

“Mi rơi đến chỗ nào ?” Ôn Nhu tâm tình tốt đẹp lôi kéo nàng, thuận tiện hỏi một chút về cảnh ngộ của nàng.

Phong Nhã nghe vậy tươi cười trở thành nhạt, vẻ mặt thâm đạm, “Ta bị ném vào kỹ viện –”

“Cái gì , thực ác độc!” Ôn Nhu lửa giận bốc lên, “Có người chạm vào mi hay không, ta xử hần cho mi.”

“Không có, ngày đầu tiên ta đã được người chuộc, nhưng là hần nói muốn đem ta đưa đến nhà bằng hữu ở tạm.” Phong Nhã vẻ mặt đầy mây đen mù sương, nàng không quen hoàn cảnh lạ lẫm, mà nơi này tất cả đều thực xa lạ.

“Người nọ đâu, gọi hần lại đây, không đánh hần thành mặt hoa đào nở, hần sẽ không biết bông hoa vì sao hồng như vậy.”

Diệp Thế Đào ý cười làm sâu sắc, thật sự là suy nghĩ của người bạo lực.

Một bên, người nhà Diệp gia lại thương hại nhìn hần. Tam thiếu thật muốn thú một thê tử siêu cấp bạo lực ư?

Mỗi ngày quỳ xuống đất.....

Không tự chủ được hồi tưởng lời Ôn Nhu nguyên rửa liên tiếp vừa rồi.

“Hần chuộc người bao nhiêu tiền?” Ôn Nhu hỏi, bắt đầu cởi thắt lưng lấy cái gói to, sau đó đột nhiên nghĩ đến, nếu bị người ta biết gói to này vô cùng nhiều vàng bạc, nàng chẳng phải là thất phu vô tội, hoài bích có tội sao.

Động tác ngay lập tức dừng lại, sau đó gương đôi mi thanh tú, nàng nghĩ ra biện pháp khác.

“Năm ngàn.” Lạnh lùng, thanh âm này không mang theo một tia nhân khí.

Ôn Nhu nhú mày, “Cái gì, nếu ta là tú bà, ta định giá mi không trăm vạn lượng thì cũng phải mười vạn lượng mới đủ.”

Há hốc mồm!

Người nói câu này... Nếu không ngu thì chắc chắn là không bình thường.

Bao gồm vị kiếm khách huyền y mới vừa rồi lên tiếng trả lời.

“Hắn lấy kiếm chỉ vào tú bà.” Phong Nhã mím môi.

Ôn Nhu trừng mắt, không dám tin quát:“Hắn là đồ ngu ngốc a! Lấy kiếm chỉ vào tú bà , chắc chắn mang người đi mà không tốn một xu , vậy mà còn trả năm ngàn lượng? Hắn không phải đặc biệt ngu xuẩn, thì chẳng nhẽ có biệt danh là mắt mờ ư?”

Diệp Thế Đào liếc mắt kiếm khách huyền y, thường thức biểu tình của hắn vừa ảo não vừa phẫn nộ.

Phong Nhã lắc lư đầu, thật sự nghĩ nghĩ, sau đó bưng tỉnh đại ngộ,“Khó trách ta tổng cảm thấy có chỗ nào không đúng, nguyên lai vấn đề ở trong này, ta cũng không phải người kỹ viện, hắn căn bản không cần bỏ tiền mua.”

Té xỉu, có mấy người phi thường cổ vũ lập tức té ngã trên đất.

Diệp Thế Đào phun ra một hơi, cúi đầu che dấu ý cười tràn ra khóe miệng, đi đến bên người Ôn Nhu, vỗ vỗ bả vai của nàng,“Nhu nhi, nói như vậy trước mặt người ta thực không lễ phép , huống hồ Khúc huynh cũng không mù nha.”

Ôn Nhu không thèm nhìn về phía sau , đá một cước,“Cút sang một bên đi. Phong Nhã, chúng ta cùng đi lưu lạc được không?”

“Được , được !” Phong Nhã gật đầu như đảo tỏi,“Hơn nữa ta nhớ rõ thời điểm bản thân rơi vào vòng ánh sáng trắng có nghe thấy tiếng kinh hô của tiểu Sương.”

Ôn Nhu ánh mắt quý dị, sau đó tuôn ra tràng cười to,“Nếu ông trời thực đẩy chúng ta đến nơi này, ta nghĩ phải xem kịch vui thôi.”

“Xem kịch?” Phong Nhã vẽ mặt mê mang.

Ôn Nhu trước kéo Phong Nhã ra đằng sau, đối cái kia vừa ra tràng liên lãnh khốc đến cao nhất điểm nhân nói:“Năm ngàn đúng không!”

Khúc Du Nhiên lạnh lùng nhìn , ôm kiếm im lặng.

“Diệp lưu manh,cho ta mượn năm ngàn đi.” Nàng đứng lý hợp tình chìa tay về phía Diệp Thế Đào.

Diệp Thế Đào nhướng mày, thản nhiên hỏi:“Dựa vào cái gì?”

Ôn Nhu nhú mày, hai tay ôm ngực, bình tĩnh nhìn hắn một cái, sau đó mở miệng không quan tâm lời nói có làm chết người hay không,“Dựa vào người ăn đậu hũ của bốn cô nương, phí che giấu năm ngàn lượng là rất tiện nghi cho người nha.”

Phong Nhã là người đầu tiên bật cười,“Nhu, mi thực biết làm thịt người a!”

“Loại lưu manh này không làm thịt thì thật uổng phí.” Ôn Nhu hừ thanh. Nàng không cho rằng như thế là chiếm tiện nghi, theo như tính toán số lần nàng bị Diệp lưu manh chọc ghẹo, ít nhất mất mười năm tuổi thọ rồi, cho nên phải tính là siêu tiện nghi nhá .

Diệp Thế Đào cười cười, chủ động đề nghị,“Nếu ta nguyện ý trả tiền, có thể chiếm nhiều tiện nghi một chút hay không?”

Cuồng choáng váng!

Ôn Nhu mắt đá đi đá lại,“Bốn cô nương tiếp khách, năm ngàn lượng lấy ra.”

“Không thể thương lượng sao?” Tay hắn bắt tri bất giác đã vòng qua eo nàng.

“Thương lượng cái rắm, lấy tiền, còn dám sỡ sàng, lại thêm năm ngàn.” Cố tình đẩy giá, điều này rất dễ xảy ra khi có mặt nàng.

Tiếng cười càng lúc càng lớn, cuối cùng dẫn tới cười không thể kìm chế.

Liền ngay cả Khúc Du Nhiên nổi tiếng lãnh khốc, đáy mắt cũng xẹt qua ý cười khó nén.

Đột nhiên ,ngay cả mặt trời cũng có vẻ sáng bừng lạ thường, trong gió tựa như mang theo tiếng cười mơ hồ.

Thời tiết hôm nay quả nhiên là tốt, cười một cái, tựa như mười năm chưa cười a!

~ ~

~Gắt gao nắm tay đặt cùng một chỗ, tượng trưng cho lời thề quyết tâm không rời xa nhau của họ, biểu tình thê thảm tỏ vẻ hai người không thể tránh khỏi vận mệnh.

“Nga, Lương huynh, chúng ta kiếp sau lại tục duyên.....”

“Cửu muội, ta luyện tiếc ngươi.....”

“.....”

Bản Lương Trúc đời Đường trình diễn chân thật là thế –

Diệp Thế Đào gắt gao ôm Ôn Nhu không ngừng giãy dụa, vẻ mặt xin lỗi nhìn Khúc Du Nhiên dễ dàng chế phục tiểu cừu, cười nói:“Không phải ta không thông tình lý, ta sợ người trong lòng của ngươi bắt cóc nàng đi.”

“Hiểu được.” Khúc Du Nhiên ngắn gọn đáp lại, dịu dàng ôm Phong Nhã đã sớm mê man trong lòng.

“Diệp lưu manh, ngươi không có quyền, ta muốn ngủ cùng Phong Nhã.”

Ôn Nhu rút gào.

Nàng muốn tâm sự với người một nhà, hẳn dựa vào cái gì mà ngăn cản, làm cho trong đầu nàng hiện lên hình ảnh thê lương chia lìa của Lương Chúc, bối cảnh âm nhạc tự động truyền phát bản hoà tấu đàn violon của Lương Chúc.

Thật sự là chua xót!

“Nữ nhân ôm nữ nhân có cái gì hay, ta cho nàng mượn ôm.” Hắn cười vài phần tà mị.

“Nam nhân ôm nam nhân rất hay, ta mãnh liệt đề nghị ngươi cùng Khúc Du Nhiên thử, bl(gay) ở bên thể giới của chúng ta rất thịnh hành, cũng chính là chuyện tốt long dương ở nơi này của các ngươi.”

Hai nam nhân nhất thời đại quẫn (vô cùng cuống), trừng mắt nhìn nhau, có thể mơ hồ nhìn được mồ hôi lạnh trên trán đối phương, sau đó không nói được một lời đều tự ôm lấy người trong lòng đi về hai hướng khác nhau.

“Diệp lưu manh, ta nguyện rửa ngươi.....”

Tiếng gầm gừ quanh quẩn ở Minh Nguyệt tiểu lâu, ngay cả ánh trăng cũng trốn vào sau đám mây, chỉ vụng trộm lộ ra bên ngoài chút xú.

Xa xa , Diệp lão gia rất cảm thán nói:“Tiểu tam luôn kích thích vị tức phụ (con dâu) tương lai của chúng ta như vậy, tương lai hẳn bị thê tử tự tay đâm một nhát , ta một chút cũng không ngoài ý muốn đâu.”

Diệp lão phu nhân bên cạnh cũng đồng cảm,“Chỉ cần đến lúc đó Đào nhi có hậu đại (đời sau) lưu lại là tốt rồi, chúng ta không thể yêu cầu con dâu là thánh nhân.”(Vịt : Bó tay luôn)

“Ai.....” Cuối cùng, trăm miệng một lời phát ra tiếng thở dài. Sinh ra đã như thế, bọn họ thực không biết làm gì hơn.

Cuối cùng cũng im lặng, Diệp Thế Đào than nhẹ một tiếng, thỏa mãn ôm Ôn Nhu lâm vào hắc ngọt hương (ngủ).

Hắn thật sự một chút cũng không muốn điểm huyết ngủ của nàng, có điều nàng nên sớm một chút bình thần đi vào giấc ngủ, hắn làm vậy là bất đắc dĩ thôi.

Giúp nàng cởi áo váy, áo kếp, trung sấn.....

Bàn tay vươn về phía áo lót của nàng đột nhiên run run, chần chờ sau một lúc lâu,đành thất bại thu về.

Quên đi, không muốn nàng ngày mai thét chói tai, hấn chỉ có thể an ủi chính mình thế này vậy.

Kỳ thật ở sâu trong nội tâm, hấn là lo lắng Ôn Nhu quá mức kích động sẽ làm ra hành động kinh người, dù sao trời đất cũng còn e ngại nàng a.”

Chạy nhanh quá không khéo thuyền lật.

Ông trăng chuồn ra khỏi tầng mây, vui vẻ đem ánh trăng tiêu sái tiến vào cửa sổ, leo tới trên người Ôn Nhu đang ngủ say, thời gian lẳng lặng trôi qua.....

“Tiên tử, rất nhớ ngươi a!”

Đó là thanh âm của ai? Mềm mại ngọt ngào, môi Ôn Nhu lộ ra ý cười mờ mờ.

Ngủ thật sự thoải mái, bên người còn có gối ôm có thể ôm, thật là hạnh phúc nha!

Gối ôm? Ôn Nhu nháy mắt thanh tỉnh, sau đó liền nhìn thấy gì đó vốn không nên xuất hiện trên giường nàng — chỉ vào Diệp Thế Đào đang mặc trung y.

“Diệp lưu manh, lấy vạn lượng hoàng kim ra đây.” Núi lửa lại bùng nổ.

Vừa mới sáng tinh mơ, nô bộc dưới lầu lộ ra tươi cười lòng hiểu mà không nói, đều tự vội vàng làm công việc trên tay, hoàn toàn coi tiếng rít gào kia không tồn tại. Bọn họ thích ứng rất nhanh, tuy rằng Ôn cô nương mới đến hai ngày, nhưng bọn họ đã muốn có thể đem việc nhìn thấy bạo động trở thành thói quen rồi.

Ở Diệp gia, phải có năng lực thích ứng tốt như Tiểu Cường a.

Có kinh nghiệm mặc quần áo ngày hôm qua, hôm nay Ôn Nhu sáng suốt quyết định tự mình làm, hơn nữa trong thời gian một nén nhang đã thu phục được cái vật áo khó chơi, để mặc ánh mắt người bên cạnh hàm chứa phần hận trừng mắt nhìn đồng quần áo.

Tựa như gió lớn thổi qua, nàng lao xuống lầu.

“Nhu nhi, nàng chưa ăn điểm tâm.” Diệp Thế Đào chậm rãi tiêu sái xuống lầu, chậm rì rì lên tiếng.

“Tự ăn đi, ta đi ăn với Phong Nhã.” Thanh âm Ôn Nhu từ phương xa truyền đến, hiển nhiên tốc độ chạy của nàng thập phần kinh người.

Diệp Thế Đào nhìn phó dịch bận rộn, thần nhiên hỏi:“Khúc công tử tỉnh chưa?”

“Tam thiếu, Khúc gia đã dùng xong bữa sáng.”

“Vị Phong cô nương kia đâu?”

“Còn đang ngủ.”

Hấn làm ra biểu tình “quả nhiên là thế”, thần nhiên rời khỏi Minh Nguyệt tiểu lâu, đi lại nhẹ nhàng đuổi theo cước bộ của Ôn Nhu.

5. Chương 5: Chương 4

Hôm nay là ngày đại thọ sáu mươi của Lão trang chủ “Phú Quý sơn trang” Diệp Kinh Lôi, tam giáo cửu lưu(nghĩa là đủ mọi hạng người) trên giang hồ đều tề tụ đông đủ, quý thích(hoàng thân) triều đình nâng lễ nhập môn, thương nhân danh y cũng mang theo thê thiếp tới, còn có những hồng nhan tuyệt sắc từ bốn phương tám hướng vì tranh ngai vàng Diệp tam phu nhân mà đến.

Quả nhiên, Diệp lão sống tới mừng thọ sáu mươi, nhân sinh đến tận đây không thường a!

Tổng quản đón khách cười đến nỗi cơ bắp trên mặt toàn bộ cứng ngắc.

Người gác cổng thu lễ tới mức tay trật khớp.

Nha hoàn bưng nước chạy đi chạy lại cơ hồ muốn đứt chân.

Nhưng trên mặt bọn họ đều tràn đầy thỏa mãn tươi cười.

Phía trên thọ đường là một mảnh tường hòa, không khí hòa hợp, khách và chủ tấn hoan (vui hết mình).

Trong bữa tiệc , Diệp đại công tử lên tiếng cười hỏi Nhị đệ(Có bộ truyện nói về anh này nhé) bên cạnh,“Tam thiếu đâu?”

Diệp nhị công tử liếc mắt ,“Đi tìm người.”

“Đáng đời .” Diệp đại công tử nói.

“Đúng vậy.” Diệp nhị công tử phụ họa.

“Tìm được người chưa?” Diệp lão phu nhân gia nhập.

“Đúng vậy , thấy chưa .” Diệp thị tỷ muội trăm miệng một lời

“Tìm được sẽ tới đây .” Diệp nhị công tử tươi cười có chút vui sướng khi người gặp họa.

“À!” Mọi người bưng tỉnh đại ngộ.

Hiện trường đột nhiên yên tĩnh, người nhà Diệp gia không cần ngẩng đầu cũng biết, chắc chắn là Diệp tam thiếu có danh xưng đệ nhất vô lâm mỹ nam tử xuất hiện.

Quả nhiên, Diệp Thế Đào mặc bộ cẩm bào nguyệt sắc(màu xanh), búi tóc theo kiểu thư sinh , trông phong lưu phóng khoáng, tao nhã mê người, chậm rãi đi vào thọ đường.

Hành lang truyền đến một loạt tiếng nín thở , hần liếc mắt một cái, tất cả tâm hồn thiếu nữ của các tiểu thư khuê các liền nghiêng ngả , nhưng bàn tay trong ống tay áo lại nắm chặt thành quyền . Đáng chết, tâm hần lại bắt đầu đau, đây là triệu chứng mỗi lần không thấy Nhu nhi xuất hiện, hơn nữa lần này so với lần trước càng nghiêm trọng hơn .

Một người! Thật sự chỉ có một người!

Người nhà Diệp gia tò mò nhìn về phía sau hắn, ý đồ tìm kiếm cái tòa núi lửa be nhỏ hoạt động.

“Con chúc cha Phúc Thọ lâu dài,niên niên hữu kim nhật , tuế tuế hữu kim triêu (năm năm đều được như ngày hôm nay, tuổi nào cũng được (khỏe, vui) như sáng này hôm nay”).” Nhẹ nhàng vái chào, hần cúi đầu che dấu vẻ mặt thống khổ.

“Tốt tốt.”

“Diệp Tam công tử, quả thật là nhân trung long phượng a!”

“Nếu có chàng hiền tể là Diệp Tam công tử, đời này như vậy là đủ rồi!”

“Đúng vậy , đúng vậy.”

“.....” Lập tức thọ đường không ngừng vang lên tiếng khen ngợi.

“Đừng chạy, đứng lại cho ta..... Không được chạy.....” Người quát thở không ra hơi mà vẫn quát, tiếng bước chân hỗn loạn.

“Phong Nhã, người đừng đuổi lên đằng trước , ở đó đang đông người.” Tiếng nói thanh thúy quen thuộc như một cổ thanh tuyền rót vào nội tâm sắp khô cạn của Diệp Thế Đào, chỉ thấy hần phi như bay ra ngoài.

Hành lang gấp khúc là một mảnh rối loạn — có con gà trống vui vẻ, đấu đá bữa bãi làm cho các xử nữ thiên kim danh viện đều né tránh, chật vật không chịu nổi ,tất cả đều bại dưới một con gà trống.

Nhưng phần sau còn kinh người hơn ,mọi người trông thấy một nữ tử áo trắng thanh linh thoát tục, tóm váy nắm dao , thỏ hỏn hỏn đuổi theo , hơn nữa còn có biểu tình phải bắt bằng được , quyết không bỏ cuộc . Ở phía sau nàng là vị cô nương tử y vẻ mặt bất đắc dĩ, một bên đuổi, một bên lau mồ hôi như mưa. Thời tiết có nóng đến mức này sao? Rất nhiều người cảm thấy nghi hoặc.

“Cho..... Cho ta..... Ta đứng..... đứng.....” Phong Nhã tựa vào cái cột nghỉ ngơi. Con gà trống quỷ quái cứ nhiên dừng lại thị uy, chờ nàng, còn phát ra tiếng kêu “Khanh khách.....” trào phúng.

Mọi người vô cùng kinh ngạc, không khỏi cười khẽ, hai vị cô nương này ai cũng nhất quyết đòi đuổi bắt con gà chết tiệt .

“Nó bỏ chạy, mi giết con khác là được , đuổi làm gì?” Ôn Nhu lấy tay áo quạt gió . Mặc đồ cổ trang thật sự không thích hợp cho vận động kịch liệt.

“Nó cười nhạo ta.” Phong Nhã giận dữ trừng mắt con gà không muốn sống , chỉ muốn chết, càn rỡ đến cực điểm.

Ôn Nhu ngồi xổm, xem xét con gà đáng đánh đòn cách đó không xa, “Phong Nhã, chúng ta tìm người dùng tên bắn nó là được, sao phải đuổi vất vả như vậy?”

Phong Nhã trầm oán nhìn về phía nàng, “Sao mi không nói sớm ?” Hại nàng chạy nửa ngày vòng quanh Diệp phủ.

Ôn Nhu cười gượng, “Mi chạy trốn nhanh như vậy, ta cũng không có cơ hội nói nha!” Kỳ thật cũng là nàng vừa mới nghĩ ra thôi, tất nhiên là không thể nói ra được , rất mất thể diện.

Một đạo ô quang bắn về phía con gà không coi ai ra gì kia, nó lập tức nằm lẩn tại chỗ.

Khúc Du Nhiên mặt không chút thay đổi nhặt nó lên, không nói nổi một lời tiêu sái đi qua đưa cho Phong Nhã.

Phong Nhã cảm động đến rơi nước mắt tiếp nhận, “Còn chạy a! Xem lúc này ta làm thịt ngươi thế nào.” Bộ dáng hoàn toàn là tiểu nhân đắc chí.

“Nhu nhi, có muốn ta lấy quạt cho nàng không?” Diệp Thế Đào cười cười ngồi xổm bên cạnh Ôn Nhu.

“Vô nghĩa nhiều như vậy làm gì, mang ra đây .” Xòe tay, nàng làm như đương nhiên muốn quạt từ hắn.

“Đại ca, quạt.” Diệp Thế Đào không thềm ngẩng đầu kêu.

“Ta a, đây là bằng hiệu của ta.” Diệp đại công tử kín đáo phê bình. Đây chính là dấu hiệu nhận biết “Thiết phiến công tử”, ngọc cốt phiến mạ vàng đưa cho một nữ nhân dùng để quạt mát ? Thật lãng phí!

“Đưa không đây? Không đưa, ta sai người lấy Tương Tây Lưu Ly đường của ngươi.” Diệp Thế Đào tặng hắn ánh mắt mười phần uy hiếp, có điều gương mặt vẫn lộ vẻ mỉm cười mê người như trước.

“Cám ơn Diệp đại ca, ngươi yên tâm, hắn nếu dám đi lấy Lưu Ly đường của ngươi, ta liền giúp ngươi đánh hắn.” Ôn Nhu hướng về phía Diệp đại công tử ngọt ngào cười, khiến Diệp Thế Đào được thưởng thức những thử nghiệm trước nay chưa từng có.

Diệp đại công tử lập tức cười toe toét, quả thực so với lên làm võ lâm minh chủ còn muốn vui vẻ hơn . “Tốt lắm tốt lắm, một lời đã định.” Chỉ là một cây quạt thôi, khi nào về lại sai người làm cái khác , cái này đưa cho Ôn Nhu, tạo mối quan hệ hợp tác lâu dài cũng được.

Nhìn Phong Nhã chuyên chú đi về nơi các nàng ở khi nãy, Ôn Nhu chấn kinh nhảy dựng lên, hô to một tiếng, “Đợi ta với, hôm nay là đại thọ sáu mươi Diệp lão gia, mi không thể thiếu cháy phòng bếp nhà ngươi ta.” Xông lên đằng trước, nàng phải trông Phong Nhã mơ hồ, không thể sơ suất .

Diệp Thế Đào cũng phi thân theo, đồng thời hô, “Nhu nhi, nàng chạy chậm một chút, phòng bếp bị cháy đừng lo, nàng ngã mới phiền toái, cha ta sang năm còn có thể mừng thọ”

Không thể đếm hết những ánh mắt đồng tình chuyển tới gương mặt thọ tinh hôm nay, không ngờ lại thấy hắn đầy mặt tươi cười, “Hoan nghênh chư vị sang năm cũng đến mừng thọ lão hủ.” Hắn hy vọng đại thọ mỗi năm đều vui vẻ thế này.

“Diệp tam công tử đuổi theo cô nương nào vậy?” Có người tò mò, hơn nữa không chỉ một người.

“Tức phụ(Con dâu) tương lai của ta, có đáng yêu không?” Diệp lão gia thỏa mãn như nhặt được bảo bối.

“Vậy người mà tam thiếu phu nhân đuổi theo thì sao?” Có người hỏi.

“Thê tử Khúc Du Nhiên.” Thanh âm Khúc Du Nhiên vốn lạnh như băng nay lại hạ nhiệt độ, khiến cho người đặt câu hỏi không dám suy nghĩ mộng tưởng nhiều.(Không biết có truyện nào về hai anh chị này không nhỉ)

Đại thọ sáu mươi của Diệp lão gia thật sự náo nhiệt, liền ngay cả phòng bếp Diệp gia còn lấy hỏa diễm tận trời làm cờ chúc mừng.

Nói đến hỏa diễm, sẽ không thể không đề cập tới Phong Nhã – người tạo ra hiệu quả kinh người này — một cô nương mơ hồ thanh linh tuyệt tục như tiên tử.

Vì thế sau bữa tiệc mừng thọ , trên giang hồ không ai không biết, thê tử thần bộ Khúc Du Nhiên, chẳng những thoát tục như tiên nhân, mà còn là người chuyên gia gây họa thượng đẳng.

~ ~ ~

~Ôn Nhu không có cơ hội cùng Phong Nhã tám chuyện đêm khuya, bởi vì Khúc Du Nhiên một câu giải thích cũng không có đã mang người đi, Ôn Nhu vì thế mà nguyên rửa Khúc gia từ một ngàn năm về trước cho tới ba ngàn năm đời sau, ước chừng rít gào ở Minh Nguyệt tiểu lâu hơn một canh giờ, hồi âm thật lâu sau không dứt.

Ôm ấm trà trên bàn mãnh liệt rút, con người cho dù có mười phần trung khí, khí thế kinh người thì mắng một canh giờ không ngừng nghỉ cũng phải khát nước . Ôn Nhu cảm thấy thật bội phục bản thân, tới bây giờ nàng mới biết nước bọt của mình lại bài tiết dồi dào như vậy!

Tên Du chết tiết, mỗi ngày hé ra bản mặt quan tài, biết rõ nàng tìm Phong Nhã là muốn thương nghị chuyện hệ trọng, xác định Du chết tiết là một nhân vật có thể giúp các nàng, nhưng hần cư nhiên không chút khoan nhượng mang người đi, tức chết mất. Hơn nữa hần đi rồi, sau này nàng muốn rời đi như thế nào mới có thể khiến thần không biết quỷ không hay? Nghĩ đi nghĩ lại đều không có khả năng , Du chết tiết , lại nguyên rửa hần.(Vịt : Đoạn này tớ chém chút , nếu có gì sai thì mọi người bảo nhé !!!! Híc , không có thời gian nghiên cứu nhiều)

Trái lại Diệp Thế Đào im lặng ngồi ở một bên, vừa bóc cam, vừa không chút để ý đem ánh mắt chuyển qua ấm trà trên mặt bàn.

Một, hai, ba, bốn..... Chiến tích rất huy hoàng, ước chừng bảy ấm trà, không phải, tính cả trên tay nàng thì là tám rồi. Thùng nước a. Ánh mắt hần có chút đăm chiêu ngắm nàng đang chống đỡ cái bụng lớn, cái bộ dáng này trông thật giống nữ nhân có thai. Nghĩ đến đây, mâu quang Diệp Thế Đào lơ mơ vài tia tà mị.

Uống nước giải khát, đương nhiên đem đến di chứng — không ngừng buồn tiểu, chỉ thấy Ôn Nhu thường xuyên lui tới nhà xí cùng nhuyển tháp bên ngoài nhà xí.

Tam thiếu suy nghĩ thật sự là chu đáo, chính là hạ nhân không khỏi hoài nghi hần đợi bên cạnh nhà xí, một chút mùi cũng không thấy lạ sao?

“Diệp lưu manh, ngày mai ta phải đi .” Nhìn ánh trăng mê người ngoài cửa sổ, Ôn Nhu có chút hàm súc nói. Nàng luyện tiếc hết thấy ở nơi này, dù sao đây cũng là điểm dừng chân đầu tiên sau khi nàng tới thời cổ đại này, bỏ qua một bên không nói đến người nhà Diệp gia kia có tố chất những ý nghĩ thần kinh, kỳ thật mọi người đều rất thân thiện, hơn nữa rất tốt với nàng.

Bàn tay vốn muốn bắt lấy sợi tóc bay bay trên không trung của nàng lập tức dừng giữa không trung, đáy mắt khê hiện u quang, hần không chút để ý hỏi:“Đi đâu?”

“Tóm lại là ta muốn rời đi.” Nàng thở dài, cố ý lảng tránh. Nàng không muốn vận mệnh chính mình bị ai chi phối, cho dù là thần tiên cũng không được.

Yên lặng, hần xoa mái tóc dài mềm mại, vẽ mặt đăm chiêu.

Đêm nay ngoài ý muốn , hần không nói nửa lời, mà Ôn Nhu tựa như thay đổi thành người khác, không có rít gào như sấm với hần theo thói quen nữa, tất cả trông có vẻ bình tĩnh mà quý dị, giống như mặt biển gió êm sóng lặng nhưng sóng ngầm lại vô cùng mãnh liệt.

Ôn Nhu một lần nữa mất ngủ, gần đây nàng thật vất vả mới làm quen với việc ngủ cùng Diệp Thế Đào, nhưng tối nay nàng mất ngủ, bên tai luôn nghe được có người đang nói chuyện.

“Tiên tử, không thể đi a, ngươi sẽ hại chết tinh quân .”

“Tiên tử, ngươi thật sự không thể đi a!”

“Tiên tử.....”

Phiền chết, nàng dùng chân bông che lỗ tai lại, không ngờ thanh âm kia vẫn tiếp tục, mặc kệ nàng làm như thế nào, tiếng nói ấy vẫn luôn rõ ràng truyền vào lỗ tai nàng.

“A..... Phiền chết, ngươi rốt cuộc là ai, vì sao ta không thể rời đi? Ngươi lặn ra đây cho ta.” Nàng sắp điên rồi, bất quá trước khi điên, nàng phải đánh chết cái người bức điên nàng.

Diệp Thế Đào bên cạnh hoang mang nhìn nàng phát điên rống giận. Quái lạ , vì sao hắn không nghe thấy gì? Rõ ràng biểu tình của nàng đang tức giận muốn nổ tung, không khác gì mỗi lần nàng rống hắn nha.

“Tiên tử, ngươi đi, tinh quân sẽ chết, lòng hắn đặt trên người ngươi.....”

“Không thể đi, tiên tử, không thể đi.”

Ôn Nhu thất bại ôm đầu. Gặp quỷ à, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nàng tự nhận mình là người lạnh lùng, tuy rằng đối xử với bạn bè nhìn như nhiệt tình, thực chất nàng chưa bao giờ để bọn họ tiếp cận tâm tư của mình .

Nàng – một người lạnh lùng, làm sao có thể yêu một nam nhân khiến nàng chán ghét từ sâu trong đáy lòng? Cho dù đây là thiên mệnh, chẳng lẽ phải chấp nhận sao?

Lắc đầu , thẳng đến khi đuổi sạch thanh âm đáng ghét ấy, cũng là lúc đầu nàng mờ mịt treo đầy sao trắng..... Té xỉu, thuận lợi đi vào giấc ngủ.

~ ~

~Sáng sớm đứng lên liền đau bụng khó nhin, Ôn Nhu lặn lộn ở trên giường. Đáng chết! Thực đáng chết! Sao lại thế này.

Diệp Thế Đào âm hàn nghiêm mặt đứng cạnh giường, hoàn toàn không giúp được gì, chỉ còn cách không ngừng tiêu sái đi qua đi lại . Đại phu không thể tới nhanh chút sao?

“Không, đừng tìm đại phu..... Có nghe thấy không..... Diệp lưu manh.....” Hắn mà tìm đại phu , nàng sẽ rất xấu hổ.

Hắn nhíu đôi mày kiếm, đối với uy hiếp của nàng vẫn ngoảnh mặt làm ngơ. Hắn nghe tiếng rên rỉ của nàng, rõ ràng nàng đau sắp không chịu được, còn không muốn gặp đại phu.

Tiếng bước chân hỗn độn truyền đến từ thang lầu, đại phu thở hổn hển vội vàng bước vào.

“Tránh ra..... Đi..... đi.....” Ôn Nhu giẫy dụa. Nàng không muốn gặp, nàng không muốn dọa người!

Hắn tức giận xoay mình, thân thủ chặt chẽ đè lại cái chân không nghe lời của nàng , thái độ kiên quyết nhìn đại phu tóc trắng xoa nói:“Xem bệnh cho nàng.”

“Vâng, Tam thiếu.”

Lão đại phu thực cẩn thận bắt mạch cho Ôn Nhu đang thống khổ phẫn nộ, có điều đằng sau đó lại là vẻ mặt buồn cười. Trách không được nàng không cho hắn xem, thì ra là thế.

“Đại phu, thế nào?”

Lão đại phu mỉm cười, “Lấy gừng, đương quy và thịt dê hầm cùng nhau, sau đó đưa cho cô nương ấy dùng , chắc chắn không còn chuyện gì .” (Vịt : Ta biết bệnh gì rồi =)))

“Nàng rốt cuộc là bị bệnh gì?”

“Phụ khoa, thiên quý thủy(ngày bị kinh nguyệt) .” Lão đại phu cười khẽ trả lời, chậm rì rì tiêu sái đi xuống lầu. Có thể tưởng tượng được cảnh Diệp tam thiếu mất bình tĩnh cũng coi như đáng giá, cho dù để hấn – một vị danh y đến trị loại bệnh này quả thật là đại tài tiểu dụng(Tài lớn mà dùng vào việc nhỏ , không biết trọng dụng nhân tài) .

Diệp Thế Đào giật mình ngậy ngốc một lúc lâu, rồi sau đó hai má tuấn mỹ nổi lên hai tầng đỏ ửng, vội vàng chạy xuống dưới lầu, phân phó hạ nhân đi đun canh.

Tuy rằng bụng rất đau, nhưng Ôn Nhu vẫn là muốn cười, bởi vậy biểu tình có vẻ vận vẹo tiếp tục thống khổ lần qua lần lại trên giường.

Nửa canh giờ sau–

Nàng chưa từng thấy ánh mắt hấn ôn nhu như thế, mềm mại như nước, ngọt ngào như mật , nàng bắt đầu hoài nghi có phải bản thân đau đến thần trí không rõ mới có thể xuất hiện ảo giác này hay không. Nhìn bát canh trong tay hấn , lại ngẩng ngẩng biểu tình hấn quá độ tao nhã, nàng tình nguyện tin tưởng bát canh này có hạ mê được, nếu không nàng không thể thuyết phục cảnh trước mắt là chân thật .

“Diệp lưu manh, nói thực ra bát canh này người có hạ được không?” Thanh âm có chút suy yếu, đau bụng tiêu đi khá nhiều tinh lực của nàng, khiến cho lão hổ nay yếu ớt như chú chim non vừa mới chui ra khỏi cái vỏ trứng được ấp.

Diệp Thế Đào buồn cười nhìn nàng,“Bộ dạng nàng đang suy yếu , ta còn cần phải hạ mê được ư?” Cho dù nàng hiện tại sinh long hoạt hổ(mạnh như rồng như hổ , khỏe như vâm , sinh khí dồi dào), hấn không cần tốn nhiều sức mà vẫn có thể thu phục nàng, thật sự không cần dùng đến thủ đoạn hạ lưu này.

Thân thủ nâng nàng dậy ngồi phịch ở trên giường, để cho nàng dựa vào lồng ngực ấm áp của mình, sau đó mới đem bát canh đặt vào tay nàng.

“Uống đi! Đại phu nói thừa dịp nó còn nóng , uống có hiệu quả hơn.”

Nàng tươi cười,“Nếu phải uống lúc nó nóng, dù có hiệu, ta cũng xin miễn cho kẻ bắt tài, sẽ bị bỏng chết a.”

Hấn cúi đầu cười, thấy nàng còn có tâm tình nói giỡn, biết tất là không có gì đáng lo, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng tan biến, cho nên mặc kệ nàng vừa uống thuốc vừa hồ ngôn loạn ngữ (nói nhảm) .

Uống xong mới cảm thấy đỡ đau, phỏng chừng là tác dụng của thuốc, bất quá đối với hành động hấn kiên trì ôm mình, Ôn Nhu cảm thấy cần phải nhắc nhở một chút “Diệp lưu manh, ta nhắc nhở người, nữ nhân tới ngày này, luôn luôn có phát sinh ngoài ý muốn, người mặc áo trắng, sẽ thực chói mắt .”

Đột nhiên phát hiện chính mình rất quạ đen, Ôn Nhu có điểm vui sướng khi người gặp họa nhìn quần áo hấn có dính vết máu,“Diệp lưu manh, nhanh đi thay quần áo đi! Thuận tiện lấy cho ta nhiều vải bông màu trắng, ta rất cần chúng.” Cổ đại chỉ có điểm này khiến nàng không hài lòng Không hài lòng, không có bằng vệ sinh, cảm giác rất không quen,bởi vì có tiền cũng không chỗ nào bán.

Sau đó mấy ngày kế tiếp, tới tứ Minh Nguyệt tiểu lâu thường xuyên nhìn thấy Tam thiếu nhà bọn họ về mặt ai oán nhìn chằm chằm người trên giường, hơn nữa thường bị Ôn Nhu thô bạo đuổi xuống lầu, không cho đứng đó.

Nhân lúc Diệp Thế Đào bị đuổi đi, Ôn Nhu tiếp tục thu thập đồ đạc, kinh nguyệt đột nhiên đến, nhắc nhở nàng phải đi chuẩn bị thật nhiều vải bông, cái khác, nàng sẽ không cần, dù sao cũng không phải nhà mình, có điều nhìn chung quanh đây, không hiểu sao nàng có chút luyến tiếc.

Sờ sờ cái giường nàng ngủ đã lâu, cảm giác có lỗi với Diệp lưu manh, luôn luôn bị nàng chiếm giường ! Bất quá, nàng muốn đi ngay lập tức, về sau hấn có thể hảo hảo ngủ, yên tâm ngủ, sẽ không có nữ nhân bạo lực cả ngày rống lên với hấn, bên tai hấn là thanh tĩnh đi rất nhiều.

Nhọt nhạt ngọt ngào cười, hồi tưởng khi nàng rít gào Diệp Thế Đào, hấn lại nghiêng ngẫm, thưởng thức, thậm chí ánh mắt có thể nói là sủng nịch, cảm giác ấm áp lướt qua trong lòng. Nguyên lai, nàng thật không có lý lẽ như vậy a!

Lặng yên đi lên lầu, Diệp Thế Đào trộm dò xét người trong lòng, bị ý cười bên môi nàng lay động, Ôn Nhu nhẹ nhàng cười tựa như mặt hồ gợn tầng tầng sóng nhỏ khiến tâm hần cũng nổi lên từng lớp sóng lăn tăn.

Một đôi tay cường tráng bỗng vòng qua eo ôm chặt nàng, khuôn mặt tươi cười vốn điềm tĩnh liền biến sắc, nàng hét lớn một tiếng, “Diệp lưu manh, ngươi muốn chết có phải không?” Hào cảm với tên này chỉ là nhất thời hồ đồ, rõ ràng hần chính là một tên lưu manh, vô lại.

Hắn ôm chặt nàng, đem mặt dán tại bên gáy nàng, hảo hảo niệm bộ dáng nàng lửa giận bùng bùng phần chấn, hần hình như có khuynh hướng thích ngược a! Bất quá, bởi vì đối tượng là nàng cho nên hần vui vẻ chịu đựng.

“Nhu nhi, nàng rốt cục cũng sống đến giờ.” Trời biết nàng mấy ngày nay tựa như quả hồng sương đông lạnh, lá sen héo rũ, trái tim hần bị chinh thành một cái bọc nhão nhèo rồi.

Oa a, nàng còn sống được không?

“Diệp lưu manh, ta còn chưa chết, ngươi khóc cái gì hả?!” Cái gì mà kêu nàng rốt cục sống tiếp, cứ như nàng sắp chết đến nơi. Phì phì! Xui xẻo.

“Thật sự một chút cũng không cảm tính.” (Vịt : Ta chả hiểu anh nói gì, góp ý cho ta với ==) Hần lẩm bẩm bên gáy nàng, hơi thở nóng ẩm phun ra đằng sau tai nàng, khiến làn da mẫn cảm của nàng đỏ bừng.

“Này, buông tay, như vậy rất khó nhìn.” Hơn nữa còn làm nàng không được tự nhiên.

Bất ngờ hần ấn một cái hôn lên mặt nàng trong lúc nàng không kịp phòng bị, sau đó khoái trá buông cánh tay, đứng dậy xuống lầu. Nếu không đi, hần sợ rất khó kiềm chế, sẽ tiến thêm một bước nữa.

Ôn Nhu lẳng lẳng sờ lên má, nhếch môi chậm rãi mím lại, quyền đầu cũng lặng lẽ nắm chặt, “Diệp lưu manh, ngươi chờ xuống địa ngục đi –”

Tiếng hét to quen thuộc vang lên từ Minh Nguyệt tiểu lầu, khuếch tán sang bốn phía.

6. Chương 6: Chương 5

“Tiểu Nam, lấy nước ấm cho ta, ta muốn tắm rửa.” Mấy ngày nay sắp chết rồi, nàng muốn chu đáo rửa sạch thân thể một chút.

“Vâng, tiểu thư, nô tỳ đi ngay.”

Thanh âm Tiểu Nam ngọt nhẹ nghe vào trong tai, làm cho người ta vô cùng thoải mái, Ôn Nhu hơi hơi mỉm cười. Nghe Tiểu Nam nói chuyện quả thực tựa như đang nghe một thứ âm thanh tuyệt vời!

Đau đớn ở ngực đột nhiên xuất hiện làm nàng chuyển từ biểu tình hưởng thụ sang thống khổ. Kỳ quái thật! Gần đây ngực nàng luôn gặp phải những cơn đau nhức mơ hồ. Trong tích tắc sau đó, đau đớn ấy lại giống như lúc xuất hiện, không thông báo mà biến mất vô tung.

Thật khó hiểu!

Một tiếng sau –

Cánh hoa hồng bập bồng trên mặt nước, tản mát ra mùi thơm thuần nhiên, cánh tay trắng nõn đùa nghịch làn nước, lộ ra phần da thịt ửng hồng, hơi nước càng thêm có vẻ băng cơ ngọc cốt, hoạt sắc sinh hương.

Tới không đúng lúc, hơn nữa là rất không đúng lúc, nhưng lại là chuyện mà hần không hề thấy hối hận nhất, Diệp Thế Đào vừa lòng nhìn người trong bồn tắm, thưởng thức kiểu thái khó gặp của Ôn Nhu.

“Lòng anh giấu kín, khó để người khác nắm bắt.....” Nhẹ nhàng ngâm nga lời bài hát hiện đại, chậm rãi rửa trôi dơ bẩn trên người, từ sau khi tới cổ đại, tâm tình Ôn Nhu chưa từng thả lỏng như bây giờ.

Âm luật thực êm tai, mà hần dám khẳng định đây không phải nhạc đương thời, có lẽ là đến từ thế giới của nàng đi, nàng, rốt cuộc đến từ đâu?

“Tam thiếu, nhị thiếu tìm ngài.” Thang lầu truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Tiểu Nam lo lắng thông báo .

Cánh tay ngừng động tác, Ôn Nhu hoang mang nhìn về phía bình phong, ực! Đường trường đã bị dọa biến thành một thân mồ hôi lạnh, bởi vì có một bóng người đứng sau tấm bình phong . Hắn đến đây từ khi nào?

Mà cái mặt bình phong này bày cho có lệ thôi, mặt trên sa bạc trong suốt gần như không tồn tại.

Xong rồi, xong rồi! Lần này thăm rồi!

“Ta đi.”

Khó chịu đáp lời, trăm phần trăm là giọng nói của Diệp Thế Đào.

“Diệp lưu manh, ngươi là đồ vô lại, cho dù đây là nhà ngươi, là địa bàn của ngươi, ngươi lại không thể bản khoản suy nghĩ rằng nơi này không còn chỉ một mình ngươi ở sao?”

Hắn cười khê, cho dù cách tấm bình phong, hắn vẫn cảm giác được con ngươi nàng phun hỏa hận không thể xuyên qua người hắn thành hai cái lỗ lớn, có thể thấy nàng đang vô cùng giận dữ .

“Nhu nhi, mặc quần áo nhanh chút, ta mang nàng cùng đi.”

“Ta sao phải cùng đi với ngươi, ta còn muốn tắm.” Ôn Nhu cắn răng. Nàng không phải người hầu của hắn, không thể lúc nào nàng cũng phải đi theo bên cạnh hắn chứ?

Diệp Thế Đào nhìn sang bình phong, khoe miệng giơ lên độ cong quỷ dị, “Đương nhiên, nếu nàng phi thường muốn cùng ta tắm uyên ương, ta đây không ngại.....”

Cái gì? Hắn không ngại? Nhưng nàng ngại .

“Ta lập tức mặc quần áo, ngươi xuống lầu chờ ta, một lát là xong thôi.” Nàng không ngừng cam đoan, đứng dậy mặc quần áo. Loại người vô lại như hắn nói được làm được, nàng không dám lấy loại chuyện này ra đùa giỡn.

Hắn bỏ lại tiếng cười vui vẻ, thản nhiên đi xuống trước, chọc người nào đó nổi trận lôi đình.

Đau quá! Đột nhiên cơn đau ào tới mãnh liệt, khiến cho Ôn Nhu vừa đứng dậy bắt đầu lưng lay sắp đổ, trước mắt một mảnh tối đen, ngay sau đó ngã quỵ.

Đợi lâu không thấy nàng xuống lầu, Diệp Thế Đào hết sạch kiên nhẫn, bèn bước nhanh lên lầu.

Nhìn đến tình huống sau bình phong, tuấn nhan hắn liền đại biến, tâm thần tê liệt, ngực như muốn vỡ tung , “Nhu nhi –”

Ôn Nhu té xỉu bên cạnh thùng gỗ, sắc mặt trắng bệch, hô hấp mỏng manh, môi nàng hiện lên một tầng thần nhiên xanh tím, đó là hiện tượng trúng độc. Là ai dám hạ độc thủ ở Phú Quý sơn trang, ở địa bàn của Diệp tam thiếu như vậy? Lần đầu tiên, Diệp Thế Đào có ý nghĩ muốn giết người.

Ánh nền lay động, bóng đen mờ ảo xẹt qua gương mặt của Ôn Nhu, nàng giống một tiểu oa nhi không hề tức giận nằm trên giường khiến tâm Diệp Thế Đào có thất từng cơn...

Vô sắc vô vị thất nhật tình, diêm vương đoạt mệnh nhật thượng đầu. (Ta để Hán Việt cho hay , =]] cái này nói về loại độc được thất nhật tình)

Lại là thất nhật tình, vì có gì nàng ta hết lần này đến lần khác đem độc được tới hại người?

Là do hắn sơ suất, hắn nghĩ ở Phú Quý sơn trang, không ai dám xuống tay với Nhu nhi, cho nên xem nhẹ cái nữ nhân hay ghen ghét rắn rết kia, nếu không phải tính tình Nhu nhi nóng nảy mà phát tác được tính, có lẽ chẳng đến khi nàng chết, hắn hối hận cũng không kịp.

Mạch đập gần như bằng phẳng, cũng may hắn dùng nội lực thâm hậu giúp nàng cản trở độc tính khuếch tán, tính mạng tạm thời không lo lắng, bất quá , cái kẻ ra tay ấy, hắn nhất định sẽ bắt được.

Không ai có thể thương tổn người Diệp tam thiếu hắn âu yếm, không ai được phép!

Khi thấy nàng hấp hối quỳ rạp trên mặt đất, hấn đột nhiên tỉnh ngộ, Ôn Nhu đối với hấn mà nói đã muốn là một người không thể thiếu, tựa như tầm quan trọng của không khí và nước với con người vậy.

Đau đớn ấy cảm giác như bị người ta dùng dao đâm vào tim, máu chảy đầm đìa, trơ mắt nhìn miệng vết thương máu chảy ồ ồ..... Nỗi đau ấy so với việc không còn nhìn thấy nàng còn mạnh mẽ hơn gấp vạn lần! Nàng bất tri bất giác đã thành người quan trọng nhất với hấn.

Đưa tay cầm tay nàng, con người thâm thúy u trầm dừng thật lâu trên gương mặt nàng, về mặt đau thương, dường như hấn đang tự nói với mình: “Nhu nhi, nàng là mạng của ta, có lẽ kiếp trước ta nợ nàng nhiều lắm, cho nên kiếp này mới có thể gắt gao giữ lấy nàng, bất quá ta không hối hận.”

Đêm dài tĩnh lặng, ngay cả tiếng côn trùng, tiếng ếch kêu như mọi khi cũng không thấy đâu.

“Tiên nữ à, nàng tỉnh lại đi, lòng tình quân đang đau a.”

Ôn Nhu nhắc mí mắt, chậm rãi mở con ngươi, dường như có chút hoang mang, thắc mắc nàng sao có thể nằm trên giường.

“Nhu nhi, nàng tỉnh?”

“Diệp lưu manh, ngươi kích động như vậy làm gì?”

“Nàng làm ta sợ muốn chết.”

“Ta nào có bản lĩnh dọa ngươi, muốn dọa cũng là ngươi làm ta sợ a!” Nàng hé mắt nhìn hấn, hoài nghi hấn lại nhân cơ hội chiếm tiện nghi, tay nàng không có mặt, hấn đừng có cố chấp cầm nắm không buông như vậy chứ!

Diệp Thế Đào nhếch đôi mày kiếm, lại là vẻ mặt lưu manh, “Nói cũng đúng a, ta dọa nàng có vẻ vui hơn.” Cầm lấy tay nàng đưa tới bên miệng, nhẹ nhàng in lại dấu hôn.

Trái tim Ôn Nhu không tự giác mà đập loạn, trong lòng cảm thấy có tia ngọt ngào kỳ lạ. Lắc lắc đầu, loại hôn môi này ở nước ngoài là lễ nghi cơ bản, nàng đâu cần thất kinh với nó.

“Diệp lưu manh, ngươi nửa đêm không ngủ chạy đến trước giường ta chờ ta kể chuyện cổ tích dỗ ngươi đi vào giấc ngủ à?” Nhịn không được lại trừng mắt hấn.

Hấn mỉm cười, “Nếu nàng có thể, ta không ngại nghe.”

Dùng sức rút tay về, có chút tính trẻ con giấu về phía sau, “Nếu ngươi thừa nhận bản thân chưa cai sữa, ta sẽ kể cho ngươi nghe.”

Độc!

Diệp Thế Đào cam bái hạ phong (Bái phục, chịu thua), du côn cười, chen chúc ngồi vào đầu giường, “Hôm nay chúng ta thấp đèn nói chuyện được không?” Mâu quang hiện lên lo lắng, hiện tại thanh tỉnh nhưng không chứng minh rằng sau đó nàng không lâm vào hôn mê. Thất nhật tình một khi phát tác, sẽ khiến người trúng độc lúc thì tỉnh táo, khi thì hôn mê, thăng đến khi không còn tỉnh lại nữa.

Ôn Nhu hồ nghi nhìn hấn. Không thích hợp, có gì đó không đúng. Còn có, nàng nhớ rõ ràng mình đang tắm, sau đó mặc quần áo –

“Diệp lưu manh, ngươi rốt cuộc gạt ta chuyện gì?” Nàng mỉa mai nguy hiểm. Nàng không phải ngu ngốc, nếu hấn nhất định coi nàng là ngu ngốc, nàng sẽ khiến hấn ăn không nổi, đi cũng không xong.

“Ngươi không tìm được người hạ độc.” Nàng khẳng định.

“Thật thông minh.” Hấn cười khở, trong lòng trăm mối ngổn ngang.

Ôn Nhu hừ nhẹ một tiếng, “Rõ ràng như vậy còn gì, nếu ngươi tìm được người hạ độc, thì đâu có chen vào đây ngồi.” Hấn tuy rằng bình thường rất vô lại, nhưng ban đêm tuyệt đối là vị quân tử, không bao giờ có chuyện từ người biến thành sói. (Vịt : Chưa đến lúc thôi =])

“Vậy là nàng đồng ý ?” Vẻ mặt hấn mừng rỡ như điên.

Nàng cười cười, mặt lạnh lùng, “Nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“Ta là suy nghĩ cho an toàn của nàng.”

“Nếu đã bị hạ độc, hiện tại mới phòng bị không phải mất bò mới lo làm chuồng gắn liền với thời gian đã muộn sao, người cho ta là đứa bé ba tuổi à! Huống hồ, ta không tin vì có ai có thể hạ độc thủ với ta trước mặt Diệp tam thiếu người.” Nàng tin tưởng hẳn, thật là có đủ khó hiểu.

“Nhưng nàng bị hạ độc.” Diệp Thế Đào có chút tự trách.

Nàng bĩu môi, “Có hôm nào người không ở bên cạnh ta, còn nữa, có rất nhiều cách hạ độc, người tại sao không lần theo dấu vết để lại mà bắt tay vào thăm dò đi?”

Hắn tháo giày, khoanh chân ngồi trên giường, rất có ý tán phẩm.

Nàng liếc xéo hắn một cái, cái gì cũng không nói, xê dịch vào phía bên trong.

Hắn mỉm cười, được sự ngầm đồng ý của nàng, một đầu ngả vào thành giường, than thở một tiếng, “Vẫn là giường của mình thoải mái a!”

“Diệp lưu manh, ta không muốn đá người xuống đâu, nói vào vấn đề chính đi.” Nàng trừng mắt hắn.

“Ta nghĩ lại, trừ bỏ mỗi ngày ta đi xử lý trang vụ nửa canh giờ, nàng ở một mình (Vịt : bầm vợ hơi kinh đấy), thời gian còn lại nàng luôn ở cùng ta, ngấm lại xem khi đó nàng làm cái gì để tiêu khiển?”

“Nhàn rồi, thưởng thức phong cảnh, thuận tiện ăn điểm tâm sở trường của chủ trù nhà các người.” Nói đến điểm tâm mỹ vị kia, vẻ mặt nàng liền uể oải. Vốn cảnh cáo chính mình không thể tham ăn, nhưng là thật sự rất ngon miệng làm cho nàng muốn ngừng mà không được. Gần đây, nàng cảm giác chính mình béo thiệt nhiều.

Diệp Thế Đào ánh mắt quỷ dị đảo qua nàng, hắc hắc cười gượng hai tiếng.

Nàng bèn đập bốp một cái lên trán hắn, “Cát sạch sẽ mấy cái ý tưởng vớ vẩn trong đầu người đi cho ta, nói vào ý chính.”

Hắn đưa tay xoa trán, vẻ mặt ai oán, “Nhu nhi, nàng không thể vu oan a, ta nào có suy nghĩ vớ vẩn gì đâu.”

Nàng trừng hắn, sau đó rút chủy thủ bên dưới gối ra, cười lạnh nói: “Còn tiếp tục ba hoa a, ta nhìn thấy người, nhưng thứ này thì không thể.”

A! Diệp Thế Đào tự kiểm điểm, hẳn rốt cuộc xảy ra vấn đề gì, ai không thích, lại đi yêu một nữ tử như nàng, quả là hình mẫu tự mình chuốc lấy cực khổ, cũng khó trách người trong nhà đứng ngoài xem mà hứng thú dạt dào.

“Ta nghĩ, chỉ có điểm tâm của nàng là ta không động.”

Ôn Nhu gật đầu, bởi vì nàng luôn ăn sạch trước khi hắn đến.

“Cho nên, chúng ta bắt đầu điều tra từ điểm tâm.”

“Vị Lưu bá kia tốt lắm, nhất định không phải hắn.” Ôn Nhu nghiêng đầu ngẫm lại, vẫn là cảm thấy bác đầu bếp mập mạp không phải người bị tình nghi.

Diệp Thế Đào cười cười. Hắn sẽ tra xét, tất cả đều không bỏ qua, không ai có thể thương tổn người hắn muốn bảo vệ.

“Người cho rằng ta nói xạo à, đã nói không phải hắn mà.” Lại một cái tát đập lên cái trán xinh đẹp của hắn.

“Đã biết, đã biết.” Hắn vô cùng không thành ý đáp ứng.

“Này, tránh ra, ta muốn ngủ.”

“Ta cũng mệt.” Hắn đánh cái ngáp, kéo chăn qua nửa cái giường, dự định không đi.

Ôn Nhu không nói hai lời rút chủy thủ, nhanh nhẹn gọn gàng lao về phía hắn, vừa lòng nhìn hắn té khỏi giường.

Bạo lực tuy rằng không phải phương pháp căn bản để giải quyết vấn đề, nhưng không thể nghi ngờ là cách hữu hiệu nhất .

~ ~

~Trời quang không tìm thấy nửa bóng mây, ánh mặt trời mãnh liệt chiếu rọi xuống vạn vật.

Nắng hè chói chang , thời tiết tháng sáu nóng cháy, thật sự không phải mùa để vận động bên ngoài.

Phần đất bên dưới cây cổ thụ thực mát mẻ.

Ở đó có một cái nhụyen tháp trải chiếu, gần đó là một cái bàn vuông nhỏ để đầy hoa quả tươi, bên cạnh có nô bộc tùy thời đợi mệnh, quả thực cách tiếp đãi này như đãi ngộ với Thái Hậu.

Ôn Nhu cuộn mình trên nhụyen tháp, suy yếu ngay cả mắt cũng không mở ra được, sắc mặt luôn luôn hồng nhuận khỏe mạnh lúc này trở nên tái nhợt như tờ giấy, làm cho người ta ngốc ngác không biết nói gì.

“Diệp nhị, vẽ xong chưa?” Thanh âm yếu ớt như muỗi kêu, nhưng rõ ràng là có không kiên nhẫn.

Diệp nhị công tử ngồi bên, tay cầm bút, ngẩng đầu ngắm nàng liếc mắt một cái, kéo kéo khóe miệng, “Đang vẽ.”

“Người muốn là mỹ nữ, chứ không phải rùa.” Da mặt hần bắt đầu run rẩy.

Nàng không có tinh thần gì liếc mắt nhìn hần, “Tiểu Nam, đem bức tranh Diệp nhị vẽ lại đây.”

“Vâng, tiểu thư.”

Diệp nhị vẽ bức tranh không phải đẹp, mà là phi thường đẹp, tuyệt đối so với Diệp lưu manh được xưng vô song họa kỹ còn muốn vô song hơn, có điều vô song này hơi khác thường, Diệp lưu manh là xấu xa thiên hạ vô song, mà Diệp nhị lại là mỹ thiên hạ vô song.

“Tiểu Nam, than.”

Lặng im. Chậu than?! Loại thời tiết này cần chậu than sao?

“Tiểu thư, người nói chậu than ạ?” Tiểu Nam nhỏ giọng hỏi.

“Đúng vậy, chậu than.” Nàng khẳng định lặp lại một lần nữa.

Nhìn mỹ nữ trong tranh , nàng than nhẹ một tiếng, vô hạn bi thương nói:“Ta cả đời làm bạn với sách, với bút, với nghiên mực, bọn ta kết thành thân cốt nhục.....”

Một đám người ngo ngắc. Nàng đang làm cái gì? Liền ngay cả Diệp nhị công tử vui đùa vẽ tranh cũng nhận không được nhần mảy, nhìn nàng giống như diễn trò tự bạch một mình.(Đoạn này hơi khó hiểu , thông cảm cho ta =.=)

Tay phải đặt lên ngực, lông mi khinh sầu: Tay trái cầm sách, môi anh đào như khóc, con ngươi tinh xán mím cười nhìn về phía trước.

Ngẩng đầu nhìn mây trên trời, cúi đầu nhìn một cái mặt hài, sau đó nhẹ nhàng thở dài trong lòng, nàng chơi rất cao hứng thôi.

“Nhu nhi, nàng đang làm cái gì?”

Ôn Nhu dừng lại động tác đốt tranh, ưu tư đáp:“Tam thiếu, có cảm thấy hình ảnh này thực thê lương hay không?”

Da mặt tuần mỹ không thể không run rẩy, mâu quang xẹt qua ý cười ản nhần,“Nếu ánh mắt của nàng không có ý cười tràn ra như vậy, ta nghĩ hiệu quả có vẻ tốt hơn.”

“Động tác có phải rất giống bộ dáng u sầu của Tây Thi hay không?” Nàng tràn ngập mong đợi nhìn hần.

Diệp Thế Đào còn thật sự suy nghĩ, phi thường khẳng định nói:“Tây thi là mỹ nữ.” Nhưng ở trong lòng hần, nàng còn đẹp hơn.

“Bất chúc bừa cũng không xấu.” Ôn Nhu chỉ có thể an ủi mình.

“Ôn Nhu, người đốt bức tranh ta vất vả vẽ?” Diệp nhị công tử rút cục lấy lại tinh thần, vẻ mặt tối sầm lại.

Nàng nâng bức họa trong tay lên, than nhẹ, “Diệp nhị, ta đây là đang cúng mộ chính mình a, người đừng keo kiệt thể chút, mấy tờ giấy thôi mà, không lẽ người muốn sau khi ta chết, lại chạy lên tìm người đòi vẽ sao?”

Diệp nhị công tử giật mình, ánh mắt hồ nghi nhìn về phía Tam đệ nhà mình.

Con người Diệp Thế Đào hiện lên lo lắng, rất nhanh rồi biến mất, không để người khác kịp phát hiện, “Không thoải mái còn ra đây, nàng muốn khiến ta lo lắng sao!”

Ôn Nhu cười cười, vẻ mặt đột nhiên có chút mệt mỏi, thân thủ muốn chụp tay hắn, nhưng lại mềm mại buông thõng, người cũng lâm vào hôn mê, ngay cả ý cười bên môi đều còn chưa kịp nhạt đi.

“Nhu nhi.....” Diệp Thế Đào ôm nàng vào lòng, buông mí mắt xuống che dấu đau đớn toát ra từ sâu thẳm trái tim. Hắn biết, nàng không muốn để hắn lo lắng, cho nên mới cố gắng cười vui như vậy.

“Tam đệ, là cái gì?” Diệp nhị công tử biết Tam thiếu đã biết.

“Thất nhật tình.” Diệp Thế Đào lạnh nhạt trả lời.

Diệp nhị công tử nghe vậy, thần sắc đại biến.

Thất nhật tình lúc đầu không có nhiều biểu hiện, nhưng càng về sau càng rõ dần.

Thất nhật tình một khi phát tác, chỉ có thể sống bảy ngày, thân thể ngày càng suy yếu, cho đến giữa trưa ngày thứ bảy, hồn sẽ lìa khỏi xác.

Tiểu Nam bừng tỉnh như bị sấm rền bổ trúng, thân thể run run thiếu chút nữa đứng không nổi, nước mắt lặn lẽ ào ra.

“Tiểu thư –” Thiên ngôn vạn ngữ đều vương lại trong cổ, nội tâm phần nộ nảy lên.

“Lại là nàng?” Diệp nhị công tử hơi nhếch môi. Cái nữ nhân kia đến tốt cùng muốn bức Tam đệ tới mức nào mới bằng lòng dừng tay? Thất nhật tình là loại độc dược mạnh, nàng cứ nhiên lần nữa ra tay với nữ nhân gần Tam đệ! Có điều, e rằng lần này nàng ta khó thoát, bởi vì Tam đệ yêu Ôn Nhu a!

Nghiêng ngả lão đảo băng qua hoa viên, Tiểu Nam chạy đi như điên.

Phú Quý sơn trang có một nhánh sông chảy qua sơn trang tài tình đem nước sông tụ lại, làm hồ giặt đồ, cũng có thể dùng để tắm rửa (=. =), cách cửa trang không xa, chỉ khoảng năm dặm là cùng.

Gần hồ có một tảng đá, trên đó có một nữ tử, ánh mặt trời chiếu rọi mái tóc dài của nàng khiến nó sáng bóng mê người, thủy mâu lưu tình nhìn cảnh trí phản chiếu trên mặt nước, hình như nàng đang ngây ngốc thất thần.

Cước bộ lộn xộn đằng sau buộc nàng phải quay đầu, đó là gương mặt xinh đẹp mỹ quang bốn phía. Thu thủy vi tư, băng cơ vi cốt, Viễn Sơn vi mi, đào hoa phụ diện, lưu ly vi mắt, biên bối vi xỉ, chu sa miêu thần (Tóm lại là tả các bộ phận trên mặt =[[). Quả thực là muôn vàn xinh đẹp, rất ư là nhiều phong tình, chỉ cần nàng cười, dù có phải khuynh quốc cũng rất đáng.

“Người vì sao gạt ta, kia rõ ràng là thất nhật tình, người lại nói không phải.” Tiểu Nam sắc mặt trắng bệch, phần nộ trùng mắt vị mỹ nữ đối trá.

“Nếu không nói như vậy, người chịu giúp ta hạ độc sao?” Ngay cả thanh âm cũng tuyệt vời như giọng hót của chim hoàng oanh, nhưng không ngờ tâm địa lại độc ác đến mức làm người ta phát nôn!

“Tiểu thư là người tốt như vậy, người vì sao cứ nhất định muốn nàng chết?” Tiểu Nam nắm tay rít gào, thanh âm phần nộ quên cả áp chế.

Con mắt sáng đảo qua, một tia oán độc hiện lên, “Diệp tam thiếu là của ta, ai cũng đừng nghĩ cướp hắn đi. Huống hồ, Tiểu Nam, ta mới là chủ tử của người!”

“Không –” Tiểu Nam bị phần ngựa mặt lên trời thét dài, “Người không xứng làm chủ tử của ta, ta tình nguyện không bị người cứu còn hơn.”

“Người muốn chết.” Ngón tay ngọc thon dài trong phút chốc huyền hóa ra tầng tầng lớp lớp, tựa như thiên thủ quan âm mở ra một nghìn cánh tay.

Một đạo ảo ảnh kiếm quang len vào, thần nhiên phiêu tán huyết tinh.

Nữ tử xinh đẹp bình thần cười, tư thái quyến rũ ngồi trên phiến đá, nhu tình vạn chủng nói: “Tam thiếu, người rốt cục cũng tới tìm ta.” Mà khi ánh mắt chạm đến người bị hấn ôm vào lồng ngực, liền trở mặt âm ngoan vô tình.

Diệp Thế Đào mặt không chút thay đổi nhìn nàng, “Ta chỉ là muốn tới hỏi người một câu.”

“Hỏi cái gì?”

“Có giải được hay không?”

“Nếu người có một chút thương tiếc với ta, thì đâu có ngày hôm nay?” Oán độc nhìn gương mặt hấn, móng tay nàng cắm thật sâu vào da thịt mà không thấy đau.

“Nếu người không phải cứ tự cho là đúng như vậy, độc ác tàn nhẫn, có lẽ ta có thể coi người là bằng hữu.” Hấn lạnh lùng lên tiếng, từng chữ đều mang theo hận ý.

Nàng cười ha hả, cái mặt xinh đẹp vạn vẻ biến hình, trông khủng bố như Dạ Xoa, “Diệp tam thiếu, người hiện tại có thống khổ không? Nhìn cái đồ quái dị người âu yếm bị trúng độc, người chỉ có thể trở mặt nhìn nàng đi tới chỗ chết, lại không có biện pháp cứu nàng. Ta đã từng như vậy, ta muốn người đau gấp bội lần.” Gió thổi mái tóc dài, sợi tóc bay lên phân tán ở trên mặt nàng, càng thêm có vẻ dữ tợn đáng sợ.

“Người quái dị?” Giọng nói nghiêng rằng nghiêng lợi, cho dù rất thấp rất yếu, nhưng phần nộ trong đó tuyệt đối không ai có thể xem thường.

Diệp Thế Đào vui sướng nhìn Ôn Nhu chậm rãi mở mắt, ánh sáng lóng lánh trong đó là màu hấn vô cùng quen thuộc.

“Phiền toái lão nhân gia người lập tức đi tìm gương, nhìn xem người trong gương có phải dã thú hay không, nếu không phải, ta sẽ hái đầu xuống cho người làm cầu đá, chỉ bằng cái mặt của người mà dám nói ta là người quái dị, người cho rằng ta là Tiểu Bạch chắc.” Ôn Nhu lòng đầy căm phẫn, kích động chỉ thiếu mỗi không tự tay ném cái gương vào mặt ả.

Gương!

Ôn Nhu chớp mắt mấy cái, lại xoa xoa mắt..... Choáng váng! Cái nữ nhân kia thật sự mang theo chiếc gương đồng tùy thân, quả thực rất giống mặt hoàng hậu trong nàng bạch tuyết và bảy chú lùn (7 chú lùn là ta thêm =.), bội phục, bội phục.

“A!” Tiếng kêu khủng bố khiến những ai không kịp che tai chạy mất dạng.

“Tóc của ta –” Một trận tay chân luống cuống sờ soạng, cầm chiếc lược ngà, cẩn thận chải vuốt sợi tóc dài.

Lấy ánh mắt sùng bái nhìn ả khôi phục thành chói lọi, nữ nhân tuyệt đại yêu cơ, Ôn Nhu lấy khuỷu tay đụng vào người đang ôm nàng, phi thường nhỏ giọng nói: “Diệp lưu manh, nói thật, có được ái mộ giả như vậy, người quả thực rất đáng đồng cảm, theo như đủ loại hành vi vô lễ của người đối với ta, ta cảm thấy người tuyệt đối là loại quân tử điển hình tốt nhất.”

“Nhu nhi, có chỗ nào không thoải mái sao?” Hấn hiện tại chỉ quan tâm thân thể của nàng.

“Àn, hoàn hảo, trừ bỏ bị người ôm ra, ta cảm thấy hết thấy đều tốt.”

Diệp Thế Đào hướng lên trời phun ra một hơi. Kiếp trước hấn rốt cuộc làm sai cái gì? Bị ả Bạch Mộng Ly điên khùng yêu, chính mình còn tự mình chuốc lấy cực khổ, yêu Ôn Nhu, một nữ nhân luôn chọc hấn phát điên.

“Các người cáo biệt xong chưa? Thất nhật tình đang phát tác, thời gian của người không còn nhiều, người không có gì muốn nói với ta sao?” Bạch Mộng Ly dáng vẻ cách ngàn vạn nói, động tác chải đầu chưa từng ngừng lại, nhìn qua chính là vị đại mỹ nhân có tu dưỡng, khí chất tuyệt thế vô địch.

“Có a, đương nhiên là có.” Ôn Nhu khẩu khí nóng bỏng, nóng bỏng đến làm cho Bạch Mộng Ly đang thông dong chải đầu không hiểu cảm thấy có chút lạnh lạnh.

Diệp Thế Đào buông nàng ra, nhìn nàng đi về phía trước vài bước, mảy kiếm khinh dương, chưa hiểu nàng muốn làm cái gì.

“Người rất đẹp a, ta đối với vật xinh đẹp đều rất mê luyến, như vậy đi, ta để Diệp nhị về lại dung mạo người, như vậy ta xuống âm phủ cũng có nơi dựa dẫm, nói không chừng diêm vương sau khi thấy bức họa của người, mà bắt đầu nhớ trần tục, sau đó trên đời sẽ thiếu một vị họa quốc hồng nhan.....”

Diệp Thế Đào càng nghe độ cong nơi khoe môi giờ lên càng lớn. Ôn Nhu có bản lĩnh lớn nhất chính là nói lời ác độc.

Bạch Mộng Ly biến sắc rồi lại biến sắc, giận không thể át. Nữ nhân quái dị này dám nguyên rửa nàng như vậy!

Cánh tay ấy lại xuất hiện, Diệp Thế Đào lắc mình lao lên, dễ dàng đem Ôn Nhu ôm vào lòng.

“Bạch Mộng Ly, nếu không phải niệm tình sư phụ người, người tưởng đến Phú Quý sơn trang đơn giản thế sao?” Diệp Thế Đào xanh mét mặt, nhuễn kiếm hộ thân chỉ thẳng vào Bạch Mộng Ly.

Ôn Nhu cầm chặt móng tay vào da thịt, dùng đau đớn nhắc nhở chính mình không thể hôn mê, bên môi mang theo một chút ý cười gượng ép, “Bất kỳ chỗ nào cũng không hoan nghênh một kẻ điên, cho dù người đó có xinh đẹp như tiên nữ đi chăng nữa. Bạch tiểu thư, người nhà người sao không hảo hảo trối người lại, phải biết rằng, để con chó điên chạy đi cắn người thực không đạo đức chút nào.”

“Ta giết người –” Bạch Mộng Ly rống giận, tựa như loài quỷ ăn thịt người lao về phía Ôn Nhu.

Con người mất đi lý trí sẽ trở nên vô cùng đáng sợ, cũng sẽ bại lộ rất nhiều nhược điểm, đây là kinh nghiệm Ôn Nhu đã có đúc kết.

Nhìn hai người giao đấu, ánh mắt Ôn Nhu bắt đầu mơ hồ không rõ, nàng biết bản thân chuẩn bị hôn mê, nhưng là nàng chưa muốn té xỉu a!

Bạch Mộng Ly liều lĩnh đánh về phía Ôn Nhu đã xui lờ , quyết không buông tha.

Khóe miệng Ôn Nhu hiện lên một chút thê lương cười. Yêu nguyên lai có thể khiến người ta điên cuồng đến vậy , yêu thật khổ a! Sở dĩ nàng không yêu, là bởi vì tình yêu với nàng mà nói vừa tôn trọng lại vừa không dám gần gũi.

“Cần gì lãng phí khí lực, ta đã là người sắp chết rồi.” Lộ ra tươi cười tự giễu, Ôn Nhu hoang mang nhìn người trúng kiếm ở lưng. Tự hy sinh bản thân để đi giết nàng, hành vi thực ngu ngốc!

“Ta muốn người chết trước ta.” Bạch Mộng Ly lạnh lùng nói. Võ công của nàng không bằng Diệp Thế Đào, có điều dù chết , nàng cũng muốn xác định nữ nhân nàng ghen ghét chết trước, nàng không cho phép có một chút điểm phát sinh ngoài ý muốn, tuyệt không cho phép!

“Ngu ngốc a!” Ôn Nhu cảm thán, dùng sức nắm chặt bắp đùi, nàng không muốn chết đi mà không có cảm giác.

“Không cho chạm vào nàng.” Diệp Thế Đào điên cuồng hét.

Bạch Mộng Ly tuyệt vọng rống, “Nàng phải chết.”

Ôn Nhu vẻ mặt khoan tay chịu chết thắm đậm, nói không sợ chết là giả mồm thôi, nhưng nếu không thể tránh, không bằng chết oanh liệt một chút.

“Đừng –” Tiểu Nam lao vào, Bạch Mộng Ly một chưởng đánh bay nàng, lao thẳng tới lắc lắc Ôn Nhu muốn ngã.

Kiểm của Diệp Thế Đào lại đâm vào ngực Bạch Mộng Ly, không ngờ lại chậm một chút , móng tay ả đã khảm thật sâu trên bả vai của Ôn Nhu, nàng cười đến điên cuồng, “Nàng không sống được, Diệp Thế Đào, người nhất định đau lòng, ta không hối hận.....” Tiếng cười dần dần bé lại, bàn tay mềm nhũn buông xuống, hồn lìa khỏi xác.

Ôn Nhu cười không nổi, nàng muốn phun, máu tươi của nữ nhân kia chui vào trong miệng của nàng, rất muốn phun. Hắc ám lại đánh úp nàng, nàng thân bất do kỷ lâm vào hôn mê, thực chán ghét loại cảm giác vô lực này.

“Nhu nhi –” Diệp Thế Đào run giọng gọi, chưa từng nghĩ tới tình yêu của hắn sẽ là thủ phạm hại nàng.

“Tiểu thư.....” Tiểu Nam lệ rơi đầy mặt, giấy dựa đi đến bên cạnh thi thể Bạch Mộng Ly, tay chân luống cuống rút ra một đồng các loại bình nhỏ trong áo nàng, cầm cái bình màu xanh, thần sắc trở nên tốt hơn.

“Tam thiếu,cái này,cái này nói không chừng có thể giải cứu tiểu thư.”

Diệp Thế Đào không chút do dự tiếp nhận, đem dược đổ vào trong miệng, rồi truyền cho Ôn Nhu. Nếu có độc, hắn liền cùng chết với nàng.

7. Chương 7: Chương 6

Minh Nguyệt tiểu lâu đột nhiên biến thành địa phương đáng sợ nhất Phú Quý sơn trang, Tam thiếu tao nhã của bọn họ dường như hóa thành ác ma, không cho bất luận kẻ nào tới gần, ai cũng không ngoại lệ.

Hàng đêm đều nghe thấy tiếng khóc tê rống của hắn, oán hận trời đất, không những thế còn tự trách bản thân đã không bảo vệ được người mình yêu.....

Nếu Ôn cô nương thật sự vĩnh viễn không tỉnh lại, bọn họ vạn phần khẳng định Tam thiếu cũng sẽ bỏ mạng theo nàng, bởi tình yêu mà hắn dành cho nàng đã sâu đậm đến mức không thể sống thiếu nàng.

Gương mặt nàng tái nhợt, lúc thì nóng như lửa, lúc lại như băng, mạch ngừng rồi đập, đập lại ngừng..... Sinh sinh tử tử, gắt gao đấu tranh, tính mạng của Ôn Nhu trở nên yếu ớt tùy thời đều có thể biến mất, Diệp Thế Đào vì thế mà ngay cả chớp mắt một chút cũng không dám, hắn biết nàng đang quyết đấu cùng tử thần, đấu thắng, sẽ sống; nếu không, nàng sẽ chết.

Tiểu Nam không ngừng mang nước lạnh, nước ấm tiến vào, hết chậu này tới chậu khác. Tất cả đều là do nàng mà ra, cho dù Tam thiếu muốn giết nàng, nàng cũng nhất quyết ở lại hầu hạ tiểu thư qua giai đoạn khó khăn này.

“Không..... Nhất định..... Kháng..... Kháng thiên mệnh..... Không.....”

“Không nghe.....”

Ôn Nhu thống khổ rên rỉ, phát ra lời nói vô nghĩa kịch liệt.

Gắt gao bắt lấy gì đó trong tay, gắt gao nắm lại, đau đớn của nàng cần phải có cái để phát tiết.

Diệp Thế Đào đầy mồ hôi lạnh trên trán, tùy ý nàng nắm bàn tay mạnh đến mức tụ máu, nàng đang quanh co tại quỷ môn quan, nếu có thể, hắn tình nguyện đến thay nàng chịu đựng đau đớn.

Trong lồng ngực bỗng xuất hiện một trận đau nhức, Ôn Nhu “Phanh” một cái ngồi bần dậy, phun ra toàn máu đen, sau đó lại ngã xuống giường.

Mồ hôi, nước mắt, máu loãng đan vào cùng một chỗ, không khí có vị huân thiên, Diệp Thế Đào mày cau lại dần dần buông ra.

Mặc kệ là cái gì giải độc cho nàng, hắn đều cảm tạ, chỉ cần nàng có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.

“Bạch Mộng Ly là đồ ôn dịch,ta không tha cho ngươi –”

Diệp Thế Đào ngạc nhiên, chậu gỗ trong tay Tiểu Nam rơi xuống đất.

Bốn con mắt kinh ngạc nhất tề nhìn thẳng người trên giường đột nhiên điên cuồng hét lên.

Bạch Mộng ly? Ôn dịch?

Quả thật với hần , Bạch Mộng Ly chính là ôn dịch.

Sau khi rống lên một tiếng, Ôn Nhu đột nhiên an tĩnh lại, cảm giác mỗi một tựa như oa nhi không có sinh mệnh.

Hần run run đưa tay bắt mạch cho nàng, rồi phun khí như trút được gánh nặng, bởi vì mạch tượng của nàng vô cùng vững vàng .

“Tam thiếu, người nghỉ ngơi một chút đi, ta sẽ xoa bóp cho tiểu thư.” Tiểu Nam một lần nữa đổi chậu nước khác đem vào.

Diệp Thế Đào nhìn người Ôn Nhu đầy vết bẩn, gật gật đầu, không tình nguyện đi ra ngoài.

Nàng sống, dù có chuyện gì cũng mặc kệ, sống là tốt rồi. Có câu nam nhi hữu lệ bất khinh đạn (Nam nhi không dễ rơi lệ) , hiện tại hần đã có loại xúc động muốn khóc, đành ngửa đầu kìm nén nước mắt vậy.

“Tiểu thư.....” Tiểu Nam kinh hô.

“Ta tự mình làm .” Thanh âm nàng suy yếu.

Diệp Thế Đào vừa nghe thấy tiếng nàng đã bay vọt vào.

Mái tóc dài bị mồ hôi tẩm ướt dính sát hai bên sườn, quần áo trên người cũng bị mồ hôi làm ướt sũng bám vào thân thể , khiến toàn bộ đường cong của nàng nhìn rõ không sót,nàng cố chấp nhìn cái khăn trong tay Tiểu Nam, gắt gao tóm vạt áo, bộ dáng thê lương chết bảo vệ trong sạch.

Diệp Thế Đào nhin không được bật cười.

“Nhu nhi, nàng nghĩ mình có khí lực làm việc này sao?”

Ôn Nhu mím môi,“Vây chờ ta có khí lực thì nói sau.”

Tiểu Nam gật đầu,“Được rồi, tiểu thư, ta đây đi xuống trước, người có muốn ăn cái gì không ?”

Phi thường phối hợp, bụng Ôn Nhu phát ra tiếng “Cô lô”, làm nàng đương trường xấu hổ đỏ mặt, thêm tỳ huyết sắc cho dung nhan tái nhợt.

“Cháo thịt.” Diệp Thế Đào dặn dò, sau đó ngồi vào bên giường.

“Vâng, Tam thiếu.”

“Diệp lưu manh, giường đang bẩn.” Ôn Nhu có chút không được tự nhiên. Nàng không dám nghĩ bộ dáng hiện tại của mình có thể đi gặp người khác, quần áo dính dính, hương vị xung quanh là lạ, nói thẳng là buồn nôn. Hơn nữa nghĩ đến một màn cuối cùng kia, trong dạ dày lại như cuộn sóng, một ngụm tanh tưởi trào lên tới cổ họng.

“Oa –”

Vẻ mặt có lỗi nhìn quần áo hần “ Dơ bẩn.Thực xin lỗi!”

Thoải mái cười, gọn gàng cởi ngoại bào, lấy khăn lau đi uế vật khóe miệng nàng, cẩn thận săn sóc.

“Cám ơn người không trách Tiểu Nam.”

Diệp Thế Đào nhíu nhíu mày,“Nàng thích giọng Giang Nam của tiểu Nam.”

“Người biết?” Ôn Nhu kinh ngạc.

“Ta đương nhiên biết.” Khi ánh mắt nàng truy đuổi người khác, ánh mắt hần luôn dõi theo nàng.

“Hắc hắc.” Cười gượng hai tiếng, tựa vào gối lót đầu nghỉ tạm, cảm giác so với chạy Marathon 100 m còn mệt hơn, toàn thân xương cốt cứ như bị đại xe tải cán.

“Mệt mỗi?” Hần đau lòng xoa khuôn mặt tái nhợt của nàng.

“Diệp lưu manh, đừng có sàm sỡ ta.” Ôn Nhu trừng hần. Tuy rằng nàng hiện tại ốm yếu, không có nghĩa là vĩnh viễn sẽ không khỏe lên.

Hắn nhún vai, mâu trung hiện lên đùa cợt, “Sao nàng vẫn cố cách xa ta ? Sợ yêu ta sao?”

Nàng nhíu mày, hừ nhẹ một tiếng, “Ta sợ bị người lây bệnh cho, một thân toàn vị lưu manh.” Da mặt hắn dày thật, hắn không sợ thiêm điện đánh ngất chắc.

“Vừa tỉnh lại, nói ít thôi, nghỉ ngơi nhiều, ngoan.” Hắn vỗ vỗ mặt của nàng, giọng nói tràn đầy thương tiếc.

Nàng bĩu môi, muốn nói lại thôi. Quên đi, hắn là quan tâm chính mình, tuy rằng hành động thật sự rất giống đang trấn an sủng vật, nhưng nàng quyết định đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân. An tâm nhắm mắt dưỡng thần chờ Tiểu Nam đưa đồ ăn lên. Nàng thật sự cần nghỉ ngơi một chút.

Mắt vừa nhắm, liền dễ dàng chìm vào giấc ngủ sâu, khi Tiểu Nam đưa cháo thịt tới còn chưa kịp ăn miếng nào.

Thời tiết càng ngày càng nóng, làm cho ý niệm rời đi trong đầu Ôn Nhu lại dao động. Thời tiết xấu mà xuất môn, không biết nửa đường có bị cảm nắng, sau đó hương tiêu ngọc tổn hay không đây?

Diệp Thế Đào tươi cười đầy mặt ngồi đối diện nàng, ánh mắt không hề chớp nhìn nàng chằm chằm.

Trời sinh Ôn Nhu sợ nóng nên ăn mặc rất mát mẻ, áo mỏng không tay cùng một cái quần đùi, mặc vậy ở hiện đại là vô cùng bình thường, nhưng ở cổ đại, nàng không e dè mặc như vậy trước một nam nhân, không những chứng tỏ hắn được chọn làm trưởng phu của nàng, mà còn nói lên rằng nàng đang dụ hoặc hắn. Chính là, Diệp Thế Đào sẽ không tự kỷ cho rằng nàng thật sự dụ hoặc hắn đi, nàng căn bản quá nóng nên không thêm để ý, dẫn tới chuyện hắn may mắn được nhìn no con mắt thôi.

Một tay vung vẩy chiêu bài phiến của người nào đó, một tay luôn luôn chấm chấm mồ hôi, lại một lần nữa oán giận niên đại này không có điều hòa hay quạt điện.

“Diệp lưu manh, phiền toái người quân tử nhắm mắt lại, đừng có chảy nước miếng với ta, ánh mắt của người sẽ làm ta cảm giác bản thân như xương cốt mê người đang bị một con cẩu nhìn thèm thường a.”

Diệp Thế Đào cười nói: “Ta không có chảy nước miếng.”

Nàng liếc hắn, “Trông mắt sắp rơi xuống rồi, nước miếng vô hình đã muốn lưu đầy đất, còn cãi.”

Hắn đưa tay sờ sờ mảnh áo của nàng, lộ ra biểu tình bất khả tư nghị, “Quần áo này được coi là vô cùng mỏng, nàng cứ nhiên còn nóng tới mức cả người đầy mồ hôi.”

“Đương nhiên, ta ở phòng điều hòa còn toát mồ hôi, huống chi cái nơi quỷ quái này. Còn có, quần áo ở bên kia của chúng ta còn mỏng hơn thế này nhiều lắm, đột nhiên phát hiện bên kia quả thực chính là thiên đường của bọn sắc lang a!” Bất quá vật hiếm thì quý, ở hiện đại, quần áo con gái thường lộ liễu, đàn ông nhìn quen lại thấy bình thường, đôi khi còn lơ đãng, không giống đàn ông cổ đại, vừa thấy nữ nhân lộ ra chút da chút thịt liền mãn nhãn kinh hãi. Thối! Quả nhiên chưa nhìn quen.

“Phòng điều hòa? Cái gì vậy? Quên đi, không quan trọng, trọng điểm là, nàng thường mặc như vậy?” Diệp Thế Đào khó chịu, mày kiếm sắp nhăn thành cái nơ con bướm khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Ôn Nhu nhún nhún vai, “Ở thế giới của ta là vô cùng bình thường, còn có một số người mặc đồ trong suốt, bộ vị quan trọng mơ hồ có thể thấy được, căn bản chính là khiến cho người ta phạm tội.”

Hắn trợn mắt há hốc mồm.

“Không mặc quần áo?” Hắn tưởng ý tứ nàng nói đại khái chính là như thế này.

Nàng lắc đầu, “Không phải, chính là bên trong chỉ mặc quần lót và áo lót, không những thế còn là loại siêu nhỏ nữa.” Nhìn vẻ mặt hắn hồ đồ, nàng chuyển động nhãn châu, lấy giấy vẽ hình minh họa cho hắn xem.

Hắn càng thêm ngạc nhiên, sau đó ánh mắt chậm rãi dời lên ngực nàng rồi lại ngạo nghễ đi xuống phía dưới.

“Sắc lang.” Ôn Nhu đỏ mặt, nắm quần áo bên người ném vào hắn.

Diệp Thế Đào ôm quần áo của nàng cười ha ha “Nếu về sau nàng ở trong phòng mặc cho ta xem cũng không tồi a!”

“Người mơ đi!” Nàng cầm tách trà ném hắn.

“Sao lại mơ, ta tin tưởng ngày đó sắp tới rồi.” Hấn có vô hạn chờ mong.

“Diệp lưu manh, ngươi là đại sắc phôi, trong đầu chỉ có tình sắc, bảo ngươi đừng có lên lầu, ngươi nhằm lúc ta đang tắm mà tới, sau đó về mặt ý nghĩ kỳ quái ngồi vào trước mắt ta, quả thực muốn ăn đòn” Nàng đập vỡ thứ trong tay, sau đó cả người lao qua, vừa đâm vừa đánh hấn.

Nhìn ánh mắt hấn đột nhiên trở nên mãnh liệt, nàng có chút mất tự nhiên lui về phía sau.

“Nhu nhi –” Hấn khuynh thân về phía trước, tràn ngập sắc dục nhìn nàng.

Da đầu Ôn Nhu bắt đầu run lên. Nàng thật sự không có đùa với lửa a! Nàng chỉ chạy qua đâm hấn vài cái, coi như phát tiết bất mãn của bản thân thôi, nào biết đâu lại đập phải mìn , thật là oan ức!

“Diệp lưu manh..... Diệp lưu manh..... Ngươi đừng xằng bậy.....” Xong rồi, chân nàng mềm nhũn căn bản không chạy được, bị cặp mắt sắc dục kia gắt gao đóng đinh tại chỗ.

“Nhu nhi –” Hấn gọi tên nàng .

Toàn thân nàng nổi da gà, hơn nữa còn rất không tự nhiên bắt đầu nóng bừng.

“Ta cảnh cáo ngươi, không được chạm vào ta.....” Ôn Nhu hai tay mềm mại để ở phía trên lồng ngực hấn, cảm giác được nhịp đập cấp tốc từ trái tim hấn. Nàng nhất định là nóng đến mức bị cảm nắng, cho nên mới mất hết khí lực như vậy.

“Nhu nhi, ta muốn nàng.....”

“Không..... Ô.....” Kháng nghị chưa xong đã bị người ta cắn nuốt, hai phiến môi đỏ mọng thường xuyên phát ra nổi giận bị hấn tham lam ngấu nghiến, triền miên dây dưa.

Giấy dựa từ nặng đến nhẹ, từ nhẹ đến không có gì, nữ bạo long phun hỏa nay hóa thành mềm mại như nước xui lơ trong lòng lãng tử đa tình.

“Tam thiếu, đại công tử tìm ngài.”

Thanh âm ngọt ngào của tiểu Nam vang lên dưới lầu, gần đây nàng rất thông minh , không còn lỗ mãng xông lên trên nữa.

Thanh âm rơi vào trong tai hai người đang ý loạn tình mê, thành công khiến nhiệt tình của bọn họ biến mất.

Diệp Thế Đào ảo não, hấn cư nhiên mất đi sự cảnh giác.

Hơi quá đáng rồi đấy, ban ngày ban mặt mà hấn dám làm càn như vậy. Ôn Nhu tức giận trừng mắt khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc, phần quyền rơi xuống như mưa (tức là chị giờ nắm tay đánh anh tú bụi), nhưng mà người này da thô thịt dày , nàng làm vậy coi như gãi ngứa cho hấn thôi.

Cười cười đón nhận lửa giận của nàng, một bên thưởng thức kiêu thái nữ nhi khó gặp , hấn giương giọng nói:“Đã biết, nói lại ta sẽ đến ngay.”

“Cách xa ta một chút.” Cầu hấn, cầu thật mạnh, không cho cầu thì nàng sẽ không bỏ qua.

Mây kiếm nhú lại, cúi đầu nhìn nàng néo thịt của mình xoay vặn , thực ác độc a!

“Nhu nhi, đau.”

“Ta mới đau.” Ôn Nhu quả muốn tìm cái lỗ để chui xuống. Trời ạ, nàng vừa rồi thiếu chút nữa cùng tên lưu manh này trình diễn một hồi đông cung sống. Nàng không ngu ngốc cho rằng vừa rồi là nhất thời bị sắc dục làm mê hoặc, bản thân có bao nhiêu lạnh lùng , nàng là người rõ nhất , căn bản..... căn bản..... Căn bản chính là lòng của nàng phản bội lý trí mà..... Muốn khóc quá đi, nàng không cần cái thiên mệnh kia đâu!

Ôn Nhu tự kiểm điểm bản thân .

“Nhu nhi, suy nghĩ gì vậy ?” Diệp Thế Đào thân thủ vuốt ve hai má non mịn, không muốn rời khỏi thân thể mềm mại của nàng.

“Thử nghĩ xem, bộ dạng ta không phải quốc sắc thiên hương, vì sao người vẫn là dục hỏa khó nhin.” Nàng thuận miệng trả lời.

“Cũng đúng, cho nên ta tuyệt đối không phải muốn dung mạo của nàng.” Hấn luận sự đáp.

Ôn Nhu hung hăng cho hấn một cái đá , tức giận nói:“Ta không xinh đẹp, người vừa rồi làm chi còn lao vào ?” Gì chứ , sao không nói câu dễ nghe một chút, thế này mà còn muốn chạm vào nàng? Mơ tưởng!

Diệp Thế Đào buồn cười, thổi khí bên tai nàng,“Là tại ta kim lòng không nổi, huống hồ ở trong lòng ta nàng là đẹp nhất .”

“Buồn nôn chết mất.” Ngoài miệng tuy rằng tổn hại hấn, nhưng trong lòng vẫn là cảm thấy ngọt ngào, rất hưởng thụ. Nữ nhân quả nhiên là loài động vật khẩu thị tâm phi.

“Chúng ta tiếp tục được không?” Hấn thâm tình nhìn nàng, bàn tay không an phận lại men xuống dưới tìm kiếm.

“Không được.” Nàng trả lời chắc chắn như trảm đinh tiệt thiết(chém đinh chặt sắt).

“Vừa rồi nếu không phải Tiểu Nam quấy rầy làm mất vui, nàng đã muốn là người của ta .” Nói xong hấn không khỏi oán hận tên đại ca tìm hấn đúng vào thời điểm nóng bỏng ấy , hấn nhất định nhớ rõ khoản nợ này.

Oa a, cái này thật rõ ràng đi ! Cho dù nàng thích hấn, cũng không có khả năng để hấn ăn sạch sẽ được . Ôn Nhu giận dữ, bất chấp tất cả, tay chân cùng sử dụng đẩy hấn xuống dưới giường.

“Đồ lưu manh chết tiệt, ta mà để cho người tới gần , ta chính là con heo.” Nhảy xuống giường, cầm lấy quần áo rườm rà khoác lên thân. Nàng thà rằng nóng chết, cũng tuyệt đối không để cho hấn dễ dàng sàm sờ được.

“Nhu nhi, nàng thể chất sợ nóng, đừng miễn cưỡng bản thân như vậy.” Hấn nói với giọng điệu săn sóc, ánh mắt oán hận trừng trừng nhìn đồng quần áo, xuân sắc xinh đẹp tất cả đều bị chúng che khuất rồi .

Thật bực mình!

“Diệp đại tìm người đẩy, còn không mau cút đi, muốn để ta tiễn người một đoạn đường sao!” Hung tợn nhìn hấn, nàng một chút cũng không để ý đá hấn xuống lầu.

Diệp Thế Đào u oán thở dài,“Nhu nhi, ta còn thích bộ dáng ý loạn tình mê vừa rồi của nàng, rất mềm mại , rất xứng đôi với cái tên của nàng.....”

“Diệp lưu manh –”

Ôn Nhu nhất nghiêng mực ném tới, Diệp Thế Đào liền nghiêng người chạy trốn, tiếng cười lạnh lạnh một đường truyền ra từ Minh Nguyệt tiểu lầu.

8. Chương 8: Chương 7

Dưới gốc cây bách thụ có một cái quán nhỏ của ông thầy tướng số, người xem bói là vị lão nhân mặt mày hiền lành râu tóc bạc trắng.

Cái quán nhỏ này không hề ảnh hưởng đến phố xá sầm uất xung quanh, cứ im lặng nằm trên con đường lớn, mà con đường lớn như vậy lại vô cùng ít người lui tới , thật là cổ quái.

Kéo ngựa đi qua, Diệp Thế Đào tò mò liếc mắt, khi nhìn đến nụ cười mang ý vị sâu sa của lão nhân kia , hấn bất giác tiến về phía trước.

“Khách quan, muốn xem cái gì?”

“Tình.” Hấn muốn hỏi đường duyên của mình và trực giác cho biết lão nhân này sẽ cho hấn đáp án.

Mệnh hệ tình, tâm kí ái, dĩ tình thường, ái tương tùy.

“Có ý tứ gì?” Diệp Thế Đào nghi vấn nhìn câu chữ lão nhân viết xuống.

“Kiếp trước, đường tình duyên của khách quan quá sâu nặng, đem tình buộc với mệnh, kiếp này nếu không chiếm được tình cảm của người trong lòng, người nợ rồi đi tức đau lòng mà chết, một khi nhận được cảm tình từ đối phương, tất cả mọi đau khổ đều biến mất.”

Nói đến đau lòng, hần mới nhớ tới gần đây Ôn Nhu quả thật ít kêu đau, thế này chẳng phải là nói nàng đã yêu hần ư, trong lòng không khỏi mừng như điên.

Lão nhân thật sâu liếc hần một cái, lộ ra ý vị thâm trường tươi cười, “Chỉ tiếc, đau lòng hết, ốm đau lại đến.”

“Giải thích thế nào?”

“Khách quan về nhà thì sẽ hiểu.”

“Cám ơn.” Ném mười hai đĩnh bạc nguyên chất lên bàn, Diệp Thế Đào đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Khách quan, sắp chia tay, lão hủ tặng người mấy chữ.”

“Không cần.” Hần lắc đầu.

“Người sẽ cần.” Lão nhân chắc chắn tươi cười khiến hần dừng cước bộ.

‘Vũ khô tình kiếp, lương được phi được

Tâm khiên Y Nhân, hồn phách tương tùy

Duyên định tam sinh, mệnh hệ thiên nhân

Nhược tầm phương tung, diêu chỉ đế sư.’

“Cái này?” Hần nhíu mày khó hiểu.

“Vẫn là câu nói kia, khách quan về nhà thì sẽ hiểu.” Lão nhân tươi cười bỗng nhiên lộ ra vài tia hứng thú, còn có chút biểu tình vui sướng không thể bỏ qua khi người gặp họa.

Hoa mắt ư?

Diệp Thế Đào nhìn chăm chú, phát hiện vẻ mặt lão nhân hòa ái dễ gần, ánh mắt hiền lành, quả nhiên, vừa rồi là hoa mắt.

“Tam thiếu, muốn về sơn trang sao?” Tùy tùng nhìn thấy trời sắp mưa liền hỏi.

“Đương nhiên, mưa nhỏ cũng phải trở về.” Cầm tờ giấy có mấy chữ vừa rồi, nghĩ đến nhiều ngày nay không thấy Ôn Nhu, hần nhin không được mỉm cười. Trở về trước hai ngày, chắc chắn có thể cho nàng một cái kính hỉ.

“Nhưng gần đây thân thể người không thoải mái, nếu gặp mưa.....”

“Chúng ta đi.” Hần không cho người ta phản bác, xoay người lên ngựa.

Giục ngựa chạy như điên, hần không thể mọc thêm hai cánh để bay trở về Phú Quý sơn trang. Sớm biết rằng tương tư đến mòn người như vậy, hần đã mang nàng đi cùng.

~ ~

~Kéo không đi, đi thì chậm.

Tính tình con lừa thiên chân vạn xác, thật đúng với danh phù kỳ thực của con lừa.

Ôn Nhu hần hần lấy roi ra sức đánh, sau đó liền thấy con lừa đã làm nàng hao tâm tổn sức nửa tiếng đồng hồ nhắc bốn vó, chạy như điên, khiến nàng lâm vào một trận nghen họng nhìn trần trối, xem thế là đủ rồi, thật muốn hô to một tiếng, “Kiệt Khắc, này thật sự là rất kỳ lạ!”

Đồ con lừa chết tiệt, lừa ngu ngốc, vô tâm không phé (không có tim , không có phổi), thiên lôi đánh xuống con lừa thối, uống phí nàng cho nó ăn, cho nó ngủ, chẳng qua cho nó làm cái việc xứng với chức vụ khuôn vác , nó lại “ Khí chủ xuất tẩu”(Bỏ chủ trốn đi), để lại một mình nàng ở vùng hoang vu, đằng trước không có cái thôn nào, đằng sau lại không có khách điểm . Thật sự là ở nơi đất khách quê người, đưa mắt nhìn đều là thê lương.

Thở dài rồi lại thở dài, oán hận xong rồi vẫn phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề trước mắt.

Mặt trời đã ngã về tây, ông trăng dần dần nhô lên ở phía đông, phải nhanh chóng tìm một căn nhà để trú thôi, nếu không , ăn ngủ vùng hoang vu, đối với một cô gái độc thân mà nói chỉ sợ không phải loại chuyện đáng chờ mong.

Đi men theo con đường bé như cái ruột dê, đi mãi cho tới khi ánh trăng treo cao trên ngọn liễu , rốt cuộc nhìn thấy con đường lớn.

Anh nông dân ấy không có lừa nàng, tặng hẳn một lượng bạc thực không uống.

Ánh trăng sáng tỏ trải dài trên đường, đằng trước sáng sáng như có đèn.

Lôi lương khô từ trong bao quần áo ra, ăn từng miếng từng miếng, rồi lại cạy nút cái bình nước da dê ra uống, thích thật!

Đọc vạn quyển sách, không bằng đi vạn dặm đường.

Nay, Ôn Nhu rốt cục ngộ được những lời chân lý này.

“Rầm rập.....” Tiếng bước chân chạy vang lên trong màn đêm yên tĩnh càng lúc càng rõ ràng hơn, phát ra những âm thanh khó nghe trên con đường lớn.

Ôn Nhu mất hạnh trường trường trầm tư, hai hàng lông mày nhíu chặt nhìn về phía trước, nàng thấy cái đầu con lừa từ xa đến gần.

“Lừa chết tiệt, ngươi còn trở về làm gì?”

Dưới ánh trăng , đôi mắt sấm hồi của con lừa ba ba nhìn chủ nhân nộ khí đằng đằng.

“Ngươi còn có mặt mũi giả vô tội?” Nàng bắt đầu quở trách, “Ngươi thử ngẫm lại xem mình tạo phản bao nhiêu lần? Oa a, tốn tiền mua ngươi tới để thêm khó khăn à? Ngươi nói, ta nếu không ném ngươi, chẳng phải là có vẻ ta quá dễ tính đi?” Nàng tức giận , hai tay chống nạnh.

Con lừa duỗi chân chạm đất, bộ dáng như đang nhận tội, làm cho người đang khiển trách nó cũng bật cười ra tiếng.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Ôn Nhu cảm thấy con lừa này ấy rất giống Diệp Thế Đào, thí dụ như thường thường chọc nàng tức chết đi được, sau đó lại giả bộ đáng thương làm cho nàng vui vẻ , sẽ bỏ qua chuyện cũ.

Đánh đầu một cái, sao lại nghĩ tới lưu manh kia? Đã nói phải tránh xa a!

Cười lên con lừa, khoan thai bước về đằng trước, mặc kệ nghênh đón nàng là cái gì, nàng nhất định phải tới được Trường An.

~ ~

~Từ trước tới nay Ôn Nhu luôn không thích mùa hè, thời tiết tháng sáu như tiểu hài tử thay đổi bất thường, không có báo trước cho người ta thương lượng. Hiện tại chính vì cái thời tiết quỷ quái ấy mà nàng bị trì hoãn ở “Thanh Viễn khách điểm” để tránh mưa, bất đắc dĩ thường thức cảnh trí độc đáo của cơn mưa.

Vũ đã ba tiêu lệ không thù, vô nhân tri thị vấn tình ngữ (Convert là : Vũ đánh chuôi tây lệ không cúi, không người biết là hỏi tình ngữ. , ta không hiểu :()

Thở dài, buồn bực.

Thời tiết âm u này thực khiến người ta phát điên, trong lòng phiền chán , nàng cũng sắp bị bức điên rồi.

Tiểu nhị nhìn khách nhân buồn bực ở lâu hai, không ngừng đi qua đi lại trên hành lang.

Vị khách quan trẻ tuổi này ra tay hào phóng, còn rất khách khí với người khác, không phải loại người khó hầu hạ, cần đặc biệt chú ý lấy lòng, và lại khách nhân này còn cười một con lừa lì lợm đã để lại ấn tượng sâu sắc với hắn, vì thế khách nhân ấy thân là chủ nhân con lừa, nghiêm nhiên trở thành đối tượng mà người khác theo bản năng muốn quan sát.

“Khách quan, sốt ruột cũng vô dụng, mưa này chỉ sợ nửa khắc chưa chắc đã ngừng được.” Tiểu nhị đem nước lên lau hảo tâm trấn an.

Ôn Nhu bắt đầu dĩ gặt đầu. Như thế, xem thời tiết này chắc chắn cũng phải tới vài ngày sau, chỉ là, con lừa kia thường thường không hợp tác với nàng, cộng thêm thời tiết âm u, thật khác xa một tháng đi đường như trong dự định của nàng. Nàng cũng từng muốn đổi sang cưỡi ngựa, nhưng mà ở chung với con lừa kia lâu dần liền phát sinh cảm tình, huống hồ tính cách nó thảnh thơi lại nháo loạn khiến nàng tăng thêm không ít lạc thú dọc đường đi.

Nhìn trời lại thở dài, nàng chỉ có thể nhẫn nại chờ.

Thanh Viễn khách điểm nằm ở chỗ yếu đạo, nơi giao nhau của bốn phía đông tây nam bắc, làm ăn tốt đến nỗi đêm tiền đỏ cả mắt, hơn nữa mấy ngày nay trời mưa to cản trở đường đi, các phòng liền chật cứng người.

Ghé vào lan can nhìn người phía dưới vui chơi giải trí, dùng ngôn ngữ địa phương tán dóc vài chuyện lạ, đương nhiên cũng không tránh được có tin tức hỗn loạn giang hồ trong đó.

Ôn Nhu nhăn mày lại. Diệp lưu manh sinh bệnh sao? Thật không ngờ sức sống hắn bắn ra bốn phía, tình lực dư thừa vẫn có một ngày sinh bệnh, nhớ rõ hắn nói qua từ nhỏ đến lớn rất ít khi bị bệnh, phỏng chừng là nhầm lẫn gì đi? Bất quá nàng vẫn nhìn không được mà lo lắng, quả thật không phải không muốn để ý là được.

Ai! Không tiếng động thở dài, mặc dù đi ra khỏi Phú Quý sơn trang, rời xa Diệp Thế Đào, nhưng lòng của nàng luôn không tự chủ được bay đến bên người hắn, thậm chí có đôi khi nàng định quay đầu trở về, cũng may ý chí nàng đủ kiên cường để chống đỡ.

“Sao lại không có phòng? Người không thể sai người dọn ra một gian à!”

Thanh âm mãnh liệt khuấy động không gian toàn khách điểm, mọi người dồn ánh mắt nhìn đoàn người vừa tiến tới đại môn.

Đó là một cô nương làm cho người ta có cảm giác ánh mắt tỏa sáng, nhìn thấy nàng tựa như giữa nắng hè chói chang gặp được cơn gió mát lạnh, cảm giác thật thoải mái!

Ôn Nhu mắt sáng rực lên. Mỹ nữ a! Cho dù kém vài phần so với Bạch Mộng Ly, nhưng vẫn là vị giai nhân khó gặp nha.

Bất quá, xung quanh vị nữ tử mắt lộ ra hung quang ấy là một đám hộ vệ nhà hoàn, những ai bị ánh mắt bọn hộ vệ đảo qua đều ngoan ngoãn thu hồi.

“Khách quan, quả thật đã hết, hôm nay trong điểm có rất nhiều người chen chúc tới trọ.” Chưởng quầy lộ vẻ mặt khổ sở, việc buôn bán sợ nhất chính là gặp phải khách nhân khó chơi như vậy.

“Vậy cứ để bọn họ chen chúc với nhau đi, nhưng tiểu thư nhà ta tuyệt đối không thể.”

Quả là không biết phải trái. Ôn Nhu khinh bỉ trừng mắt, hứng trí với vị mỹ nữ kia giảm xuống không ít.

“Trùng cái gì mà trùng, muốn chết sao!”

Ặc! Bị bắt gặp.

“Tự kỷ như thế làm gì? Người cho là bộ dạng người đẹp đến nỗi người gặp người thích sao, sao không lấy cái gương soi xem, vẻ mặt dữ tợn này chắc chắn làm bọn trẻ sợ phát khóc.” Ôn Nhu từ trước tới nay cái gì cũng chịu, có điều tuyệt đối không chịu thiệt, cho dù có rơi vào tình huống tự tìm đến cái chết, nàng vẫn không tự chủ mà cãi lại.

Có người bắt đầu khe khẽ nói nhỏ. Chàng thiếu niên này thật can đảm, nhưng là phi thường muốn chết rồi.

Chưởng quầy đã sớm toát mồ hôi hột.

Đại hán tay cầm chuôi đao, hai mắt bạo trừng.

Ôn Nhu cường tự trấn định nhú mày, “Sao nào, nói thật phạm pháp hử! Người hung ác thế này, không lo làm sợ tiểu thư nhà các người à.”

Có thể là câu nói cuối cùng đánh đúng mấu chốt, đại hán lập tức biến đổi hung tướng, cung thanh nói với chủ tử: “Thuộc hạ không khổng chế được, mong tiểu thư thứ lỗi.”

“Đừng hung dữ như vậy, công tử kia không phải người xấu.” Cô gái dịu dàng nói.

Bề ngoài mỹ mạo, hơn nữa tính cách còn mềm mại, quả thực hoàn mỹ nha!

“Chưởng quầy, bảo tiểu tử đó nhường phòng.”

Cầu không đổi được ăn thử (Cái này hơi ‘bẩn’ :| ta để nguyên vậy), quay người một cái đã trở thành bộ mặt khó coi.

Ôn Nhu lại khinh bỉ trừng mắt. Dựa vào cái gì mà bảo nàng nhường phòng?!

“Khách quan, vị công tử kia đã thanh toán hai lần tiền thuê phòng, hẳn không thích chung phòng với người khác.” Chưởng quầy khuôn mặt tươi cười sắp không nén được giận .

“Chúng ta trả gấp đôi.”

“Người có tiền ta không có sao? Chưởng quầy, ta cũng thêm.” Hai mắt Ôn Nhu bắt đầu phun hỏa. Bất nạt nàng không có tiền à! Trời mới biết nàng từ khi sinh ra đến giờ, cái duy nhất không thiếu chính là tiền .(Vịt : Vàng , có tiền là có tất cả rồi ạ :) còn thiếu gì nữa chị)

“Chưởng quầy, đây là sản nghiệp Phú Quý sơn trang đi!” Cô nương xinh đẹp lại lên tiếng.

“Đúng vậy, xin hỏi cô nương là?” Chưởng quầy chần chờ hỏi, nếu là người trong nhà thì nói gì đi nữa cũng phải giành ra một căn.

“Tiểu thư chúng ta là đại tiểu thư của Hồng Phong sơn trang.” Tiểu nha hoàn tự hào báo danh.

“Nguyên lai là Viên biểu tiểu thư a, tiểu nhân không biết là người.” Chưởng quầy vội vàng vái chào.

Ôn Nhu trào phúng gờ khóe miệng, nguyên lai đi đến đâu cũng vẫn có thể dựa vào chỗ dựa vững chắc là như vậy, nàng đã có thể đoán được tình cảnh mình không nơi trú ngụ rồi . Chết tiệt!

“Hiện tại đã bảo vị thiếu niên kia nhường phòng được chưa!”

Di, đây là vị tiểu thư kia mỹ lệ nói sao? Ôn Nhu nháy mắt mấy cái, chán ghét nhăn mi.

“Này..... Biểu tiểu thư.....” Chưởng quầy khó xử.

“Ta nghĩ vị công tử này sẽ đồng ý .” Viên Thanh Thanh mỉm cười, khẩu khí chắc chắn nói.

Ôn Nhu nghiêng đầu. Nàng ta dựa vào cái gì mà khẳng định chính mình sẽ hành động như thế?

“Công tử, ý người sao?” Viên Thanh Thanh đưa đôi mắt chứa đầy tình ý bắn về phía người trên lầu, cổ ý toát ra phong vận mê người. Luôn luôn không có nam nhân nào chống đỡ được thế công nhu tình này của nàng.

Đáng tiếc, Ôn Nhu là nữ phần nam trang, vừa thấy đối phương lộ ra loại biểu tình này, nàng liền hiểu được mười phần mười. Mỹ nhân kế đây mà.

Ôn Nhu rất lễ phép ôm quyền, “Thực xin lỗi, ta vạn vạn không nghĩ tới sẽ nhường phòng, nếu không đã không trả hai lần giá .”

Ánh mắt Viên Thanh Thanh trong tích tắc hiện lên một chút tức giận, bất quá vẫn là nhợt nhạt tươi cười, nói: “Công tử, người nhìn tâm nhìn ta không giường để ngủ sao?”

Nàng gãi gãi đầu, ra vẻ khó khăn , “Nhưng nếu tiểu thư có giường ngủ, thì ta lại không có, đây gọi là người không vì mình trời tru đất diệt , tiểu thư cũng không thể ép buộc, có phải hay không?”

“Người.....” Xong rồi, Viên Thanh Thanh không thể khoác bộ áo thực nữ bên ngoài nữa, lửa giận bùng bùng. Ôn Nhu vừa lòng kéo khéo miệng. Nàng đời này ghét nhất là người làm bộ làm tịch, nếu đối phương vẫn cố tình, không kích thích một chút thì buổi tối nàng sẽ không ngủ được.

“Ta muốn ở phòng của hần.” Viên Thanh Thanh lên giọng.

Chưởng quầy há hốc mồm, nhìn qua nhìn lại mấy lượt mà đầu đau nhức óc.

“Khách quan, ngài có thể.....”

“Không thể.” Ôn Nhu trả lời trăm nghìn thiệt. Dựa vào cái gì? Liền bởi vì nàng không phải biểu tiểu thư Diệp gia sao?

“Tiểu thư nhà chúng ta là vị hôn thê của nhị thiếu gia các người, người dám sơ suất không tiếp đón?” Tiểu nha hoàn vênh váo.(Vịt *túm tóc tạt tai tát tới tấp * Hừ , cho người chết)

Chưởng quầy lại khấn cầu nhìn phía trên lầu.

Ôn Nhu nhất thời lộ ra biểu tình vui sướng, ý niệm đùa dai trong đầu tự nhiên xuất hiện, vội vàng xoay người đi về phòng.

Người bên dưới nhìn theo dò xét , chưa đoán ra nàng định làm gì.

“Tiểu thư, người xem đây chính là Diệp nhị gì đó?” Ôn Nhu kích động đem một cuốn tranh ném xuống.

Tùy tùng của Viên Thanh Thanh tiếp nhận bức họa , mở ra, vẻ mặt nàng ta vô cùng bất ngờ. Diệp nhị thiếu sẽ không để bức họa này lưu truyền bên ngoài.

“Người trộm ở đâu ?” Lớn tiếng chất vấn.

Ôn Nhu đắc ý cười, ghé vào lan can cười đến dị thường vui vẻ,“Đâu có, Diệp nhị tự chạy tới vẽ cho ta.” Tất cả là vì muốn nàng hảo hảo đợi ở Minh Nguyệt tiểu lâu, để lão Tam nhà hần hỗ trợ chuyện xử lý trang vụ.

Sắc mặt Viên Thanh Thanh trở nên phi thường khó coi,“Người rốt cuộc có quan hệ gì với hần?”

Ôn Nhu bĩu môi, cười đến ám muội,“Tiểu thư đoán đi?” Người tiếp tục đi! Cái này không thể không rơi vào vạc dấm chua được. Bất quá sau khi gặp Viên Thanh Thanh, Ôn Nhu rốt cục hiểu được vì sao Diệp nhị công tử chậm chạp không chịu cưới thê tử vào cửa, đổi thành nàng, nàng cũng không cần.

Thường thức sắc mặt Viên Thanh Thanh lúc xanh lúc trắng, Ôn Nhu tâm tình vô cùng tốt, kim lòng không đậu ngâm nga khe khẽ.

“Bắt hần xuống đây.” Viên Thanh Thanh tức giận dậm chân.

“Vâng.” Tên đại hán hung ác kia lập tức khom người lĩnh mệnh.

Cái khăn trên đầu bị tuột,làn tóc dài rơi xuống vạch trần giới tính thật của Ôn Nhu.

Là nữ nhân ! Viên Thanh Thanh bị đả kích quá nặng, dùng ánh mắt để giết người nhìn chằm chằm nàng ,“Người rốt cuộc có quan hệ gì với hần?”

Ôn Nhu lặng lẽ lè lưỡi, sờ sờ cái mũi, lo lắng nói như thế nào mới không chấm dứt cái mạng nhỏ của mình.

“Khụ, nàng là vị hôn thê của ta.” Có người thần nhiên cười, mạch lạc trả lời.

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung ở cửa lớn, một nam tử thần sắc không tốt , hình như đang mang bệnh tựa vào cạnh cửa, cười cười nhìn khung cảnh bên trong.

“Diệp lưu manh, người sinh bệnh ?” Ôn Nhu lo lắng hỏi, sau đó chợt dạ quay đầu đi. Thiếu chút nữa đã quên chính mình là lén chạy trốn , nay bị bắt được.

“Nàng còn biết lo lắng cho ta sao? Hừ hừ, ta nghĩ nàng sớm đã quên ta chứ!” Diệp Thế Đào ho nhẹ vài tiếng, mặc cho tùy tùng dìu tới ngồi xuống một cái ghế.

“Tam thiếu, thời tiết xấu như vậy sao người lại xuất môn ?” Chưởng quầy lo lắng hỏi, nhanh chóng dặn dò tiểu nhị chuẩn bị canh gừng.

“Nếu không phải thê tử chạy mất, ta cũng đâu muốn kéo cái thân hư này ra ngoài.” Hấn ý tứ lên tiếng, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng người đang chột dạ.

Cẩn cẩn môi dưới, Ôn Nhu liếc mắt, “Cơm có thể ăn nhiều, nói không thể nói loạn, ta khi nào thì thành thê tử của người? Chính người đời không được, thì đừng có vu oan cho ta, người nghĩ rằng ta và người không biết người đối với việc quản lý gia nghiệp có bao nhiêu không kiên nhẫn sao?” Hừ hừ, nếu không Diệp nhị cần gì đem bức họa hoa mai quý như vậy tặng nàng.

Diệp Thế Đào cười cười, uống một ngụm trà cho ấm cổ, không có hảo ý nhìn nàng, “Nếu nàng không thừa nhận là thê tử của ta, như vậy nhị tẩu tương lai nhà ta sẽ không khách khí với nàng, ta tất không quản.”

Đây là uy hiếp, ai nghe cũng hiểu, vô cùng kinh ngạc không khỏi dùng ánh mắt đồng tình nhìn về người vẻ mặt phần nộ.

Oa a, đồ lưu manh, cư nhiên nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của? Ôn Nhu bắn phá hấn bằng ánh mắt, dùng ý niệm lăng trì hấn, “Diệp lưu manh, người đừng quá đáng, cùng lắm thì ta nói chính mình là người trong lòng Diệp nhị, ta cũng không tin vị tiểu thư này dám làm khó dễ ta trước mặt bao người.”

“Nhu nhi –” Diệp Thế Đào khẩu khí đột nhiên băng lạnh, “Đừng ăn nói lung tung.”

Nàng trừng mắt hấn, “Người không giúp ta, chẳng lẽ còn không cho ta kiếm chỗ dựa! Nếu không phải Diệp nhị có thê tử, Diệp đại tẩu đối ta không tốt lắm, ta còn muốn nói mình là tình nhân của Diệp nhị nha.”

Diệp Thế Đào biểu tình bắt đầu vận vẹo. Nữ nhân này quả thực là cố ý khiêu khích hấn mà.

Ta chính là khiêu khích đấy? Ai kêu người muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, Ôn Nhu ánh mắt toát lên toàn bộ suy nghĩ.

Lúc này náo nhiệt càng thêm lớn, mọi người hứng thú dạt dào nhìn bọn họ.

Bất đắc dĩ thở dài, Diệp Thế Đào nhìn về phía Viên Thanh Thanh sắc mặt trắng bệch, cười khổ: “Biểu muội, người cũng thấy đấy, Nhu nhi chính là người ăn mềm không ăn cứng, người nếu muốn đấu với nàng, nàng dù chết cũng không cúi đầu, hơn nữa trước khi chết còn có thể quấy nhiễu người đến hôn thiên ám địa.”

Ra vẻ hiểu chuyện gật đầu, ánh mắt mọi người vô hạn đồng tình nhìn Diệp Thế Đào.

“Nàng thật là vị hôn thê của người?” Viên Thanh Thanh ánh mắt khao khát nhìn tam biểu ca.

Diệp Thế Đào mỉm cười gật đầu, “Lúc đại thọ sáu mươi của cha ta, hai người không phải đã từng gặp nhau sao?”

Viên Thanh Thanh cẩn thận đánh giá Ôn Nhu. Đúng là nữ tử từng đại náo thọ yến, có điều khi ấy nàng mặc nữ trang, nay thay đổi nam trang nên nhất thời không nhận ra.

“Ta chưa gặp nàng ta.” Ôn Nhu lẩm bẩm.

Diệp Thế Đào cười nói: “Nàng cùng thê tử Khúc Du Nhiên thiêu hủy lục vị trai nhà chúng ta, đương nhiên không có thời gian đi quan tâm chuyện này.”

Ôn Nhu mặt đỏ bừng. Cái lục vị trai kia cần phải xây lại rồi, nàng chỉ là “Quyết công tới vĩ”, việc gì phải nói ra lời đâu. (=.=)

Mọi người chung quanh cười vang. Chuyện xảy ra tại Phú Quý sơn trang vào đại thọ sáu mươi Diệp lão gia sớm truyền khắp giang hồ, người không biết thật đúng là không nhiều lắm.

“Tam thiếu, thuộc hạ chuẩn bị phòng ngủ cho người, thiếu gia mau đi tỉnh dưỡng.”

“Không cần, ta ngủ cùng Nhu nhi là tốt rồi, người đem một phòng cho biểu tiểu thư ở đi.”

“Nhưng là, nam nữ thụ thụ bất thân.....” Chương quỳnh đang nói bỗng nhìn thấy ánh mắt chủ tử mỉm cười, lập tức ngậm miệng.

“Chương quỳnh, người dám để hấn ở cùng một phòng với ta? Tin hay không ta đốt sạch cái khách điếm này của người!” Ôn Nhu chống nạnh trợn mắt nhìn.

Chưởng quầy cúi đầu cười thầm. Đã sớm nghe phong thanh Tam thiếu yêu nữ tử tính tình hỏa bạo, hôm nay gặp quả nhiên không giả.

Diệp Thế Đào mệt mỏi xoa huyết thái dương, cười đáp :“Khi nàng còn ở Minh Nguyệt tiểu lâu không phải mỗi ngày đều ngủ cùng ta sao? Sao ra ngoài lại xấu hổ?”

Tức giận, ánh mắt Ôn Nhu bắt đầu bắn ra bốn phía.

“Lí Thanh, mang kiếm cho Ôn cô nương mượn đi!” Diệp Thế Đào trêu tức.

“Vâng.”

Lí Thanh lĩnh mệnh đi qua, đem kiếm giao cho người đang cấp bách tìm hung khí. Trong lòng cười thầm, Tam thiếu quả nhiên lấy việc chọc giận Ôn cô nương làm thú vui.

Ôn Nhu ôm lấy thanh kiếm. Thực nặng a! Rút ra một đoạn, nghiêng đầu nhìn thân kiếm, thực sắc bén nga! Vạn nhất làm thương bản thân thì làm sao bây giờ? Nhân châu chuyển động, nàng giương mắt nhìn, “Có chủ thủ không?”

“Không có.” Lí Thanh thành thực trả lời.

“Chưởng quầy, phiền toái vào phòng bếp đem cái dao thái thịt ra đây.” Ôn Nhu trịnh trọng yêu cầu.

Chưởng quầy nhìn vẻ mặt chủ tử hứng thú, lại nhìn vẻ mặt Ôn Nhu kiên quyết, buồn cười lắc đầu, xoay người đi lấy dao.

Mưa to cản đường , mọi người vốn nhàm chán muốn chết, nay lại cảm giác thời gian trôi thật nhanh, vô cùng vui vẻ.

9. Chương 9: Chương 8

Một phen lắc lắc con dao như muốn bỏ vào bàn để thị uy, Ôn Nhu một cước đạp lên ghế, lên giọng uy hiếp:“Người có tin nếu người ở cùng phòng với ta, nửa đêm ta sẽ dùng con dao này làm thịt người hay không?”

Diệp Thế Đào làm như không có việc gì nhìn thứ nàng cầm trên tay, thản nhiên tươi cười, “Không tin.”

“Người nghĩ rằng ta và người đang đùa cợt hay sao!” Nàng dùng sức chụp mặt bàn, sau đó mặt nhăn mày nhíu. Hô! Đau quá!

Hắn đau lòng nhíu mi, thân thủ bắt lấy tay nàng, trách cứ:“Nàng cho rằng bản thân mình là thiết(sắt) sao?”

Tay nóng quá! Ánh mắt Ôn Nhu biến đổi, nâng tay sờ cái trán hắn, nóng quá! Thoáng chốc giận dữ rống to, “Diệp lưu manh, người cho người là quái miêu cứu mệnh sao(hồ ly 9 mệnh, quái miêu là yêu tinh mèo)? Sinh bệnh thì nên nằm trên giường tĩnh dưỡng, làm cái gì mà phải chạy ra ngoài lúc trời mưa to thế này? Người muốn chết à, nơi này có dao ta cho người mượn, chạy xa như vậy tìm đến khối mồ ư?”

“Ôn cô nương, Tam thiếu là vì tìm cô nương .” Lí Thanh ầm ức thay chủ tử.

“Chưởng quầy, canh chừng của người đâu? Muốn hầm nát vụn sao?” Khẩu khí của nàng thật sự hảo bất khởi lai(?).

Chưởng quầy vội vàng quay mặt thúc giục tiểu nhị.

“Người nhìn người xem , bệnh nhân phải có bộ dáng bệnh nhân, mắc mưa còn không mau thay quần áo khô đi , còn nhàn rỗi đứng bên cạnh xem ta nháo cùng người khác, người là đồ óc heo à ?” Hung hăng trừng mắt hắn, “Người đừng có nói với ta óc heo cũng là óc , ta không có tâm tình cười. Lí Thanh, mang hắn vào phòng ta thay quần áo, ta sẽ lấy canh gừng lên cho hắn uống.”

“Vâng, Ôn cô nương.” Lí Thanh cúi đầu đỡ chủ tử dậy, trong lòng vụng trộm khen ngợi bữa măng này của Ôn Nhu. Hắn từng khuyên Tam thiếu hết bệnh rồi hăng chạy đi tìm nhưng hắn cố tình không nghe.

“Nàng đồng ý ở cùng phòng với ta?” Diệp Thế Đào bắt lấy tay vịn thang lầu, quay đầu cười hỏi.

Ôn Nhu lại cầm dao, tức giận nói: “Còn vô nghĩa, ta liền chặt người hằm canh uống.”

Hắn lúc này mới mang theo ý cười vừa lòng chậm rãi đi lên phòng.

Mọi người hiểu ý cười. Tính tình cô gái này tuy không dịu dàng mềm mại, phương thức quan tâm người ta cũng rất đặc biệt, nhưng vẫn có thể coi đó là một nữ tử đáng yêu.

Rất nhanh, chưởng quầy bưng canh gừng từ phòng bếp sai người đưa lên trên, sau đó nhìn con dao trong tay Ôn Nhu, chần chờ giây lát, rốt cục vẫn là mở miệng, “Cô nương, cái dao này có thể giao lại cho tiểu nhân không?”

Ôn Nhu trừng hắn, “Người yên tâm, ta không tính mang đi, càng không tính đổi nghề đi làm đầu bếp, đương nhiên sẽ trả lại cho người.”

Chưởng quầy tiếp nhận dao, vội vàng đưa cho tiểu nhị rồi đuổi về phòng bếp.

“Biểu tiểu thư, đằng sau đã thu xếp xong, mời đi bên này.”

Viên Thanh Thanh gật đầu, “Phiền toái chưởng quầy.”

Ôn Nhu không có hảo ý đảo mắt nhìn: “Biểu tiểu thư, phiền toái người đem bức họa kia trả lại cho ta được không? Đây là đồ do Diệp nhị lấy lòng ta, không thể cứ thế mà tặng cho người được.”

Viên Thanh Thanh thần sắc phức tạp nhìn bức họa một lúc lâu, khẽ cắn môi đưa qua.

“Hắc, biểu tiểu thư, xin khuyên người một câu, chân trời nơi nào chẳng có cỏ thơm, cần gì phải thắt cổ vào một cái thân cây, trừ bỏ Diệp lão Nhị, khắp thiên hạ có rất nhiều nam tử tốt, người làm chi cứ luẩn quẩn trong lòng?”

Viên Thanh Thanh nghe vậy, thân thể mềm mại chấn động.

Ôn Nhu thương hại liếc nhìn nàng một cái, xoay người chạy lên lầu, trong miệng lầm bầm nói: “Thật đáng thương, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, chờ đến bạc đầu chắc. Lỡ vốn lỡ vốn a! Loại mua bán này ta sẽ không làm.”

Viên Thanh Thanh trong lòng gợn sóng ngơ ngác nhìn theo nàng. Lời của nàng tựa hồ rất có đạo lý, từ khi cập kê đến nay đã năm năm trôi qua, nàng còn có bao nhiêu cái năm năm để chờ đợi đây?

“Chưởng quầy, mang chút đồ ăn nhẹ lên.” Thanh âm Ôn Nhu từ trên lầu bay xuống.

Diệp Thế Đào đã thay xong quần áo, bát canh gừng cũng uống xong, người đang nửa nằm ở đầu giường nhìn Ôn Nhu.

“Nhìn cái gì? Còn nhìn, trên mặt ta cũng không mọc ra hoa loa kèn đâu.”

“Đúng vậy.” Đồng ý gật gật đầu.

“Người ngủ trước đi, chờ có đồ ăn ta sẽ gọi người.” Nàng tiến lên kéo cao chăn, khẩu khí bất giác mềm mại hơn nhiều.

“Tốt!” Hắn phi thường phối hợp nằm xuống giường. Quả thật hắn vô cùng mệt, hiện tại nhìn thấy nàng như trước vui vẻ xuất hiện ở trước mặt, bình tĩnh trong lòng tăng vọt lên như bài sơn đảo hải (dời núi lấp biển), tóm lại là chỉ bình tĩnh tăng lên rất nhiều, rất mạnh).

Nhìn Lí Thanh làm hết phận sự đứng ở một bên, Ôn Nhu nghiêng đầu, “Người cũng đi xuống ăn đi, người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không trả thù lúc hắn sinh bệnh.”

Lí Thanh mỉm cười, rời khỏi phòng, còn thực có ý tứ đóng cửa phòng lại.

Nhìn Diệp Thế Đào thần sắc yếu ớt đang ngủ say, Ôn Nhu nhìn mà thấy đau lòng. Diệp lưu manh chết tiệt có dáng vẻ bệnh tật ốm yếu, nàng không quen tý nào, thần thái khỏe khoắn mới là của hắn.

~ ~

~Một ngày trôi qua, Diệp Thế Đào chậm rãi khôi phục tinh thần, sau đó trong phòng bọn họ thỉnh thoảng sẽ truyền ra tiếng hét to, trở thành tiết mục đặc sắc nhất khách điểm Thanh Viễn.

Mưa tuy đã ngừng, nhưng vì muốn xem trò hay, rất nhiều người không vội đi mà ở lại, khiến cho chường quây vừa khóc vừa cười.

“Phanh” một tiếng, cửa phòng trên lầu hai lại phát ra tiếng nổ.

Cửa phòng mở toang, một người bị đập ra ngoài.

Mọi người nghe tiếng liền chạy tới, chỉ thấy Diệp Thế Đào tóc tai hỗn độn, thanh sam nửa mở nửa khép, trên chân còn vướng la sam của nữ tử, tình hình như vậy, tên gốc cũng đoán ra hẳn vừa rồi làm cái chuyện tốt gì ở trong phòng.

“Phanh Phanh bịch.....” Bên trong không ngừng bay ra tách trà, sách vở, quần áo ngắn, tất , giày Tóm lại là những gì có thể quăng ở trong phòng đều được nàng tận dụng .

Diệp Thế Đào khoe miệng càng mở càng lớn, “Nhu nhi, nàng quăng hết quần áo ra, vậy nàng mặc cái gì?”

Ánh mắt nam nhân không hèn mà cùng tập trung đến cửa phòng rộng mở. Không mặc quần áo..... Vô hạn tưởng tượng.....

“Diệp lưu manh, người đáng chém ngàn đao, không hủy hoại danh dự của ta thì không cam lòng có phải không?” Ôn Nhu hỗn hển chạy ra ngoài.

Trên thân chỉ có thanh lương bạc sam không tay, có thể mơ hồ nhìn thấy áo ngực bên trong , bên dưới là chiếc quần dài.

Ăn mặc thật ít ỏi ! Mọi người cùng thở dài một trận.

“Không thấy qua mỹ nữ à, nhìn cái gì? Muốn nhìn sao không trở về nhìn nương người đi.”

Người đứng hóng mát mặt sờ sờ cái mũi, lùi về sau, bắt quá vãn vãn tai nghe.

Rất mạnh mẽ!

“Diệp lưu manh, người muốn chết như thế nào? Nói! Ta sẽ xem xét để giảm bớt thương tổn cho người.”

“Nàng có bản lĩnh sao?” Diệp Thế Đào nghi ngờ.

Nàng một cước đạp lên trước ngực hắn, hung tợn đáp: “Ta đã quên nói cho người, thế giới bên kia của ta có đầy đủ hết tư liệu về cực hình, mạng lưới tình báo, ngay cả thủ đoạn ngược đãi mà người không thể nghĩ đến cũng được ghi chép rõ ràng , hơn nữa ta còn vô cùng cẩn thận nghiên cứu chúng.”

“Nghiên cứu chúng làm gì?” Hắn thân thủ xoa chân của nàng, có chút không yên lòng hỏi.

“Bởi vì cô nương ta có dự kiến trước, biết tương lai một ngày nào đó sẽ gặp phải một tên vô lại như người, tự nhiên cần tìm hiểu để còn đối phó với hắn. Uy, tay đừng sờ loạn, cái gì không thích lại thích sờ chân? Ta đề nghị người mở viện mát xa lòng bàn chân, cam đoan người sẽ thoải mái.”

“Ha ha.....”

Người tránh ở dưới lầu đang vãn tai nghe, toàn bộ đều phát ra tiếng cười to.

“Nhu nhi, ta còn sinh bệnh, nàng thô bạo với ta như vậy, vạn nhất bệnh tình của ta tăng thêm thì làm sao bây giờ?”

“Mặc kệ.” Rõ ràng nói đáp án, hung tợn trừng mắt hắn, “Nếu không vì người bị bệnh, người cho là có thể ở cùng một chỗ với ta sao? Bất quá, ta phát hiện, người cho dù chỉ còn một hơi thở cũng sẽ không an phận, cho nên ta sẽ xin chường quây an bài một gian phòng khác cho người.”

“Nhu nhi, nàng sao lại ngoan cố như thế?” Hắn đáng thương hề hề nhìn nàng.

“Ta không nhẫn tâm đối với người, trong sạch của ta có nguy cơ biến mất, đến lúc đó ai đồng tình với ta?”

“Ta nói rồi , ta sẽ thú nàng mà.”

“Người muốn kết hôn, cũng phải xem bốn cô nương có muốn gả hay không nha! Thực xin lỗi, trước mắt ta còn chưa nghĩ tới chuyện kết hôn.” Nàng mới hai mươi một xuân xanh, còn có bố lớn thanh xuân để tiêu xài, dựa vào cái gì mà bảo nàng lập gia đình sớm như vậy.

“Ủy khuất một chút gả cho ta ,có cái gì không tốt?”

“Ta dựa vào cái gì mà phải ủy khuất một chút, ta lớn lên giống oán phụ sao?” Ôn Nhu nhú mày, khẩu khí ác liệt hơn trước.

“Vậy nàng trước bỏ chân ra được không?” Hần mở miệng thương lượng.

Nàng lập tức đem chân dời đi, nhưng lại thuận tiện đá thất lưng hần một cước,“Sớm nên nghĩ người mang nữ trang đến là có mục đích, ta nên đổi về nam trang đi.”

“Đừng!” Diệp Thế Đào kêu thảm thiết.

“Người đi chết đi.” Nàng đóng cửa phòng lại, đi thay quần áo.

“Nhu nhi, nàng mặc nữ trang rất đẹp, đừng thay nam trang mà.” Hần tựa vào cửa rã hòng khuyên .

Thình lình cửa phòng bị kéo ra, nếu không phải hần nhanh chóng đứng vững, chắc chắn đã lộn nhào vào phòng rồi.

Một thư sinh áo trắng thanh tú xuất hiện trước mặt hần, hơn nữa còn giơ ra vẻ mặt thị uy,“Ta cảm giác nữ phần nam trang mới là thoải mái nhất.”

“Không phải như vậy đâu.” Diệp Thế Đào không cho là đúng.

Ôn Nhu khinh bỉ liếc hần một cái,“Ít nhất ta xác định quần áo trên người hiện tại khi thoát khó hơn so với nữ trang.”

Uống! Lời này đủ kính bạo a! Người nghe không hện mà cùng thở dốc vì kinh ngạc. Nữ tử này thật phi thường lớn mật .

“Nhu nhi, chúng ta có lên đường không ?” Lấy lòng đuổi kịp.

“Đương nhiên phải đi, nếu không ta hoài nghi sang năm cũng chưa tới được Trường An.”

“Nàng vội vã đi vào trong đó làm gì?” Hần khó hiểu, đây là chuyện mà hần vẫn cảm thấy rất hoang mang.

Ánh mắt Ôn Nhu hướng về phương xa, khóe miệng khê nhếch, tươi cười có vẻ khó hiểu,“Đi làm một cái trạm liên lạc.” Nếu các nàng đều bị đưa đến thời đại này, kia quả thật là cần một chỗ để có thể gặp nhau.

“Nói thực ra, ta một chút cũng không thích nàng thần bí như thế này.” Diệp Thế Đào bắt mồm oán giận.

Lườm hần một cái, nàng thực không khách khí nói:“Nói thực ra, ta cũng phi thường không thích người ngả ngón như vậy.” Cặp tay heo kia cứ nhiên bò lên lưng nàng, không biết nàng hiện tại là nữ phần nam trang sao?

“Hắc hắc, thói quen thói quen.” Hần giả bộ ngu ngốc.

Chưởng quầy sớm đã chuẩn bị đồ ăn ngon, hơn nữa an bài bàn của bọn họ ở chính giữa đại sảnh, tiện cho mọi người theo dõi.

Ôn Nhu mới bắt đầu thì phần cảm cực độ, đến bây giờ tập mãi cũng thành thói quen, dù sao làm một việc vô luận như thế nào phần đối cũng không phần đối được, như vậy thuận theo tự nhiên có khi bản thân còn dễ chịu hơn một chút. Thế giới này tám chín phần mười không như ý muốn, không cần gây khó dễ chính mình làm gì.

Hôm nay thức ăn rất phong phú, chẳng lẽ chưởng quầy có năng lực biết trước, biết bọn họ ăn xong sẽ bye bye ? Nàng hô nghi nhìn về phía quầy.

“Ôn cô nương, Tam thiếu đã dặn dò , đây là yến tiễn biệt.”

Quả nhiên! Khó trách phong phú so với dĩ vãng nhiều , quả thực giống chuẩn bị tế phẩm đi bye bye.

“Diệp lưu manh, phiền toái cách xa ta một chút, loại thời tiết này thật sự không nên chen chúc cùng nhau gia tăng độ ẩm.”

Diệp Thế Đào như trước vẫn cứ gần sát nàng, cười nói:“Dù sao ta cũng không nóng.”

“Ta nóng, hơn nữa còn đặc biệt .” Nàng khẳng định cự tuyệt.

“Ta quạt giúp nàng .” Nói xong liền rút chiết phiến (quạt).

Ôn Nhu dữ tợn đảo mắt, cơ hồ muốn rên rỉ ra tiếng,“Diệp lưu manh, người dù gì cũng là Tam thiếu gia Phú Quý sơn trang, phiền toái người có thể ra dáng danh môn công tử được không? Đừng cứ xoay quanh môn nữ nhân , người không phiền, thì cũng thông cảm một chút với người bị quần đến khó chịu a!”

Diệp Thế Đào đáng thương hề hề nhìn nàng, dùng giọng điệu vô tội đáp:“Nếu nàng thương ta, xin mời gả cho ta đi! Như vậy mỗi ngày quần quít lấy nàng làm việc không đàng hoàng, ta cũng không sao.”

Tồn hơi thừa lời,“Ta không phải ngu ngốc, nếu gả cho người, người sẽ danh chính ngôn thuận quần quít lấy ta, cho dù ta kêu cứu mạng cũng vô dụng .”

“Nguyên lai nàng đã hiểu rõ ta đến vậy, kiếp này trừ nàng ra, ta còn có thể lấy ai đây!” Hắn lộ ra vẻ mặt kích động “Sinh ta giả cha mẹ, người hiểu ta Ôn Nhu”, bộ dáng ‘không phải nàng ta liền không thú’.

“Cái này rất kỳ quái, Diệp lưu manh, bị ta chèn ép hết sức như vậy, người như thế nào ngược lại càng ngày càng mặt dày vô liêm sỉ ? Không lẽ đây gọi là vật cực tất phản (Già néo đứt dây / tức nước vỡ bờ/sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại)?” Nàng biểu tình không ngại học hỏi kẻ dưới (Tức là khiêm tốn).

Hắn cũng làm ra biểu tình thật sự tự hỏi, sau đó hàm súc nói:“Công lao của nàng quả thật không thể bỏ qua.”

Nghe hắn trả lời, nàng biết đã hết hy vọng,có câu tự gậy nghiệt chính là như vậy sao.

“Ta tại sao lại xui xẻo thế này,bị ném tới phía sau núi nhà người, còn ném tới trên người người, đây chưa tính đâu, cứ nhiên còn không đánh người bất tỉnh, nếu không đâu có ngày hôm nay.”

“Cái này gọi là thiên mệnh sở quy.” Diệp Thế Đào trang trọng lên tiếng.

“Thiên mệnh cái rắm, ta xem tám phần là có người ác ý muốn chinh ta.” Ôn Nhu đánh chết cũng không tin, trực giác của nàng chính là bị người chinh, gần đây diện mạo trong mộng kia đã muốn dần dần rõ ràng, hơn nữa hắn còn mặc tài thần phục (trang phục của thần tài , chỉ Ôn Nhu chính là con gái thần tài a) ! Khó trách nàng từ nhỏ không thiếu tiền, thiếu một chút là người nợ lương tâm bất an liền bồi thường phúc lợi.

Ăn không nói, ngủ không nói. Đây là hành vi chuẩn tắc khi làm hai việc đó, có điều hai người bọn họ căn bản không thêm ngó tới, ăn cơm tựa như tiến hành một hồi đấu sức.

“Ta đã nói, đừng có cho ta thật rắn , nhìn là đã muốn ới.” Ôn Nhu một bộ kính nhi viễn chi (Tôn kính mà không thể gần gũi), cố gắng cầm bát tạo khoảng cách cực xa.

“Thịt xà rất bổ, nàng ném thử đi!” Diệp Thế Đào ân cần khuyên bảo, giơ cao tay bắt đầu lấy thịt xà.

“Cho bổ người đi! Người hai ngày trước còn bệnh hấp hối kém chút là duỗi thẳng căng (Vịt : =|||||) hải quố), bổ người đi, đừng khách khí, khách khí liền có vẻ giả tạo, người cũng không muốn làm ngụy quân tử đúng không?” Lời nói của nàng chứa toàn kim châm.

“Không có, sau khi gặp nàng, ta không còn hứng thú làm quân tử.” Hắn thực không biết xấu hổ thừa nhận.

Thật muốn cầm nắm cơm trắng trên tay nện vào mặt người nào đó,“Người không có hứng thú làm quân tử, không có nghĩa là ta không có hứng thú làm thực nữ, người cứ khiêu khích làm gì?”

“Nói thật.” Hắn giọng điệu pha thận trọng đáp :“Ta một chút cũng chưa đem hai chữ thực nữ này ra liên tưởng với nàng.”

“Diệp lưu manh, người quá phận rồi đấy, dựa vào cái gì mà nhận định ta không được coi như thực nữ?” Sĩ khả sát bất khả nhục (Đại loại là có thể giết , không thể nhục) , phật tranh một nén nhang, người tranh một hơi, thua người không thua trận, nàng thế nào cũng phải làm ra cái dạng thực nữ cho hắn nhìn một cái để hắn tâm phục khẩu phục mới được.

“Nàng ngay cả nữ trang cũng không muốn mặc, như thế nào giả thực nữ đây?” Ánh mắt toát lên nghi ngờ.

“Làm thực nữ cũng cần xem đối tượng, với một tên vô lại như ngươi, ta cần gì phải giả thực nữ để tiếp đãi? Ta thấy ngươi rõ ràng mới là người đáng đánh đòn cần được chỉnh, phàm là người chính trực sẽ thi triển một chút quyền cước mới không uổng công nhân sinh cha mẹ dưỡng.” Ôn Nhu nói hành văn liền mạch lưu loát, dong dạc, hoàn toàn cuốn hút không khí quanh mình, dễ dàng khiến những người đứng xem không hèn mà cùng đồng ý.

Lấy việc nhân nhân mà dị, nhân khi thì nghi, [bánh ít đi, bánh quy lại] (???) mới là chuẩn tắc cơ bản nhất. Bọn họ cũng không phải thánh nhân, không có khả năng đối xử bình đẳng với mọi sự vạn vật. Người đối đãi ta như thế nào ta sẽ đáp lại như thế.

“Chúng ta đây chẳng phải là tuyệt phối ư?” Hắn vui vẻ tổng kết.

Không còn gì để phản bác !

Cầm bát ném với tốc độ gió cuốn mây tan , khí thế muốn lấp đầy ngũ tạng miếu, nhanh chóng ném ra xa cách Diệp Thế Đào ba trượng.

Diệp Thế Đào ngạc nhiên hoàn hồn, khoe miệng chậm rãi mở rộng, đến cuối cùng chỉ nhìn thấy hai hàng răng chói mắt.

~ ~

~Đó là một màn rất thú vị, thú vị từ nén giận đến ôn nhu, tâm bình khí hòa tránh ở góc thưởng thức thú vị.

Chết kéo sống kéo, dụ dỗ uy hiếp, con lừa kia vẫn thản nhiên ăn cỏ bất vi sở động (không động đậy).

“Con lừa này cũng quá đặc biệt đi!” Tặc giáp(Trộm giáp , người ta thường nói người qua đường giáp , người qua đường ắt , là chỉ người qua đường này nọ linh tinh , còn ở đây là trộm) tiến lên xem xét con lừa.

“Đặc biệt mới có thể bán giá tốt, mau hồ trợ.” Tặc ắt lau mồ hôi bên thái dương, thúc giục .

“Nhưng nó không chịu động đậy a!”

“Nó bất động, chúng ta sẽ không nghĩ biện pháp làm cho nó động sao?”

“Nếu không, chúng ta đi dắt con lừa cái lại đây đi!” Tặc giáp suy nghĩ kỳ lạ đề nghị.

Ôn Nhu chớp con mắt tỏa sáng. Chủ ý này thực không tệ, nàng luôn luôn suy tư nên như thế nào mới khiến con lừa kia nghe lời, phương pháp này có thể thử xem nha!

“Thú vị không?” Có người nói nhỏ ở bên tai, gần đến ngay cả hắn thở ra nhiệt khí đều cảm giác được.

Ôn Nhu lấy khuỷu tay huých hắn, không yên lòng nói:“Câm miệng.”

Diệp Thế Đào khoe miệng quỷ dị giơ lên, thân thủ nắm ở thắt lưng của nàng, lấy một loại tư thế cực kỳ ái muội nhét nàng vào trong lòng.

Nàng không kiên nhẫn nữa, dùng sức đập xuống, phát ra cảnh cáo,“Ngươi an phận cho ta.” Nếu âm ỹ đến hai tên tặc đang nhiệt liệt thảo luận, nàng khẳng định sẽ quay đầu đánh hắn.

Chỉ nghe nói qua nam nhân có ba vợ bốn nàng hầu, thật đúng là không có nghe nói qua lừa cũng có thể, hai tên tặc thực hiện diệu kế khiến cho Ôn Nhu được mở mang tầm mắt, không khỏi bội phục sát đất. “Nhân tài” như vậy thật sự khó gặp a!

Diệp Thế Đào ghen cười ghen đến sắp chịu không nổi. Hắn vẫn nghĩ đến Nhu nhi đã muốn đủ gốc gác, đột nhiên phát hiện nguyên lai kẻ đỡ hơi trên đời còn nhiều không kể xiết.

Ôn Nhu kinh ngạc phát hiện con lừa tựa hồ nghe biết hai tên bốn tặc(bốn = ngu ngốc) thảo luận, trong mắt để lộ ra phần nộ sáng rọi, tựa hồ cảm thấy đề nghị kia đã vũ nhục nó.

“Lưu manh, người phát hiện không?”

“Phát hiện .” Hàm hồ trả lời, tham lam hít mùi thơm của cơ thể xử nữ.

“Con lừa ấy tức giận nha!” Lừa này quá thông minh đấy chứ, ngay cả biểu tình cũng phong phú như vậy.

Cúi đầu nhẹ nhàng cắn cái cổ tuyết trắng của nàng, làm cho Ôn Nhu hút một ngụm khí lạnh. Vừa then vừa giận, hần..... Hần hơi quá đáng!

“Diệp lưu manh –” Rốt cục rống lên.

Hai tên tặc nhanh chóng thoát ly khỏi hiện trường.

“Nhu nhi, công cụ thay cho đi bộ của nàng chính là con lừa này?” Diệp Thế Đào thông minh nói sang chuyện khác, hơn nữa còn tạo khoảng cách, bảo trì an toàn.

Cho hần một ánh mắt sắc bén ,“Lừa tương đối thấp, ta không cần cưỡi ngựa.”

“Nhưng là, nó có cá tính cực giống nàng a.” Hần chắc chắn lấy làm kỳ vòng đảo quanh con lừa da lông ngắn.

Ôn Nhu nhìn trước mặt một người một lừa, đột nhiên kinh hãi thấy bọn họ giống nhau đến vậy. Lắc lắc đầu, bĩu môi, sờ sờ cái mũi, lấy giọng điệu vô hạn cảm khái nói:“Diệp lưu manh, người chẳng lẽ không có cảm giác thân thuộc với nó sao?” (Vịt : E chém , nhưng các nàng đừng ném đá nha , ném câu khác để ta bù vào =]])

Diệp Thế Đào vẻ mặt đen sì chịu đả kích nặng nề, thiếu chút nữa không thể phát ra âm thanh,“Nàng so sánh ta với một con lừa?” Buồn bực gian nan phun ra mấy lời, hần quả thực muốn đi tự tử.

Nàng gật đầu khẳng định,“Đúng, tập tính nó ác liệt giống người như đực, nếu không phải nó là lừa, ta còn đang hoài nghi trên đời này có phải có tới hai Diệp lưu manh hay không.”

Đây là vũ nhục, tuyệt đối đúng như vậy!

Hần phần nộ trừng mắt con lừa thản nhiên tự đắc. Hần làm sao có thể giống con súc sinh này ?

Mãi cho đến khi lên đường, Diệp Thế Đào vẫn như cũ dùng ánh mắt thống hận trừng mắt con lừa chậm rì rì đi theo đằng sau. Bởi vì khi hần từ Phú Quý sơn trang đi ra đang bị bệnh, cho nên hần cùng Lí Thanh đi xe ngựa, mà con lừa kia, chỉ tại Ôn Nhu kiên trì, tuy rằng không người cưỡi, vẫn phải dắt theo dọc đường.

“Người là không phải bắt đầu có cảm giác thân quen với nó đấy chứ?” Ôn Nhu trêu chọc:“Nhìn bộ dáng của người dường như không phủ nhận a.”

Diệp Thế Đào buồn bực xoay đầu sang một bên, không thèm liếc con lừa kia thêm cái nào nữa.

“Ha ha.....” Nàng tuôn ra tiếng cười sang sảng. Khó có thể nhìn đến bộ dáng Diệp tam thiếu giận dữ! Thật hiếm có .

10. Chương 10: Chương 9

Trường An, Đại Đường quốc đô. Phồn hoa bậc nhất, trên đường đủ loại người mặc các thứ quần áo ngoại tộc lố lằng.

Ôn Nhu mở to con ngươi linh hoạt hưng trí bừng bừng nhìn ra bên ngoài từ cửa sổ xe ngựa. Oa! Còn có lăng nhân Phù Tang đi guốc gỗ.

“Diệp lưu manh, người đã từng giao đấu với lăng nhân Phù Tang chưa?” Tò mò xem xét lăng nhân trên đường,nàng thuận miệng hỏi.

Diệp Thế Đào thường thức biểu tình của nàng thay đổi liên tục, đáy mắt ánh lên ý cười, “Trước mắt thì chưa.”

Nàng đem ánh mắt thu hồi, nghiên cứu nam nhân ngồi đối diện biểu tình sâu sa khó lường, thử hỏi: “Người chuẩn bị theo chân cùng bọn họ giao thủ sao?” Nghe khẩu khí giống như là có chuyện như vậy, người này bộ dạng thực sự muốn gây chuyện.

Hắn gương mặt tuấn mỹ nổi lên ý cười, lập lời trả lời nước đôi, “Nếu nàng muốn như vậy.”

Không thể phủ nhận, nghe câu trả lời này, trong lòng Ôn Nhu vui vẻ giống như trúng thưởng lớn vậy, nhưng nàng vẫn cố gắng giả bộ biểu tình thờ ơ, “Ta cũng không nói muốn xem.”

Khẽ cười một tiếng, hắn vươn tay捏捏 cái mũi của nàng, “Khóe mắt đều cong lên rồi, muốn cười liền cười đi! Làm gì phải chịu đựng, cẩn thận bị ghen đến nội thương.”

“Oa a! Cái mũi người ta vốn đã không cao, người còn muốn捏? Vài ngày không dạy dỗ, người đã muốn tạo phản a!” Dùng sức đẩy “Hung khí” của hắn đang chà đạp cái mũi đáng thương, Ôn Nhu nửa oán giận nửa trách móc.

Diệp Thế Đào lại vươn tay kéo nàng vào lòng, dùng cằm vuốt ve đỉnh đầu của nàng, tâm tình vô cùng tốt lên tiếng: “Hiện tại đến nơi này, cần ta hỗ trợ cái gì không?” Tuy Ôn Nhu càng ngày càng quen với việc bị hắn dùng cử chỉ thân mật ôm ấp, nhưng đối với tiếp xúc da thịt vẫn còn có chút kháng cự, thực làm cho hắn rất phiền não, thật muốn đập cho nàng hôn mê bất tỉnh, khiến cho nàng không bao giờ có thể đi tìm cái chết một lần nữa, lại không thể thành thân.

Đương nhiên, ý tưởng cũng chỉ dừng lại trong suy nghĩ mà thôi, hắn sợ nếu thực sự làm như vậy, hậu quả chỉ nghĩ thôi cũng đã chịu không nổi, hơn nữa nàng đã từng đem cái gọi là mười loại đại hình khổ sai toàn diện hoàn mỹ nói qua một lần cho hắn nghe khiến hắn càng thêm không dám lơ đãng.

Muốn được như ý nguyện vốn không sai, nhưng nếu hậu quả quá mức huyết tinh, tốt nhất nên cân nhắc thật kỹ rồi hãy làm.

Nói đến cân nhắc rồi làm, ý cười nồng đậm từ khóe miệng lộ ra, Ôn Nhu mấy ngày hôm trước kể lại chuyện cũ về ‘hai người nghỉ lại rồi làm sau’ – Một người quát một tên còn lại: “Người muốn chết sao, người ba lần bảy lượt không cho ta chết, ta làm sao có thể cân nhắc và dấn dò mọi người?” Người thứ hai vẻ mặt hoang mang nhìn trời, tam ti là cái gì? Sao tam ti sao? (Vịt: Cái chỗ này là gì hả Linh nhi =.= Lik: =.=. ta cũng không hiểu a, theo như ta biết thì tam ti thứ nhất là tơ lụa, sao tam ti là một ngôi sao, nhưng ta chẳng thấy nó liên quan gì đến câu chuyện trên, nên thôi ta cứ để như vậy, ai hiểu thì chỉ ta nha. ^^)

Ôn Nhu đánh giá tới lui người đi đường, không yên lòng nói: “Cũng không phải chuyện đại sự gì, chỉ cần giúp ta tìm một cửa tiệm ngoài mặt đường, sau đó đề tên biển hiệu là ‘Y viên’.”

Tạm dừng tí xíu a =]] , đáng ra chương này , Vịt sẽ làm pic , nhưng vì quyền lợi của 1 số bạn dùng điện thoại (Như Vịt chẳng hạn , rất thích đọc trên điện thoại =))))))) , cho nên từ bỏ ý định làm pic , cho nên mong mọi người , điện thoại ai mà không đọc được (Vịt đã tham khảo rồi , 1 số loại k vào đc wordpress) mà muốn post lên wattpad , vậy thì sau khi post và đọc xong , các bạn hãy delete đi nhé ! Thanks

“Vô cùng đơn giản.” Hắn cười lắc đầu, “Nàng muốn làm gì nữa không?”

Nàng trầm mặc sau một lúc lâu, sau đó thở dài, vẻ mặt mờ mịt, “Nếu ta nói ta cái gì cũng chưa tính đã muốn mở cửa tiệm, người có cảm thấy ta bị bệnh hay không?”

“Có.”

“Cho nên, cho dù ta không thích, vẫn phải làm một cái khách điểm, ít nhất làm phòng cho thuê cũng kiếm được chút tiền.”

“Cần bao nhiêu tiền?” Hắn vuốt mái tóc dài của nàng không chút để ý hỏi.

Ôn Nhu bỗng nhiên quay đầu trừng mắt nhìn hắn, khẩu khí cứng rắn nói: “Ta không cần tiền của người.” Nghĩ nàng là cái gì? Nàng là nữ nhân thế kỷ hai mươi một tân tiến, có năng lực tay làm hàm nhai, hưởng chỉ thất lưng nàng còn đeo túi tiền đầy vàng bạc châu báu, đến nay còn chưa có đất dụng võ cho chúng đâu.

Hắn mất mặt sờ sờ cái mũi. Quên đi, người ta không cảm kích, coi như hắn chưa nói gì. Bất quá, nàng vừa mới có bộ dáng tức giận, cuối cùng lại lòi ra cái đuôi hồ ly.

“Lí Thanh, tìm một chỗ dừng chân, nhớ kỹ, đừng đến sản nghiệp Phú Quý sơn trang.” Nàng cẩn trọng phân phó người đánh xe.

“Được, Ôn cô nương.”

Diệp Thế Đào nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến, sẽ theo ý của nàng, dù sao hắn cũng không muốn đến Phú Quý sơn trang trên danh nghĩa là khách điểm, đó đồng nghĩa với việc cho người nhà có cơ hội giám sát hắn. Xe ngựa dừng lại trước cửa một khách điểm sầm uất trên phố.

Lí Thanh vừa xốc màn trúc lên, khách điểm liền truyền ra một trận tranh cãi kêu la ầm ĩ.

Ôn Nhu hưng phấn nhảy xuống xe ngựa, nhắc làn váy vọt vào trong, Diệp Thế Đào bắt đắc dĩ đi theo sau.

Ác bá tác oai tác quái một cước đậm mạnh ở trên bàn, đoạn côn trong tay thỉnh thoảng đánh lên mặt bàn, biểu tình cực kỳ không kiên nhẫn.

“Gọi lão bản của các người ra đây, nếu không ra tiếp khách, ta liền hủy khách điểm này đi.”

“Cha ta ốm đau nằm trên giường, các người tội gì phải gây khó dễ cho nhà ta?” cô gái thanh tú trốn ở sau quầy tính tiền khiếp sợ nói vọng ra, nước mắt từ trong hốc mắt đã rơi xuống, khiến người xem vô cùng đau lòng.

“Không phải là muốn các người muốn bán khách điểm này đi sao, chúng ta cũng không phải không trả tiền.”

“Nhưng là, các người mới trả mười lượng bạc.” Cô gái tức giận đỏ mặt.

Ôn Nhu nghe thấy một lời, âm thầm thè lưỡi. Thực tồi tệ, một khách điểm chỉ trả có mười lượng bạc cũng đòi mua sao!

“Rốt cuộc bán hay không? Thật sự nếu không bán, chúng ta liền bán người cho thanh lâu.”

Thực quá đáng! Ôn Nhu nhin không được đã nghĩ cuộn cuộn nổi lên tay áo tiến lên lý luận.

Diệp Thế Đào dè dặt tay nàng, khi hai người một mình ở chung với nhau, hắn một chút cũng không phản đối nàng cuộn tay áo thoát ly, nhưng là sẽ không cho phép làm ở bên ngoài.

“Này, các người kiêu ngạo cái gì? Mười lượng bạc mà cũng muốn mua khách điểm thượng hạng của người ta thì còn đạo lý hay không? Ngu ngốc cũng biết đây là bắt nạt người mà thôi.” Tay áo cuộn không thành, nhưng miệng không nhàn rồi.

“Liên quan tới cái rắm nhà người, muốn chết a!” Một người huy động một đoạn côn trong tay hướng về phía Ôn Nhu kêu la.

Diệp Thế Đào ánh mắt phát lạnh, thân chân đá bay một mảnh vỡ nhỏ, nam nhân tay đang giương cao một đoạn côn đột nhiên ôm mặt kêu khóc.

“Chuyện này liên quan đến ta chứ?” Ôn Nhu khinh bỉ nhìn bọn họ, ánh mắt nhìn bọn họ hằn hắc như nhìn đồng phân chó thối.

“Người ở đâu đến đây? Có tư cách gì mà nhúng tay quản chuyện trong tiểu điểm này?” (Vịt : Với tư cách là thượng khách – phái viên của ... ta – Vịt Hiền Lành cử đến =]]]]]]]])

“Rất nhanh sẽ có tư cách.” Ôn Nhu chắc chắn nói, đi đến bên quầy, hướng về phía cô gái mỉm cười nói: “Cô nương, người muốn ra bao nhiêu tiền để nhượng lại khách điểm? Chỉ cần khách điểm là của ta, người bọn họ muốn tìm sẽ không còn là cha người.”

“Nhu nhi, nàng có phải muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.” Diệp Thế Đào nhẹ nhàng nói.

Cô gái liếc mắt một cái nhìn bọn họ, “Chúng ta quả thật có ý muốn nhượng lại khách điểm, nhưng là bọn họ cứ bắt ép ra giá thấp.”

Ôn Nhu vỗ tay một cái, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, “Ta đây mua, tiểu muội muội, có thể hỏi cha ngươi muốn bao nhiêu thì bán?”

“Ba trăm lượng.” Cô gái tươi cười trả lời. Nàng thích cách nói chuyện sảng khoái của vị cô nương này.

“Nhu nhi, nàng có tiền sao?” Diệp Thế Đào nâng cao mày kiếm, chờ nàng thất bại.

Ôn Nhu thản nhiên cười, hất cằm lên, đặc ý nói: “Ta dám hỏi giá, tự nhiên liền có cách lấy ra, ngươi yên tâm, ta sẽ không dùng tiền của ngươi.”

“Đến, tiểu muội muội, chúng ta ra phía sau đi.” Ôn Nhu kéo cô gái ra phía sau.

“Lí Thanh, thiếu gia ta bao lâu rồi chưa hoạt động gân cốt?”

“Tam thiếu, ba tháng rồi!” Lí Thanh còn thật sự trả lời.

Diệp Thế Đào vẻ mặt kinh ngạc, “Đã ba tháng không hoạt động qua! Xem ra ta gần đây lười đi không ít.”

Lí Thanh gật đầu, nghĩ ngợi một lúc cảm thấy chủ tử đâu chỉ là lười, căn bản là không làm việc đàng hoàng, cả ngày quần quít lấy Ôn cô nương, lấy chuyện chọc nàng tức giận làm thú vui lớn nhất đời thường. (Lik: Eo, ca biến thái quá đi >.

11. Chương 11: Chương 10

Diệp Thế Đào đến thăm khiến cho Tư Đồ huynh đệ về sau có thêm người cùng hội cùng thuyền, không vì cái gì khác, chỉ vì bọn họ đều cho phép tân nương trước khi thành thân một ngày thoải mái ở Tư Đồ phủ, toàn bộ các đấng nam nhi đều bị đuổi ra chỗ khác, các nàng tuyên bố hoàn hỷ sự, các nàng muốn mở tiệc chia tay cuộc sống độc thân gì đó à?

Sau đó trong Y Viên liền xuất hiện ba nam nhân ai oán cùng nhau thù hận vị thần bộ thành thân sớm nhất (ầu zè , chờ 3 bộ nữa nói về 3 chị nữ chính còn lại =]]), quả thực hận đến đấm ngực dậm chân, vì sao tiểu tử khối băng kia lại có vận khí tốt như vậy? Thiên Lý ở đâu đây?

Luận tướng mạo, luận tài tình, luận bản lĩnh lưỡi sán hoa sen(miệng lưỡi ngon ngọt), Diệp Thế Đào cùng Tư Đồ huynh đệ tự nhận tuyệt đối mạnh hơn Khúc Du Nhiên nhiều, thế nhưng hần – một tên miệng lưỡi kém cỏi cư nhiên nhanh chân thú thê tử trước, mà bọn họ lại bị rút ở đằng sau.

Thực không có thiên lý.

“Đồ điên.” Khúc Du Nhiên lạnh lùng phun ra hai chữ, tiếp tục vùi đầu lau kiếm.

Diệp Thế Đào tức giận bất bình: “Khúc thiếu, ngươi nói ai là đồ điên?” Oa a, hần là phong lưu tiêu sái khắp thiên hạ, được xưng giang hồ đệ nhất mỹ nam tử Diệp tam thiếu a! Làm sao có thể là đồ điên? Muốn điên thì cũng là Tư Đồ huynh đệ chứ.

Khúc Du Nhiên hèn mọn đảo qua ba tên nam nhân đang oán thán, mặt không chút thay đổi nói: “Các ngươi.” Chính mình không có bản lĩnh liền thừa nhận, tội gì chạy đến trước mặt hần bày ra cái mặt nhăn như trái khổ qua (mướp đắng), dọa người chắc!

Oa oa..... Đây quả thực chính là khiêu khích.

Nguyên bản ba nam nhân oán khí tận trời, lập tức không còn nói nhảm, đồng tâm hiệp lực lao tới Khúc Du Nhiên.

“Đánh, đánh lên.....” Thanh âm hưng phấn truyền khắp hậu viện Y Viên.

~ ~

~Ôn Nhu nâng cái đầu gật gù, mở hai mắt mù sương, hoang mang nhìn Nạp Lan Tuệ Trung vui vẻ lại gần.

“Nạp Lan, giữa trưa, mi phát điên gì thế, mọi người đều đang nghỉ ngơi.” Nhiều người lực lượng lớn, vì bốn nữ nhân các nàng kiên trì, đám nam nhân kia đành ngoan ngoãn đi tới khu nhà đằng trước, để cho các nàng

có thể tận tình muốn mặc gì thì mặc, hiện tại mặc đồ hở hang nhất chính là Mộng Điệp, áo siêu ngắn, cực mát mẻ!

“Ôn Nhu, bốn soái ca kia đánh nhau rồi, cao thủ tranh tài không xem rất đáng tiếc, ta đi kêu những người khác cùng nhau xem.” Nạp Lan Tuệ Trung không dừng bước tiếp tục chạy đi, muốn chia sẻ hay ho với bạn tốt.

Đánh nhau? Hai chữ này chậm rãi hiện rõ trong đầu, ánh mắt Ôn Nhu bộc phát ra quang mang xán xán. Quả nhiên là náo nhiệt a, nhanh chóng chạy tới xem. Chính là chạy hai bước, rồi đột nhiên nhớ tới quần áo trên người không thích hợp, liền vội vàng trở về phòng phủ thêm một cái áo khoác, sau đó khăn cấp đến hiện trường.

Sau buổi trưa nhàm chán mà có đánh võ miễn phí thì nên xem chứ, không xem là đứm ngốc a.

~ ~ ~

~Quả nhiên là trò hay, Vân Mộng Điệp vì một con chuột mà sợ tới mức hoa dung thất sắc nhảy loạn lên, kết quả hại vị hôn phu đụng tới bộ phận quan trọng, ngã vào thùng nước, làm cả hai người ướt sũng, muốn thay quần áo cũng không thể. Ngay cả trên giường cũng ẩm ướt ngượng ngùng, cho nên không thể bình tâm đối đãi nhau. (Đoạn này ta k hiểu lắm)

“Ôn Nhu chết tiệt – mi lăn ra đây cho ta.” Đây là tiếng rống phát ra từ nội tâm giận dữ của Vân Mộng Điệp.

Tại hậu viện, Ôn Nhu thống khoái cất tiếng cười to, cười đến nỗi đau cả bụng không đứng dậy nổi.

Diệp Thế Đào sững sờ nhìn nàng. Thật không biết trong cái đầu nhỏ kia rốt cuộc có những cái gì, cũng không biết Khúc Du Nhiên làm thế nào mà hủy đi cái giường của Tư Đồ Khang, khiến nó lung lay sắp đổ, một đôi tân nhân (người mới) còn chưa dục hỏa đốt người đã ngã trên một đồng gỗ vụn, sau đó Nạp Lan Tuệ Trung đồng dạng phát ra kinh thiên rống to, “ Ôn Nhu chết tiệt, đừng để ta bắt được mi –”

Thật oan quá a! Rõ ràng là Khúc Du Nhiên làm a.

Cười chán chê, Ôn Nhu chậm rãi bám vào ghế đứng lên, Diệp Thế Đào săn sóc rót một ly trà lạnh.

“Cám ơn, ta đang khát.” Cảm thấy mỹ mãn uống xong nước trà, lấy tay quạt. Cười đến cả người đầy mồ hôi mất rồi!

“Muốn tắm rửa không?”

“Nếu có thể, đương nhiên muốn.” Nàng thở dài. Đã trễ thế này, hạ nhân Y Viên đều đã đi ngủ, vẫn là không nên phiền toái bọn họ.

“Ta giúp nàng.” Con người Diệp Thế Đào chứa vài tia dục tình.

Ôn Nhu liếc hẩn một cái, lập tức cách hẩn ba thước, “Đem loạn thất bát tao (lộn xộn, linh tinh,...) gì gì đó trong đầu rửa sạch ra ngoài cho ta, cô nương ta hôm nay mệt rồi, không muốn lăn trên giường với người đâu.”

Hắn phát ra tiếng cười trầm thấp, “Hiện tại không phải do nàng quyết định.” Hắn nhìn cực kỳ vất vả, cuối cùng nàng cũng làm xong mọi chuyện.

“Diệp lưu manh, ngươi có điểm phong độ không tốt, đừng giống tiểu tử vừa thấy nữ nhân liền không cầm lòng được.” Nàng bắt đầu chạy vòng quanh cái bàn.

Hắn còn thật sự gạt đầu, lấy ánh mắt sùng bái nhìn Ôn Nhu đang trốn tránh vô ích, “Của ta xác thực chưa có ai động đến, trải nghiệm cùng nàng, ta cảm thấy đây là chủ ý tốt.”

“Không phải đâu!” Ôn Nhu kêu thảm thiết. Nghe nói, đương nhiên chính là nghe nói, nàng lại chưa làm qua, lần đầu tiên làm cái này rất đau, hơn nữa Diệp lưu manh cũng là lần đầu tiên..... Oa a, nàng mới không cần.

Diệp Thế Đào dễ dàng bắt được nàng, cười đắc ý, “Cũng may bên chúng ta không ai nháo động phòng, chúng ta có thể tùy tâm sở dục làm chuyện chúng ta muốn làm.” Hắn bắt đầu thích hành vi nàng nháo động phòng.

“Diệp lưu manh, không thể.” Nàng bắt đầu giãy dụa, nàng sợ đau, nàng không muốn.

Mắt thấy quần áo trên người từng cái từng cái rời khỏi thân thể bay về phương xa, ánh mắt của nàng càng ngày càng đáng thương hể hể, “Diệp lưu manh, người muốn trước đi kỹ viện học thêm kinh nghiệm rồi trở về hay không?”

Hắn vui vẻ đá thứ cuối cùng trên người nàng đi, thực rõ ràng cự tuyệt, “Ta có thể tử vì sao còn phải đi kỹ viện học kinh nghiệm?” Ngụ ý chính là có thể tìm kinh nghiệm trên người nàng.

Nghe hắn nói vậy, không ngờ tâm tình nàng lại vô cùng tốt. Nàng không phải ra vẻ rụt rè, mà là thật sự lo lắng Diệp lưu manh không kinh nghiệm làm nàng đau.

Một tay kéo màn trướng trước giường, ánh mắt Diệp Thế Đào nóng bừng bừng lưu luyến thân hình thiên hạ lung linh trong lòng, thanh âm trở nên thô dốt khàn khàn, “Nhu nhi, nàng thật đẹp.”.....;

Ôn Nhu trừng mắt hắn, “Đẹp cái rắm ! Một thân toàn mùi mồ hôi, người cư nhiên ngay cả tắm cũng không cho ta tắm một chút.” Thật sự là nam nhân không tri kỷ. Nàng rõ ràng rất muốn rời xa cái thiên mệnh chết tiệt kia, như thế nào cuối cùng vẫn là đi đến tình thế này , aizz!

Quả nhiên tất cả đều là mệnh, nửa điểm không di dời a!

Con người u quang chuyển sang trầm tối, Diệp Thế Đào cúi người xuống, phủ lên cái miệng vẫn đang lải nhải của nàng, hai tay bận rộn chạy dọc trên dưới.....

Tiếng rên rỉ đứt quãng rốt cuộc nhin không được mà bật ra khỏi miệng, Ôn Nhu phát ra thanh âm vừa thống khổ lại vừa vui thích.

Đêm thật dài, thật dài.....

~ ~

~Ba ngày sau, Ôn Nhu dưới sự miễn cưỡng đã có thể đi lại trong sân hít thở không khí.

Kéo thân mình mỗi mệt, ngồi vào nhuyển tháp dưới tàng cây, nàng thật sự một chút cũng không muốn cử động.

“Nhu nhi, hôm nay muốn ăn cái gì?” Diệp Thế Đào bưng một chén canh đi tới.

Ôn Nhu oán độc trừng hắn. Không có thiên lý a! Rõ ràng người làm là hắn, dựa vào cái gì mà người mệt tứ chi lại chính là nàng, hơn nữa chỉ có nàng đau, không công bằng.

“Nào , uống trước bát canh hạt sen, trừ hỏa .” Hắn cười đến thực mê người, gơ tay nhấc chân đều toát ra sức quyến rũ khôn cùng.

“Các nàng đều không có ở đây sao?” Ôn Nhu tò mò bạn tốt có phải hay không cũng giống mình không xuống giường được. (>.<>

Diệp Thế Đào mỉm cười, vươn tay tóm sợi tóc trước ngực của nàng đẩy ra sau tai “Các nàng vừa mới thành thân, không có khả năng ra ngoài tìm bạn đâu.”

“Phong Nhã đâu?” Nàng không được tính là mới thành thân đi!

Hắn tươi cười càng sâu, “Khúc thiếu hôm đó liền mang nàng đi rồi.”

“Thật là, không để Phong Nhã ở lại tụ tập cùng bọn ta lâu một chút.” Nàng có chút oán giận nho nhỏ, bắt quả nhìn Phong Nhã có chỗ nương tựa tốt , nàng cũng cao hứng thay.

“Ta nghĩ, Khúc thiếu là không muốn quấy rầy đến tân hôn chúng ta đi!” Hắn không khỏi cười trộm. Khúc Du Nhiên dù sao cũng coi như người từng trải, đại khái là suy nghĩ cho ngày động phòng của bọn họ đi .

“Ta tình nguyện hắn quấy rầy một chút.” Nàng tràn ngập mong đợi lên tiếng.

Diệp Thế Đào gần sát nàng, nói nhỏ: “Nhu nhi, thân thể của nàng tốt hơn nhiều chưa?”

Nàng ngẩng đầu liếc hắt, đậm thanh nói: “Ta phỏng chừng tương lai nửa tháng nữa, chưa chắc đã tốt .”
Đừng nghĩ nhìn mặt nàng, muốn cũng đừng muốn, nàng không thích suốt ngày nằm ở trên giường làm thi thể nha.

Vươn tay ôm nàng, hắt năn nỉ: “Nhu nhi, ta cam đoan sẽ không quá đáng, đêm nay được không?”

“Không được.” Người thích nhưng ta thì khó chịu. Ánh mắt của nàng chính là có ý như vậy .

“Ta lấy tin tức đổi được không?”

“Còn phải xem tin tức kia ta có thích hay không.” Chậm rì rì uống canh hạt sen, không mấy hứng thú nghe hắt vô nghĩa.

Hắt lập tức lộ ra tươi cười chắc chắn, “Ngày hôm qua ta nhận được thư từ sơn trang, nói nhị ca tắm thì có một một nữ nhân ngã vào.”

Ôn Nhu ánh mắt lập tức sáng bừng: “Nàng mặc quần áo gì?”

“Nam trang, hơn nữa tính tình hung bạo giống nàng.” Diệp Thế Đào nhẩn nhẩn cười. Hơn nữa nữ nhân kia còn giáo huấn nhị ca tới thê thảm.

“Tên?” Cái loại này kỳ quái cảm giác lại tới nữa.

Diệp Thế Đào trơ mặt ra dính sát lại, “Đêm nay –”

Nắm tay hắt hung hăng cắn một ngụm, nàng tức giận bất bình: “Diệp lưu manh, người thật sự rất quá đáng a.”

“Đâu có, đây là điều kiện trao đổi thôi.” Hắt cười xấu xa.

“Được, được.” Nàng làm như có lệ vẫy vẫy tay.

Hắt mặt mày hơn hớn ôm lấy nàng, “Hình như tên Mộ Dung lợi.”

“Thật sự!” Ôn Nhu thiếu chút nữa nhảy dựng lên từ nhuyển tháp.

“Đương nhiên.”

“Chúng ta lập tức hỏi sơn trang được không?”

“Nàng xác định chính mình có thể đi sao?” Hắt cười hỏi, thần sắc cực không có hảo ý.

Ngữ khí của nàng lập tức mềm nhũn, con mắt vòng vo đảo xung quanh, “Vậy để Diệp nhị mang nàng lên kinh thành được không?”

“Nhu nhi”

Lại nắm tay hắt cắn một ngụm, Ôn Nhu quả thực chỉ có thể dùng giọng điệu căm thù đến tận xương tủy nói : “Được, tùy người”.

“Đương nhiên không thành vấn đề .” Hắt lập tức nhếch miệng cười, chặn ngang ôm lấy nàng đi về phòng ngủ.

“Diệp lưu manh, người đáng chém ngàn đao” Nàng rống to.

Nàng đáp ứng là buổi tối, là buổi tối a –

– hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/om-tai-nu-ve>